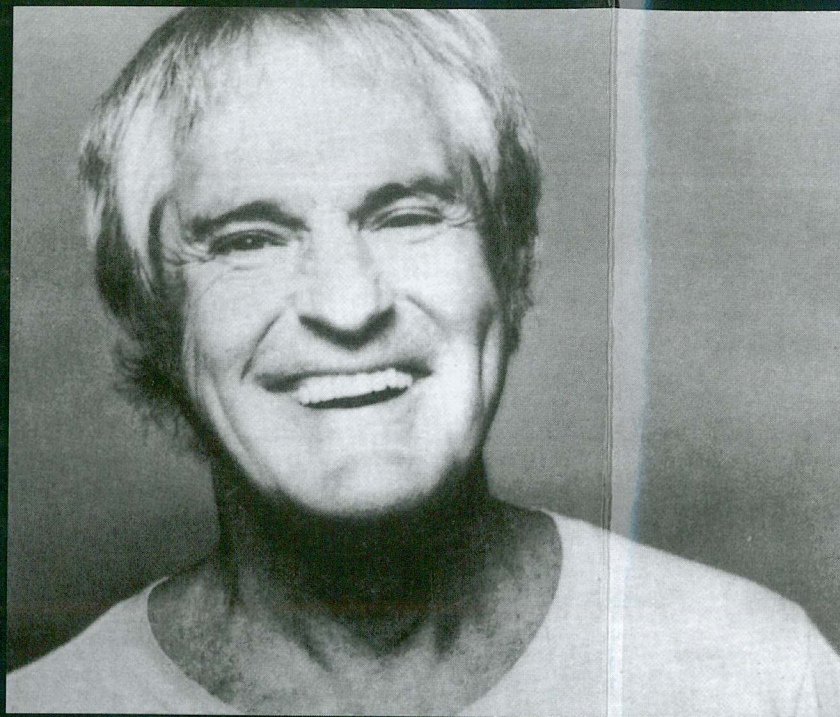

NOVÉ
JOTA
MILANO

**Timothy
LEARY**

Exopsychologie pohlíží na lidský druh z hlediska vyvíjejícího se nervového systému projektovaného inteligencí DNA (jež používá planet jako přechodných líhní v rámci mezihvězdného migračního procesu směřujícího k prodloužení a rozšíření života). Lidský druh se stane symbiotickým příjemcem a vysílačem kvantověfyzikální kontelligence.

Manuál k používání lidského nervového
infopsychologie
systému v souladu s pokyny výrobce

Copyright © Timothy Leary 1987
Translation © Petr Pálenský 1997
© JOTA 1997
ISBN 80-7217-013-9

**Timothy
LEARY**

Manuál k používání lidského nervového
infopsychologie
systému v souladu s pokyny výrobce

infopsychologie

BRNO/1997

„Život nadprůměrných jedinců dané generace nelze oddělovat od generace samé. Pokud by byli tito lidé rybami, potom genetická banka by byla vodou, ve které plavou. To, co je s celou generací spojuje, je daleko výraznější než to, co je odlišuje.“

Landon Y. Jones
GREAT EXPECTATIONS
AMERICA AND THE BABY BOOM GENERATION

„Nebudu se pouštět do skutečně zábavných podrobností mého zatčení, které bylo svým charakterem zcela ojedinělé. Té noci se příslušníci komanda KGB postupně vzdali naděje, že vůbec kdy zjistí, kde se na mapě nacházíme — v mapách se totiž nikdy nevyznali. Zdvořile mi tedy mapu podali a požádali mě, jestli bych řidiči nevysvětlil, jak se dostane k sídlu Ústřední zpravodajské služby. Zavezl jsem nás všechny tedy přímo k věznici a za odměnu mě nedali do obyčejné cely, ale strčili mě rovnou na samotku.“

Alexandr L. Solženicyn

„Máme ten nejskvělejší systém na světě — musíme jen najít způsob, aby fungoval.“

Nelson Rockefeller

„(Vznik informační společnosti) ... je zásadní událostí — klíčem k porozumění době, jež bude bezprostředně následovat. Je událostí stejně významnou jako První vlna změn, charakterizovaná vynalezením zemědělství před deseti tisíci lety, či dynamická Druhá vlna změn, kterou rozpoutala průmyslová revoluce. My jsme děti příští transformace, tedy Třetí vlny.“

Alvin Toffler o kyberkvantové civilizaci

PŘEDMLUVA

Jednotlivá setkání s dr. Timothy Learym
z pohledu dr. Christophera S. Hyatta

VĚNOVÁNÍ

Tato kniha je oslavou všech Věrozvěstů vývoje a Kyberpunkerů na této planetě či jinde, z nichž nejvýznačnějšími jsou:

Georges I. Gurdjieff

díky kterému jsme se nezapomněli smát

Aleister Crowley

který vývoj zkoumal ze svého anglického pohledu

Thomas Pynchon

který nás obdařil americkou verzí

Israel Regardie

jemuž Falcon Press vděčí za výšiny, jakých dosáhl

William Gibson

první z našeho druhu, kdo pronikl do Infosvěta. Ve svých románech *NEUROMANCER* (vyšlo česky v nakladatelství Laser, Plzeň 1992), *COUNT ZERO*, *BURNING CHROME* a *MONA LISA OVERDRIVE* Gibson vypočetl kyber-info-generaci blízké budoucnosti.

Poprvé jsem se s Timem Learym setkal roku 1964, kdy jsem na univerzitě studoval sociální psychologii a teorii osobnosti. Zhruba v roce 1950 pomáhali Leary a Coffey při kvantifikaci a objektivizaci průkopnických myšlenek Američana irského původu dr. Harryho Stacka Sullivana, který ohromil svět vědecké psychiatrie teorií, že „osobnost“ je hypotetický pojem, jemuž lze porozumět pouze z hlediska recipročních vzorců interpersonálních vztahů.

Leary a Coffey nejdříve vytvořili model výzkumu, jenž přispěl k pochopení osobnosti, a tím vedl Learyho a ostatní k vývoji zcela nových osobnostních testů, jakož i k dynamickému a komplexnímu přístupu k psychoterapii tak, jak je reprezentován mnoha současnými trendy skupinové a rodinné terapie.

Learyho přínos v této oblasti je bohužel zmiňován jen velmi zřídka, a to nejen širokým okruhem laiků, u nichž to snad lze chápat, neboť se zajímají pouze o témata přetřásaná v masmédiích, ale i ostatními psychology, kteří sice považují jeho rané práce za vynikající, ale jeho pozdější studie jsou pro ně pouhým dílem člověka, který „propadl LSD“. A přece je to právě Learyho práce, která vedla k chápání vzta-hové a dynamické interakce a k reciprocitě vztahů, jež jsou nedílnou součástí moderní psychoterapie, a právě jemu vděčíme za rozšíření Sullivanových myšlenek, a v jejich důsledku i za kvantitativní profil interakcí jedince při různých typech pozorovatelného chování, kdy mohou být porovnávána posouzení různých pozorovatelů (přátelé, lékaři, my sami atd.) a rozpory přezkoumávány a studovány.

Podruhé jsem se s Timem setkal někdy v roce 1964 nebo 1965, kdy jsem vzal osm set mikrogramů LSD, což bylo o něco více než doporučená dávka. Měl jsem „trip“, který trval přes dva dny a který mě zahltil obrovským množstvím informací a vizí — od pestrobarevných hracích automatů přes lety do vesmíru až po spletité psychologické osobnostní mapy. Zůstal ve mně po něm naprostý zmatek a nervozita

a následující roky jsem se začal zabývat teorií, že jakákoli „neuróza“ je důsledkem informačního posunu a zahlcení informacemi.

Představte si, jak by se asi díval primitivní člověk-lovec na člověka obdělávajícího půdu, jak ten by zase reagoval na člověka raně průmyslově vyspělého, a co by tento asi říkal při pohledu na člověka ovládajícího nejmodernější technologie? Jednotka mozek-mysl se pokouší s novou informací bojovat různými způsoby, z nichž některé jsou kreativní a některé destruktivní, avšak bez ohledu na to, jakým způsobem postupuje, výsledkem je vždy nervozita, a to až do té doby, kdy se nová formulace či model ustálí. Často se při „odmítání“ přizpůsobit se novým informacím a technologiím rozpadají celé civilizace, neboť tyto informace vedou nevyhnutelně k jejich transformaci. Došel jsem tedy k závěru, že člověk nehledá duši, jak to postuloval Jung, ale hledá způsob, jak začleňovat nové informace do těch starých. Proto jsem zavrhl psychopatologickou koncepci a začal na nervozitu a depresi pohlížet jako na snahu vyrovnat se s menšími či většími posuny v modelech reality, což vedlo k teorii sémantických map (za něž vděčíme od roku 1957 Osgoodovi a jeho spolupracovníkům), k posunu těžiště zájmu a k neomezeným hranicím (jež jsou otevřeny vlastnímu rozšiřování, novým informacím či osobám). O několik let později mohla díky tomu vzniknout nová terapie [World View(s)], o níž se zasloužila především Learyho sociální psychologie a záplava nových údajů, jež jsem získal díky mému prožitku s LSD.

Potřetí jsem se s Timem setkal prostřednictvím Israela Regardieho, prvního autora, který podepsal smlouvu s vydavatelstvím Falcon Press. Pracovali jsme tenkrát s Regardiem na *The Complete Golden Dawn System of Magic*, když se Regardie z jakéhosi důvodu rozhodl kontaktovat Learyho. Byl jsem prostě jen přítomen tomu, když spolu oba hovořili po telefonu. Domluvili si přesný termín schůzky, ale než se setkání mohlo uskutečnit, Regardie zemřel. Ještě před smrtí o Learym napsal: „...jsem přesvědčen, že příští generace ocení jeho přínos pro tento svět daleko více než my.“

Počtvrté jsem se s Learym setkal na letišti v Los Angeles. Všiml jsem si, že přímo přede mnou stojí uspěchaný, pohledný muž středního věku, který mi připadá velice povědomý, ačkoli jsem ho kdysi viděl jen na staré fotce, kde mu bylo čtyřicet let. Sebral jsem odvahu a zeptal se ho, zda není Tim Leary, on odpověděl, že ano, a já se mu představil jako vydavatel Falcon Press. Řekl, že by se se mnou rád seznámil, ale že spěchá, aby chytil letadlo. Když odcházel, usmál se na mě.

O tři roky později, roku 1987, jsme se konečně sešli u něj doma v Beverly Hills a podepsali smlouvu, jejímž výsledkem je tato a další čtyři knihy (řada *The Future History Series*). Falcon Press mohl tedy s hrdotí přivítat „Velkého učitele“ na své palubě.

ÚVOD

k vydání knihy v nakladatelství Falcon Press (1987)

Tato kniha byla napsána před mnoha roky, někdy kolem let 1975 a 1976.

Následujících dvanáct let přineslo obrovské změny do celosvětového povědomí, do americké kultury, do informatiky, psychologie a koneckonců i do mých vlastních názorů.

Když jsem psal tuto knihu, Gerald Ford právě vystřídal v Oválném pokoji Richarda Nixona a jak prezident, tak dokonce i odborné lékařské a právní asociace doporučili diskriminaci marihuany.

EXO-PSYCHOLOGY (*Exopsychologie*) vznikala ve federální věznicí během výkonu dlouhého trestu, který jsem dostal za držení patnácti gramů této látky. Radostně jsem využil takovéto spousty volného času, uděleného mé osobě formou státního grantu, k napsání tří knih a zároveň se tak obezřetně vyhnul FBI, která mi vyhrožovala zabitím.

Tato nucená askeze bude snad dostatečnou omluvou mých melancholických odkazů na Alexandra L. Solženicyna, Giordana Bruna, Andreje Sacharova a další. Můj status vězně potom snad částečně vysvětlí upřímnou touhu po letech do kosmu, po O'Neillových vesmírných koloniích, stejně jako touhu uletět jako pták ze spárů obrovské gravitace této země.

Vzpomínáte si na ty hvězdné noci, kdy nad námi po obloze prolétával jasný Skylab? Na mysu Canaveral ještě nestál žádný raketoplán a ani žádný z důvodu poruch v NASA nehavaroval.

Ve své nevinnosti jsme se domnívali, že sáh s pomocí CIA nastolí v Íránu západní průmyslovou kulturu, že v Izraeli je západní demokracie, že Znovuzrození křesťané (*Born-Again Christians*) jsou jen ubozí, bezvýznamní blázni. Jak jsme byli naivní!

Věděl jsem nemnoho a zůstávalo mi skryto tolik zásadních věcí, bez nichž bychom si v příštím bouřlivém desetiletí těžko uvědomovali, proč tak upíráme svůj zrak k 21. století.

V té době jsem například ještě nečetl *Great Expectations* (Velké vyhlídky) Landona Y. Jonese. V této fascinující knize, která je mylně pokládána za pesimistickou, se objevuje teorie, že každé desetiletí druhé poloviny 20. století představuje jednu fázi či etapu v dorůstání Baby-boomové generace, kohorty čítající sedmdesát šest miliónů, což je číslo dvakrát převyšující předpoklady. Tento nový druh kyberdětí, vychovaných Dr. Spockem k samostatnému uvažování a vyškolených televizními reklamami k labužnické konzumaci reality, má být generací, jež jako první prozkoumá a obydlí infosvět, lidským předvojem, který jako první začne myslet a komunikovat prostřednictvím elektronových shluků na monitorech, blikajících, neustále se měnících zrcadlech vědomí lidstva.

V letech 1975–1976 jsem ještě nečetl ani *The Third Wave* od Alvina Tofflera, ani studie Johna Naisbitta o postindustriálním, postnárodním a postkolektivním vědomí.

Prostě jsem byl přesvědčen, že tato průmyslová civilizace továrních komínů a montážních linek se udusí ve smogu, rezavém šrotu a kyselem dešti, a formuloval jsem čtyři pravděpodobná stadia našeho budoucího vývoje jako druhu i jednotlivců, jež budou navazovat na čtyři předešlá stadia larvální:

5. Kybersomatické stadium: jednotlivec zacházející se svým vlastním tělem podle nových hédonicko-estetických technologií, užívaných k pohybu v sensorickém světě, který může vnímat pouze registrovaný (imprintovaný) vlastník těla. Vznik Supertechnologického pohanství.

6. Kyberneurologické stadium: svět mozku, který může vnímat pouze vlastník daného mozku, jednotlivec, navigující a reprogramující svůj vlastní mozek; užívání nových elektronických technologií k vytváření infosvětů, jež jsou hmotnější, přirozenější a pohodlnější než mechanická podoba industriálního věku. Vznik Elektronicko-kvantového pohanství a Supertechnologického humanismu.

7. Kybergenetické stadium: svět genetického vědomí, který může vnímat pouze jedinec, jenž pomocí nových mikrobiologických technologií dešifruje a přeprogramuje vlastní DNA tak, aby byla v souladu s Matricí Gaia, a umožní tak vytvoření nového druhu. Vznik Aminokyselínového animismu.

^{*) Americká družice — pozn. překl.}

8. Kyberatomické stadium: jednotlivec, který dešifruje a přeprogramuje atomické infostruktury a řídí nové nanotechnologie ve prospěch osobního vývoje i vývoje druhu.

Ať už mi uvěříte nebo ne, tuto knihu jsem napsal ještě v tom prasném, kde se knihy lepily a vázaly, v dobách, kdy jsme ještě nesnědli Evino elektronické Jablko,^{*)} předtím, než Steve Jobs a Steve Wozniak uvedli na trh první kyberpočítač, první přístroj osobního vědomí, který jednotlivcům umožňoval digitalizovat myšlenky, zpracovávat je, měnit jejich molekulární stavbu a komunikovat s nimi skrze obrazovku.

Neměl jsem nejmenší potuchy o tom, že by nová mladá generace, ukryta ve svých domovech, mohla automaticky zpracovávat digitalizované myšlenky. Zkrátka, chápal jsem svět psybernetický, ovšem ne svět kybernetický.

Intenzivně jsem zkoumal vnitřní světy vědomí, pátral v neomezeném psyvesmíru mozku, ale zcela mi zůstal utajen infosvět vytvářený domácími syntezátory, počítači, audio a videodigitalizační technikou, CD interaktivními systémy — elektronickými technologiemi, které nás měly brzy přeměnit z lidu fyzické literatury na lid kvantový, lid počítačových obrazovek.

Moje neznalost nejnovější technologie v roce 1976 způsobila, že jsem kladl přehnaný důraz na vesmírné kolonie a postpozemskou psychologii.

Ani v nejmenším jsem netušil, že první vlna mimozemské inteligence, jež mě bude učit galaktickému kvantovému jazyku, nepřijde z prostoru za Van Allenovými pásy,^{**)} ale objeví se roku 1979 v mém vlastním domě v podobě mého kybersyna Zacharyho, pádícího infoprostorem videoher, asteroidů, planet a konstelací dat počítačového softwaru.

Roku 1975 až 1976 se zdálo zcela jasné, že život tuto planetu opouští a odstěhuje se do vesmírných kolonií, vytvořených jejich vesmírnými obyvateli. Tyto H.O.M.E., High Orbital Mini-Earths,^{***)} by pochopitelně oplývaly postmechanickým, postnárodnostním, neuroelektronickým prostředím. Neuvědomoval jsem si ovšem, že tyto vesmírné světy by

^{*)} V originále jablko = apple. Apple = značka počítačů, dominující především v USA — pozn. překl.

^{**)} Van Allenovy pásy (nebo také magnetosféra) — pásy obklopující Zemi, zachycující prostřednictvím magnetického pole Země částice o vysokých energiích, pocházející především ze Slunce — pozn. překl.

^{***)} Obíhající mini-zeměkoule; „home“ je anglicky „domov“ — pozn. překl.

mohly být postaveny a obydleny pouze těmi, kteří si zcela podrobili kyberkvantovou vědu.

Ačkoli je pro mě exopsychologie důležitým „futickým“^{*)} pojmem, klade přece jen důraz pouze na hardware vesmírných korábů. Titul této knihy by měl proto znít:

INFOPSYCHOLOGIE

Cesta k infosvětům, které bude náš druh v nejbližší budoucnosti objevovat, vytvářet, zkoumat a obývat, nevede přes odpalovací rampu na mysu Canaveral, ale skrze obrazovky osobních počítačů.

Abych tyto nové tendence vysvětlil, přepsal jsem s dovolením nakladatelů dr. Christophera S. Hyatta a Nicholase Tharchera prvních šestnáct stran tohoto revidovaného vydání a v nich jsem místo na „EXO“ začal klást důraz na „INFO“. Místo „vesmírného“ jsem začal zdůrazňovat „informační“.

Po prvních zhruba šestnácti stranách si tedy musíte vy, čtenáři, můj text z roku 1976 sami překládat a aktualizovat. Mnoho z termínů původní *Exopsychologie* může nyní, v sofistikovaných a technologicky vyspělejších osmdesátých letech, působit jako tak trochu od věci. Nabízím proto malý slovníček výrazů s aktuálním vysvětlením.

^{*)} V originále futique = protiklad antique. Antique znamená „starobylý, starodávny“ — pozn. překl.

SLOVNÍČEK

EXOPSYCHOLOGIE:

Psychologie postpozemské existence.

INFOPSYCHOLOGIE:

Psychologie postindustriální společnosti. Předchází exopsychologii a doplňuje ji.

DIGITÁLNÍ JAZYK ČI KVANTOVÁ LINGVISTIKA:

Myšlenky zabalené, skladované, zpracovávané a přenášené prostřednictvím kvantitativních modelů. H₂O je digitalizovaným (kvantovým) výrazem pro myšlenku vyjádřenou písmeny, jako je „water“, „wasser“, „aqua“ nebo „voda“.

VESMÍR:

Mimozemský svět, sluneční systém, hvězdné galaxie, obvykle definované jako hmotné struktury.

INFOVESMÍR:

Náš svět, galaxie, vesmír definovaný a měřený prostřednictvím informací. Kvantový vesmír signálů, bitů, digitálních prvků, registrovaných, skladovaných, zpracovávaných a přenášovaných technologií elektronického vědomí, lidským mozkem a jeho elektronickými extenzemi.

LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍ (LM) SYMBOLY:

Mluvená řeč a rukodělný jazyk. Ruční výroba artefaktů a nástrojů. Paleolitická, neolitická fáze a fáze zhotovování nástrojů (kmenová), jež ve vývoji člověka následovaly fázi lovecko-sběračskou a předcházely fázi feudální, industriální a kvantové.

LARVÁLNÍ FÁZE:

Rané, primitivní fáze vývoje člověka, jež předcházejí vesmírné migraci a individuálnímu ovládnutí kvantové technologie. Larvální člověk je instinktivně, reflexivně připoután ke kolektivu, nedosáhl ještě kyberstava (řídícího stavu) autouvažování. Tento termín je úmyslně neurvalý a provokativní. Pokud někdo označí spolupříslušníky lidského druhu za bytosti náležející do primitivního evolučního stadia, zajisté si tím ne-

získá okamžitou popularitu. Tato kousavá definice je odrazem autorovy tradiční hravé keltské arogance, zde navíc znásobené vězeňskou depresí.

DOMESTIKOVANÍ PRIMÁTI:

Lidé, kteří nemyslí samostatně, bytosti sdružující se v kmeny, státy, církve, organizace, národy, industriální společnosti. Jde o fáze, jež předcházejí individuálnímu kyberživotu. Je to jedno z typicky falešných sůfistických (gurdjieffianských) lákadel pro lidi, kteří neuvážují samostatně. „Vtípek“, kterému prostě někteří nerozumějí. (Poučné a humorné narážky na DP lze najít v knihách, vydaných nakladatelstvím Falcon Press; zde je seřazujeme podle stupně jízlivosti následovně: *Undoing Yourself*, *Prometheus Rising*, *Angel Tech*, *Breaking the GodSpell*.)

POSTSYMBOLOVÁ STADIA:

Stadia, kdy jsou myšlenky místo v podobě tištěných slov či mluvené řeči zprostředkovány pomocí digitalizovaných kvantových shluků.

KOLEKTIVNÍ STADIA:

Všechna stadia vývoje člověka, která předcházejí individuální nezávislosti. Synonyma pro „kolektivní“: součást ÚLU, STÁDA, HEJNA. Obvykle užíváno v jízlivém kontextu (viz *Undoing Yourself*).

POZEMSKÁ STADIA:

Stadia, jež předcházejí vesmírným migracím a kyberkvantovému způsobu uvažování.

KVANTOVÝ:

Slovo „kvantum“ se vztahuje k bitu jako k elementární jednotce. Slovo „kvantový“ označuje, že předmět je definován prostřednictvím čísel, shluků digitalizovaných prvků, jednotek informace.

KVANTOVÁ FYZIKA NEBO INFOFYZIKA:

Je protikladem Newtonovy mechanické, hmotné fyziky, která se zabývá záležitostmi, jako je hmota, síla, práce, energie. Kvantová fyzika definuje vesmír, jenž se skládá z přechodných shluků infojednotek, elementárních jedniček a nul, digitálních bitů.

KVANTOVÝ VESMÍR:

Je INFOVESMÍREM.

KVANTOVÁ FYZIKA SE VZTAHUJE K INFORMATICE:

Dešifrování vesmírných signálů v mnoha rozměrech. Oproti Newtonovu hmotnému vesmíru se INFOVESMÍR skládá z datových struktur.

KVANTOVÝ JEDINEC:

Obývá prostor dat, žije v infosvětích.

KVANTOVÁ PSYCHOLOGIE:

Synonymum pro EXOPSYCHOLOGII. Lidské myšlení a chování popsané prostřednictvím jazyka číslic, počítačů, ikon.

BOUŘLIVÉ 20. STOLETÍ:

Každá dekáda dvacátého století přinesla objevy nových informačních technologií a komunikačně uměleckých forem, jež lidem umožňovaly stále snadnější přístup k elektronickým (digitálním) informacím a jejich ovládnutí. Mezi kvantové přístroje patří telefon, rádio, gramofon, film, televize, přenosné kazetové magnetofony, občanské radiostanice, domácí syntezátory, kompaktní disky.

KYBER:

Slovo „kyber“ pochází z řeckého *kubernétes* (kormidelník, vůdce). Podle Heisenbergova principu neurčitosti pozorovatel/ka^{*)} determinuje (tj. definuje) realitu prostřednictvím technologie, kterou používá k jejímu zkoumání, a map/modelů užívaných k její interpretaci.

KYBERJEDINEC:

Jednotlivec, který chápe Heisenbergův princip neurčitosti a přijímá zodpovědnost za reality, jež definuje a obývá. Tento obecný princip sebeurčení byl popisován hinduisticko-buddhisticko-gnosticko-sufistickými filozofy již před tisíci lety. Kreativní lidé, jako spisovatelé, umělci, básníci, dramatikové, vynálezci, zlepšovatelé, šamani a seriózní mágové, ho chápali po celá staletí a při vytváření všeho, na co může být lidská kultura a věda pyšná, ho také hojně využívali. Ovšem schopnost kyberjedince vytvářet reality je omezena na symboly, ikony, skripty, umělecké a filozofické výrazy, na informační struktury, které nazýváme technikou. Až do nedávné doby nebyla lidská schopnost vyjadřovat kvantové reality s to zasáhnout do materiální roviny právě kvůli neznalosti technokvantových zákonitostí. Lidé preindustriální doby, od filozofů přes despotické vládce až po otroky, byli bezmocnými oběťmi technokrátokozrakosti. Industriální éra podstatně zvýšila

^{*)} V kontextu, v němž se pohybujeme, je sjednocení rodu mužského a ženského neurogenetickou nutností. Neužíváme obecných termínů „člověk/lidstvo“, a místo nich k označení postpozemského člověka užíváme individuálního označení on/a nebo přivlastňovacího zájmena je/ho/jí, tedy kombinace „jeho“ a „její“. [Jelikož by kvůli odlišné gramatické stavbě češtiny působilo důsledně dodržování těchto obou pohlavních zájmen poněkud neobratně (především proto, že čeština rozlišuje rod i u velké části sloves se zájmenem-podmětem svázaných), snažil jsem se je v textu zachovat pouze na místech z tohoto hlediska důležitých — pozn. překl.]

lidskou schopnost ovládat materiální realitu v kolektivním měřítku, ovšem teprve v bouřlivém 20. století lidé objevili, že vesmír je infostrukturou, již je třeba zkoumat a ovládat Inteligencí, tj. kyberkvantovou schopností přemýšlet a budovat pomocí shluků digitalizovaných myšlenek.

KYBERKVANTOVÁ PSYCHOLOGIE:

Jednotlivec přistupuje k technologii elektronického vědomí, ovládá ji a využívá ke svým vlastním osobním účelům. Z hlediska kyberkvantové psychologie lze nyní redefinovat tradičních osm přístupů k nazírání skutečnosti:

1. KOSMOLOGIE: teorie původu, definovaná z hlediska kybernetického nebo kolektivního.

KVANTOVÁ KOSMOLOGIE: teorie původu, již lze vyjádřit vědeckou, kvantovou, numerickou formou.

2. POLITIKA: teorie vlády, moci, svobody a poslušnosti, definovaná buď z hlediska jednotlivce (kyberpolitika), nebo kolektivu.

KVANTOVÁ POLITIKA: teorie vlády, moci a svobody vyjádřená psychogeometrickými souřadnicemi a digitálním jazykem. Viz počítačový softwarový program *MIND MIRROR*.

3. EPISTOLOGIE:^{*)} teorie definující pravdu (přesvědčení kyberjedince) a skutečnost (kolektivně-sociální přesvědčení).

KVANTOVÁ EPISTOLOGIE: pravda a skutečnost vyjádřené digitálním jazykem a kvantově fyzikálním popisem.

4. ETIKA: teorie definující dobro/zlo (kybersubjektivní) a ctnost/neřest (sociálně-kolektivní).

KVANTOVÁ ETIKA: dobro a ctnost definované astrofyzikálním jazykem psychogeometrie.

5. ESTETIKA: teorie definující subjektivní krásu a sociální umění, osobní radostný pocit a ocenění kolektivem.

KVANTOVÁ ESTETIKA: krásu, umění, radostný pocit a ocenění definované prostřednictvím čísel, číselných údajů a geometrie.

6. ONTOLOGIE: teorie o podstatě reality, založená na kybernetickém (osobním) nebo kolektivně-sociálním přístupu.

KVANTOVÁ ONTOLOGIE: teorie o podstatě reality, definovaná vědeckou, technologickou, kvantovou digitalizací.

7. TELEOLOGIE: teorie evoluce, devoluce nebo stagnace, založená buď na kyberindividuálních, nebo kolektivně-sociálních přístupech.

^{*)} Místo „epistemologie“ Leary používá zásadně vlastního termínu „epistemologie“. Chce tím pravděpodobně naznačit epistolární charakter teorie poznání — pozn. překl.

KVANTOVÁ TELEOLOGIE: teorie evoluce, devoluce nebo stagnace, založená na změřitelných ukazatelích, kvantitativních modelech, geometrii.

8. ESCHATOLOGIE: teorie smrti, kyberindividuální i kolektivně-sociální. Jedinec, který nemá pod kontrolou vlastní smrt, bezpochyby není schopen vytvořit obecnou teorii evolučního zániku.

KVANTOVÁ ESCHATOLOGIE: teorie smrti, založená na kvantifikaci, digitalizaci, geometrii.

PŘEDMLUVA K PRVNÍMU VYDÁNÍ

Pozemský život začal prostřednictvím lidského nervového systému opouštět mateřskou planetu, aby unikl genovým bankám a aby ve vesmíru zřídil kolonie, kde bude možný snadnější kontakt a komunikace s životem galaktickým.

Rakety již dosáhly takové rychlosti, které je zapotřebí k překonání gravitační síly naší mateřské planety. Radioteleskopové „talíře“ nyní vzhlížejí ke hvězdám, připraveny přijmout elektromagnetická poselství našich inteligentních sousedů.

Elektronické signály nesou mezihvězdným prostorem zprávu o tom, že lidstvo je připraveno k ex-pedicím a kom-unikaci.^{*)}

Blíží se okamžik, kdy budeme připraveni tento maličký satelit naší periferní hvězdy opustit, a nabýváme stále silnějšího přesvědčení, že nejsme v tomto vesmíru jedinou civilizací.

Stane se tak možná již za života mnohých z těch, kteří čtou tyto řádky: první rodiny pionýrů opustí naši sluneční soustavu, mezihvězdná poselství dosáhnou svého cíle, bude navázán kontakt a začneme komunikovat s jinými galaxiemi.

Nadešel čas, abychom se začali připravovat na život ve vesmíru co-by články nových, vědomě selektovaných genetických bank.

Nadešel čas, abychom začali tvořit filozofii, psychologii a jazyk, jež by nám umožňovaly naslouchat, rozumět a inteligentně komunikovat s našimi vesmírnými sousedy.

Tento jazyk je kvantový, digitální, psychogeometrický.

Někteří z nás budou protestovat a hlásat, že lidské inteligence a lidských zdrojů je nutno použít především k řešení bolestivých pozemských problémů nerovnoměrné distribuce. Tyto larvální protesty, ať už jsou míněné jakkoli upřímně, jsou embryonální a krátkozraké. Strádání a nedostatek, jež nyní lidstvu hrozí, nejsou

^{*) Předpona „ex-“ zde zdůrazňuje odstředivou snahu, vesmírný kurs výzkumů, zatímco „kom-“ symbolizuje kombinování, slučování — pozn. překl.}

problémem materiálním, nýbrž neuropolitickým. Lze ho též označit jako duchovní, psychologický, filozofický, ale nejlépe je definován jako navigační. Lidstvo dosud nedešifrovalo genetický kód, ovšem na vodítku či manuálu k jeho rozluštění se již pracuje.

Z larválních genetických bank vzejdou muži a ženy, kteří budou vědět, odkud přicházejí a kam jdou, jejichž chápání bude přesahovat lokální pozemskost a kteří se budou jako suverénní kyberjedinci rychle učit, efektivně pracovat, přirozeně dospívat, láskyplně společensky žít a vyvíjet se ke kráse. Živočišný druh se zřejmě skutečně setrvačností pohybuje v poklidné tuposti, dokud není postaven před nutnost evoluční změny, kdy se od primitivního kolektivu odlučují jedinci, kteří se pak stávají daleko inteligentnějšími a pohotovějšími.

Tato kniha, jež je pouhým prostoduchým pokusem o nastínění dalšího biologického vývoje na této planetě i později mimo ni, předkládá stovky neogenetických myšlenek, na něž jsou někteří jedinci v genetických bankách již připraveni. Transmise těchto myšlenek je zprostředkována tištěnými písmeny, ačkoli diskutovaná témata jsou elektromagnetická a kvantově fyzikální. Čtenář/ka by měl/a být proto připraven/a na to, že je/ho/jí podmíněný systém symbolů bude otřesen neočekávanými a novými symbolovými kombinacemi, a právě tato situace nastává v okamžiku, kdy Vyšší inteligence osloví kyberkvantovým jazykem druh mechanicky uvažujících tvorů.

Pro člověka dvacátého století by bylo nesnadným a choulostivým úkolem vysvětlit „dnešek“ řemeslníkovi ze století šestnáctého. Kultivaného čtenáře jistě nebudou iritovat některé metafory této knihy, neboť vezme v potaz její kulturní a časový odstup. V takových mezidruhových dialogích je zapotřebí jisté vůle a otevřenosti vůči budoucnosti.

Největším významem této postpozemské příručky je, že vůbec existuje. Leží před vámi první pokus připravit lidstvo na cestu pryč, na postpozemskou migraci do infosvětů, pokus, jenž bude následován jinými, sofistikovanějšími teoriemi a psychologemi, neboť — je snad něco zajímavějšího nebo důležitějšího než tvoření budoucnosti?

Tento první pokus je záměrně eklektický a translační — spojuje duchovně-okultní s vědeckým, starobylé s futickým, legendy minulosti se současnými daty.

Předpokládáme osm období (stadií) a čtyřadvacet fází neurologického vývoje, jež lze chápat zároveň jako didaktickou metaforu

předjímání, specifikace, uspořádání, personalizace a poznání nezměrných postmechanických, metapersonálních, postnewtonovských elektronových polí, jež bude třeba imprintovat.

Ilustrativní metafory nejsou však důležité. Co je pro přeměnu lidstva rozhodující, je einsteinovský, neurogenetický, kvantově fyzikální pohled na to, čím jsme a čím bychom se rádi stali.

OBSAH

ČÁST I

VÝVOJ, STRUKTURA A FUNKCE NERVOVÉHO SYSTÉMU

1. Infopsychologie se zabývá studiem vývoje nervového systému v jeho larválních (kolektivních) a postpozemských (kybernetických) fázích
 2. Infopsychologie (psy-fy) je kvantově fyzikální psychologie
 3. Život se rozvíjí prostřednictvím mutačních fází — které se dělí na larvální (kolektivní) a postpozemské, kybernetické
 4. Vývoj lidského nervového systému probíhá v osmi hlavních stadiích
 5. Definujme si dvacet čtyři fáze nervového vývoje: dvanáct pozemských a dvanáct postpozemských
 6. Tato kniha přenáší filozofii vývoje z pozemské genetické banky do individuálního infoprostoru
 7. Bioneurální kosmologie: život je mimozemského původu a galaktického místa určení
 8. Neuromuskulární politika: osm práv a osm pozemských schopností
 9. Neurologická epistemologie: pravda je subjektivní, fakt je sociální
 10. Neurologická domestikovaná etika: dobro je subjektivní, mravnost je sociální
 11. Neurosomatická estetika: krása je přirozená, umění je sociální
 12. Neurofyzická ontologie: je osm neuroanatomických rovin reality
 13. Neurogenetická teleologie: délka lidského života bude neomezená
 14. Neuroatomická eschatologie: biologie se vyvíjí směrem k jaderné konteligenci
 15. Neurální šovinismus: každé tělo má svou oblíbenou realitu
 16. Imprintace je jednorázová expozice neurálního filmu, definující a limitující realitu
 17. Imprinty lze změnit pouze biochemickým šokem
 18. Stimuly a imprintované reakce jsou spojovány prostřednictvím podmínění (biochemických vazeb)
 19. Operační podmínění váže projevované chování na imprintovaný systém odměny/trestu
 20. Podmínění nemůže změnit imprintovanou realitu
 21. Společnost založená na podmíněném chování se musí spoléhat na jeho kontrolu
 22. Imprintace omezuje realitu na lokální prostředí
 23. Nejinteligentějším užitím nervového systému je imprintování genetického kódu
 24. Vývoj některé z nás naprogramoval jako genetické agenty
 25. Z lidské genetické banky vzniknou četné rozmanité druhy budoucích postlidských forem
 26. Postlarvální tvor musí být velmi opatrný při komunikaci s larválními jedinci
 27. Postpozemští tvorové musejí být opatrní i při komunikaci s jedinci, kteří předčasně dospěli do postlarválního stadia
 28. Tuto knihu považujte za astroneurologický text
-

ČÁST II

EVOLUČNÍ PERIODICKÁ TABULKA DEFINUJÍCÍ DVACET ČTYŘI FÁZE NEUROLOGICKÉHO VÝVOJE

Dvanáct fází pozemských, kolektivních, mechanických
a dvanáct fází postpozemských, kyberkvantových

Období	Vývojová fáze
1. Fáze biopřežití (mořské)	1. Bezobratlí 2. Mořští obratlovci 3. Obojživelní
2. Pozemské fáze savců	4. Fáze savců s únikovou taktikou přežití 5. Fáze dravých savců 6. Fáze lovců-sběračů
3. Fáze symbolů a nástrojů	7. Fáze užívání nástrojů, paleolit 8. Fáze výroby nástrojů, neolit 9. Fáze kmenová, doba železná
4. Fáze průmyslové	10. Fáze feudální 11. Fáze prvotního průmyslu, národnostní 12. Fáze vyvinutého průmyslu, multinárodnostní
5. Kybersomatické ovládnutí smyslových informací	13. Individuální uživatelský hédonismus 14. Individuální ovládnutí estetických vjemů 15. Hédonicko-estetické spojení
6. Kyberelektronické ovládnutí kvantových elektronických informací	16. Individuální přístup uživatelů k mozku a elektronické technologii 17. Individuální ovládnutí mozku a elektronické technologie 18. Neuroelektronické systémy
7. Kybergenetické ovládnutí údajů DNA/RNA	19. Individuální řízení mozku pomocí genetické technologie 20. Individuální ovládnutí geneticko-technologických informací 21. Elektronické systémy — propojení geneticko-technologických informací
8. Kybernanotechnologické ovládnutí atomických informací	22. Individuální přístup uživatelů k nanotechnologii (atomickým informacím) 23. Individuální ovládnutí nanotechnologie (atomických informací) 24. Nanotechnologické spojení

ČÁST I

VÝVOJ, STRUKTURA A FUNKCE NERVOVÉHO SYSTÉMU

Infopsychologie
Exopsychologie

KAPITOLA 1

Infopsychologie je věda, jež studuje vývoj nervového systému od jeho pozemsko-mechanicko-kolektivních fází až po jeho fáze postpozemsko-kvantově-kybernetické

Ve stejnou dobu, kdy se z psychologie industriálního věku postupně stávalo kněžské technonáboženství, vědní obory jako chemie, fyzika, informatika a biologie začaly pomalu produkovat teorie, fakta a techniky, jež hluboce ovlivňují změnu lidské podstaty.

Rádio, fotografie, film, televize, přenosné magnetofony, počítače, psychedelické látky, mikrovlnné trouby, kompaktní disky, občanské radiostanice — to vše je nám přípravou na bohatý a fantastický život v Infosvětě!

Nemůže být pochyb o tom, že lidstvo započalo v migraci vstříče své meziplanetární a případně mezihvězdné existenci. Účinky této změny na nervový systém a kód DNA budou obrovské. Stejně jako obojživelné organismy musejí při přechodu na souš projít rychlou proměnou a vyvinout nervové a fyziologické vybavení pro své nové prostředí, tak i člověka čeká ve vesmíru rychlá proměna.

Kód DNA obsahuje schéma vývoje minulého i budoucího. DNA housenky v sobě nese informace o stavbě a fungování těla motýla.

Jelikož je kód DNA, umístěný v jádru buňky, genetickým mozkem, jenž skrze RNA projektuje a vyrábí těla a nervové systémy, můžeme jádro atomu považovat za elementární „mozek“, který podle kvantové logiky projektuje a konstruuje atomy a molekuly.

Exopsychologie pohlíží na lidský druh z hlediska vyvíjejícího se nervového systému, projektovaného inteligencí DNA (jež používá planet jako přechodných lánů v rámci mezihvězdného migračního procesu směřujícího k prodloužení a rozšíření života) tak, aby se stal symbiotickým přijímačem a vysílačem kvantověfyzikální konteligence.

Psychologie industriálního věku (1850–1975) se sice chvástala tím, že zkoumá myšlení, vědomí a chování, ovšem po většinu času se zabývala studiem přizpůsobení/nepřizpůsobení se lidské bytosti sociálním rituálům a kulturně definovaným limitujícím systémům. Tato mechanická psychologie, která se tu objevila v době, kdy feudální teologie začala pro stále rostoucí třídu polovzdělců ztrácet svůj význam, poskytovala uspokojující odůvodnění pro domestikaci, konejšivý pseudovědecký jazyk pro podporování hodnot tovární kultury.

Přes svou enormní, státem podporovanou byrokracii a kněžskou tajuplnost nevyprodukovala industriální psychologie žádnou ověřitelnou teorii, již by bylo možno použít k interpretaci lidského chování, ani žádnou metodu, řešící typické problémy lidské společnosti, jako je zločinnost, válka, neporozumění, odcizení, předsudky, hloupost, nuda, agresivita, neštěstí a filozofické nepochopení smyslu života.

Ve stejnou dobu, kdy se z psychologie industriálního věku postupně stávalo kněžské technonáboženství, vědní obory jako chemie, fyzika, informatika a biologie začaly pomalu produkovat teorie, fakta a techniky, jež hluboce ovlivňují změnu lidské podstaty.

Neurologie lokalizuje zdroj vědomí, paměti, vědomostí a chování v nervovém systému, biopočítači o sto miliardách buněk, pro který je tělo pouhým transportním robotem.

Pokud si tedy přejeme porozumět našim mentálním, emočním a behaviorálním funkcím a zlepšovat je, těžištěm našeho zkoumání musí být pochopitelně nervový systém. Člověk, jenž dokáže zapojit a vyladit receptivní, integrační a komunikační obvody nervového systému, nedisponuje pouze vyšší inteligencí, ale dá se říci, že funguje na vyšším a komplexnějším stupni vývoje.

Pro prekybernetického člověka je rozmlouvání či pohrávání si s vlastním nervovým systémem přísné tabu, což je fobie, jež má kořeny v primitivním strachu z neznáma a v pověřivém odporu k poznávání

všeho nového. Nyní je již evidentní, že nervový systém je neuvěřitelně mocný nástroj vědomého vývoje, jenž může být těmi, kdo na sebe vezmou „vůdčí“ odpovědnost, pochopen a využit pro genetické účely.

Etologie, jež studuje chování živočichů v přirozeném a experimentálním prostředí, dokazuje automaticko-pudový charakter neurálního rozlišování a roli imprintace při determinaci chování daného živočicha.

Industriální psychologové však při aplikaci etologických objevů na lidi neuspěli. Skutečnost, že většina lidského emocionálního, mentálního, sexuálního a etického chování vychází z náhodné imprintace během „kritických“ či „citlivých“ fází vývoje, je pro kulturu mechanického věku znepokojující. Pokud totiž jednotlivci zjistí, jakým způsobem byli imprintováni, mohou se naučit reimprintovat či přeprogramovávat vlastní mozek.

Neurochemie v poslední době zjistila, že neurotransmitterové chemikálie, jež stimulují/inhibují nervové impulsy a synaptické vazby, determinují vědomí, emoce, paměť, vědomosti a chování.

Psychofarmakologie objevila ve stejném čase botanické a syntetické psychoaktivní činitele, které stimulují/inhibují stavy vědomí, zvýrazňují či tlumí mentální funkce, a umožňují tak kyberčlověku přeprogramování.

Informatika: Přelom století a následující roky přinesly do kvantové fyziky tři zásadní průlom, jež měly změnit lidstvo. Lze je parafrázovat a popularizovat následovně:

1. Einsteinova teorie relativity předpokládá, že vše (včetně nás) se pohybuje rychlostí a směrem, jež lze nejlépe (nebo pouze) určit ve vztahu k ostatním pohybujícím se jednotkám. Sociální a psychologické implikace jsou zde zřejmé.

2. Kvantová fyzika předpokládá, že vše ve vesmíru se skládá z bitů či elementárních informačních jednotek. Newtonovská materiální hmota — to jsou nyní mračna a oceány jedniček a nul. Reality lze tedy metaforicky vysvětlit jako promítané digitalizované modely.

3. O třetí průlom se zasloužil Werner Heisenberg, jenž definoval informační vesmír. Podle jeho „principu neurčitosti“ jsou hmotné předměty, tj. reality, produkovány našimi poznatky. Můžeme tedy znát pouze to, co popisují naše rozumové smysly, naše měřicí přístroje a naše paradigmaty či grafy.

Je téměř absurdní, že uvedené tři principy, jež definují infovesmír, byly při svém zrodu vyjadřovány pouze pomocí paleolitických nástrojů, a to křídou na tabuli. Tento halucinační svět, v němž se vše neustále mění, vše je relativní a závislé na našem psychologickém postoji a info technologii, nedokázal téměř nikdo pochopit.

Nyní však zpětně poznáváme, že historickým genetickým úkolem bouřlivého dvacátého století je zbavit se naší psychologické oddanosti newtonovským materiálním strukturám a místo toho se sblížit s digitalizovanými infosvěty, zabydlet se v nich a najít v nich svůj přirozený domov.

K personalizaci a popularizaci nových „mystických“ filozofických témat byly vždy předurčeny výjimečné genetické kasty: umělci, spisovatelé, básníci, bardi, minstrelové nebo vypravěči, a byli to tedy expresionisté, kubisté, pointilisté, surrealisté a jiné skupiny výtržníků, kteří nás přesvědčili, abychom akceptovali vizuální skutečnost posunutých rovin a jasných barev.

Jazzoví hudebníci obdařili kvantové principy zvukem. Improvizovali, synkopovali, orientovali se a harmonizovali nejlépe ze všech a naučili se vytvářet kyberspolečnosti, v nichž dokázali svoje subjektivní infovýlety sladit s ostatními hudebníky ve skupině.

Cožpak každá dekáda bouřlivého dvacátého století nevyprodukovala nějaké to kvantové zařízení, nějakou pohodlnou, v podmínkách domácnosti použitelnou, a někdy dokonce i návykovou metodu digitalizace skutečnosti a jejího ukládání na gramofonové desky, pásky a elektronové obrazovky?

Kolik se jen objevilo nových elektronických produktů a jejich inovací! Náš zemědělský a dělnický druh je nevyhnutelně unášen hotovými lavinami nových digitalizovaných dat vstříc kvantově-kybernetické budoucnosti!

Rádio, fotografie, film, televize, přenosné magnetofony, počítače, psychedelické látky, mikrovlnné trouby, kompaktní disky, občanské radiostanice — to vše je nám přípravou na bohatý a fantastický život v Infosvětě!

Pro psychology, kteří profesionálně i teologicky vzývali statické, newtonovské pojetí lidské osobnosti, byly podle očekávání einsteinovské a jiné objevy noční můrou.

Zmíněné čtyři vědní obory nám shodně poskytují impozantní množství důkazů o tom, že mozek je bio-chemicko-elektrickým počítačem, v němž se každý nervový impuls chová jako informační „kvantum“ či

„bit“, že nervový systém je strukturálně propojen do geneticky předprogramovaných obvodů, sestrojených tak, aby automaticky třídily a rozesílaly jisté smyslové podněty a spouštěly instinktivní reakce, a že imprintace modelů, jež jsou náhodně v kritických obdobích součástí životního prostředí, určuje tunelovou realitu, v níž člověk žije.

Vede nás to k závěru, že lidská bytost v tomto stadiu vývoje je biologický robot (biot), automaticky reagující na genetickou determinaci a imprintaci z dětství.

Tento nepřilíši lichotivý portrét homo sapiens, vyplývající z důkazů těchto „nových“ vědních oborů — neurologie, etologie, neurochemie a psychofarmakologie — je samozřejmě zcela neakceptovatelný pro psychology a čelné představitele náboženství, kteří hlásají teorie o zvláštním, nadřazeném a „vyvoleném“ postavení člověka mezi ostatními formami života.

To, jak lichotivě člověk sám sebe oceňuje, nás vůbec nemusí překvapovat. Jelikož „ostrovni reality“, jež jsou nám domovem, jsou definovány genetickým schématem a imprintem, můžeme sami sebe hodnotit pouze prostřednictvím symbolů, jež vytvořil náš nervový systém.

Pokud si představíme antropologickou zprávu, kterou by o homo sapiens sepsali vědci z mimozemské, vyspělejší civilizace, lze předpokládat, že lidská neschopnost řešit své psychologické, sociální a ekologické problémy nebo marné hledání odpovědi na základní kosmologické otázky (tj. Proč tu jsme a kam směřujeme? Poznámka: Některé zajímavé spekulativní odpovědi je možné najít v knihách *Breaking the GodSpell* a *The Sapiens System*, které vydal Falcon Press) by je dovedly k závěru, že homo sapiens je druh schopný jen velmi omezené, mechanické činnosti a že inteligentní život se na této planetě ještě nevyvinul.

Zpráva o průběhu takového mimozemského průzkumu by pravděpodobně též konstatovala vznik inteligence, jež je elementární z hlediska einsteinovského pohledu právě diskutovaných vědních oborů a čtyř jiných oborů, jež mají pro budoucí osud člověka podstatný význam: **astronautiky, astrofyziky, genetiky a kvantové fyziky.**

Astronautika: Význam mimozemských letů nebyl doposud plně doceněn. Výpravy Apollo nebyly pouhými technologickými triumfy či nacionalistickým úspěchem. Byl to v genetickém a neurologickém smyslu počátek lidské přeměny, událost co do důležitosti rovna okamžiku, kdy na souš vylezl z vody první obojživelník.

Nemůže být pochyb o tom, že lidstvo započalo v migraci vstříc své meziplanetární a případně mezihvězdné existenci. Účinky této změny na nervový systém a kód DNA budou obrovské. Stejně jako obojživelné organismy musejí při přechodu na souš projít rychlou proměnou a vyvinout nervové a fyziologické vybavení pro své nové prostředí, tak i člověka čeká ve vesmíru rychlá proměna.

Nulová gravitace a vystavení mimozemské radiaci budou přítomny jedny z mnoha fyzických stimulů, které odstartují genetickou a neurologickou proměnu nutnou k adaptaci pro mezihvězdný život.

Psychologický efekt bude nezměrný. Vesmírná migrace vyžaduje takovou intenzivní a univerzální pružnost nervového systému, jaké jen je schopen. Meziplanetární člověk bude svou vyspělostí převyšovat současné obyvatele Země stejně, jako „lidé“ převyšují své předky obývající jeskyně. Počátek tohoto procesu exopsychologické adaptace lze vypořizovat u několika astronautů, kteří po návratu vypovídali buď o svém kosmickém prozření (Mitchell), filozofických objevech (Schweikart), nebo symptomech znovuzrození (Aldrin).

Také **astrofyzika** vyprodukovala fakta, jež posouvají hranice psychologického chápání. K naší radosti se dozvídáme, že nejsme sami — že možná celá polovina ze sto miliard či více hvězd v naší galaxii je starších než naše Slunce, a je tedy vysoce pravděpodobné, že v našem sousedství jsou i jiné pokročilé formy inteligentního života. Lidé nebyli doposud neurologicky schopni si vůbec Vyšší inteligenci představit. Dokonce ani autoři sci-fi (až na pár výjimek, jakými jsou Stapledon, Asimov, Clarke a jiní) nedokáží specifikovat projevy vývojově nadřazených druhů, když opomineme technologické dohady a bizarní, extrémní vize současné lidské kultury.

Cokoli mysl pochopí, začne vytvářet. Jakmile člověk akceptuje a neurologicky si **imprintuje** pojem vyšších stupňů inteligence a dosud neaktivovaných obvodů nervového systému, bude tu nová evoluční filozofie. Přirozeným termínem pro tuto extraplanetární perspektivu lidského vývoje je **exopsychologie** — lidský druh nahlížený v kontextu vývoje nervového systému s odstupem a z hlediska starších druhů, jež nyní existují v naší mimozemské budoucnosti.

Genetika odhalila pozoruhodný fakt — schéma DNA, které je obsaženo v jádru každé živé buňky, se druh od druhu příliš neliší. Astrologové a exobiologové objevili molekuly, jež jsou základní pro život ve vesmíru a v jiných slunečních systémech. Kód DNA lze nyní

chápat jako přechodné schéma, které se postupně spirálovitě rozvíjí a nese předprogramované konstrukční plány. V jedinci se potom tento kód rozvíjí v předurčených fázích od kojeneckého věku přes dětství, pubertu, dospělost, menopauzu, stáří až po smrt. Podle podobně přesného časového rozvrhu se řídí i vývoj druhů.

Kód DNA obsahuje schéma vývoje minulého i budoucího. DNA housenky v sobě nese informace o stavbě a fungování těla motýla.

Již dlouho víme, že ontologie jednotlivce je rekapitulací fylogeneze celého druhu — že například lidské embryo opětovně prochází celým vývojovým cyklem: rostou mu žábry, srst atd. Z hlediska psychoneurálních důsledků nebyl tento fakt doposud seriózně prostudován.^{*)} Genetikové teprve nyní objevují „nevyužívané“ části DNA, maskované pomocí histonů a aktivované prostřednictvím proteinů, nacházejících se v jádru buňky, avšak netvořících vazbu s DNA (netvořících chromozom). Tyto redundantní části DNA podle předpokladu obsahují schéma budoucího vývoje. Evoluce není slepým, nahodilým procesem plným improvizace, a kód DNA je výhledově sestaveným programem, který je možné dešifrovat.

Stejně jako technik si dokáže prostudovat postupový diagram montáže automobilu a sledovat, jak bude vozidlo pomocí jednotlivých následných operací sestavováno, tak i části kódu DNA, maskované prostřednictvím histonů, mohou být studovány za účelem určení posloupnosti budoucího vývoje. Prostředky k dešifrování poselství DNA nám poskytuje neurologie a neurochemie. Věda, jež studuje obousměrnou komunikaci mezi DNA-RNA a nervovým systémem, se nazývá **neurogenetika**.

Astronomie a astronautika nás přesvědčují, že budoucnost lidstvu chystá mezihvězdné výpravy. Mimosvětová existence s sebou ponese vyvinutější, pozměněný nervový systém a nevyhnutelný kontakt s Vyšší inteligencí.^{**)}

^{*)} *Teorie mnohonásobné imprintace předpokládá, že psychologie je rekapitulací fylogeneze. Podle této teorie nervový systém jednotlivce prochází celou posloupností vývoje, kojeneček si imprintuje realitu bezobratlovců, batolící se dítě si imprintuje realitu savců, předškolní dítě realitu doby kamenné a adolescent realitu domestikované civilizace.*

^{**)} *Někteří astronomové prohlašují, že ve vesmíru neexistuje žádná Vyšší inteligence, neboť nás dosud „nikdo“ nekontaktoval ani neodpověděl na naše radiosignály. Tyto závěry jsou ukázkou negativní předpojatosti konvenční vědy. Neexistuje žád-*

Neurogenetika je novým vědním oborem (s řádnými členskými poplatky i tiskovým předplatným); studuje psychologii DNA-RNA (tj. její vědomí a chování). Neurogenetiku můžeme považovat za jisté odvětví exopsychologie, pokud budeme předpokládat, že konteligence^{***)} DNA není omezena pouze na planetu Zemi, ale byla ve skutečnosti pravděpodobně vytvořena a projektována mimozemskou inteligencí, ke které se opět v rámci vývoje vrátí (viz Freerova kniha *Breaking the GodSpell*).

Začíná být zcela jasné, že jádro atomu je spletitou organizací silných interakcí, jež působí podle vzájemně souvisejících zákonitostí (excitace, šarm, parita spinu, resonance). Jelikož kód DNA, umístěný v jádru buňky, je genetickým mozkiem, jenž skrze RNA projektuje a vyrábí těla a nervové systémy, můžeme jádro atomu považovat za elementární „mozek“, který podle kvantové logiky projektuje a konstruuje atomy a molekuly.

Kvantová fyzika: Objevily se domněnky, že veškerá hmota a energie ve vesmíru působí v rámci „obecného informačního pole“, které lze chápat z hlediska relativistických interakcí mezi základními silami, vyskytujícími se v přírodě:

gravitační

elektromagnetickou

silnou interakcí (subatomickou)

slabou interakcí (radiační)

Primitivní psychologie byla založena přinejlepším na newtonovských „zákonech“ a z větší části byla geocentrickou (utajeně ptolemaistickou). Dokonce ani ti nejvzletnější freudističtí, behaviorističtí a transakční analytici se ve svých teoriích nenechali ovlivnit einsteinovskou revolucí, jež tak výrazně změnila naše vnímání struktury vesmíru.

ný vědecký důkaz o existenci či neexistenci Vyšší inteligence. Takový důkaz totiž znemožňuje dilatace času — pokud by k nám vesmírná loď svištěla rychlostí blízkou rychlosti světla, za každý rok jejího letu by na Zemi uplynuly milióny let. Neexistuje tedy nic, co by jakkoli potvrdilo toto dogmatická tvrzení.

^{***)} *Místo slova „inteligence“ používá info/exo/psychologie slovo „konteligence“, jež se vztahuje k vnímání (vědomí — v originále consciousness), integraci a přenosu energetických signálů. Existuje osm konteligenčních rovin.*

Kvantová psychologie začíná studovat „psychologii“ částic atomu (tj. jejich vědomí a chování) a uvádět elektroniku a atomovou fyziku ve vztah s vědomím a chováním člověka.

Fyzik John Archibald Wheeler předpokládá, že jádro atomu dokáže přijímat, pamatovat si, integrovat a přenášet informace extrémně vysokou rychlostí a také se pravděpodobně může účastnit základního sociálního chování pozorovaného u živoucích organismů.

Interpersonální, emoční (tj. hybné), intelektuální a sociální záležitosti v elektronické rovině a jejich transepceci nervovým systémem definuje **neuroelektronika**.

Interpersonální, emoční, intelektuální a sociální záležitosti v rovině subatomické, jaderné a jejich transepceci nervovým systémem definuje **neuroatomová fyzika**. Úžasný pohled na kyberorientaci v této rovině poskytují eseje Erica Drexlera o nanotechnologii.

Naše chápání atomických a jaderných procesů je omezeno naší jazykově-logicko-imaginativní filozofií, která je euklidovská, newtonovská. Podstatu musíme nezbytně „psychologizovat“ a atomické záležitosti personalizovat. Naše laryngálně-muskulární mysl, imprintovaná v primitivním dětství, nedokáže pochopit něco, co pochopit nedokážeme, stejně jako nemůže prožít něco, co jsme nikdy neprožili.

Náš dialog s DNA a naše konverzace s atomickými, subatomickými a astronomickými energetickými signály musejí být ovšem obousměrné. Musíme otevřít naši „mysl“ a dešifrovat signály, jež k našemu nervovému systému vysílá DNA a kvantové struktury. Pokud naši psychologii zgenetizujeme (tj. budeme myslet v intencích DNA-RNA), potom budeme na stávající lidskou formu pohlížet jako na přechodnou fázi ve vývoji nervového systému. Jelikož nás DNA vytváří, bude diplomatické a teologicky tradiční (stejně jako při představě Boha), když naši psychologii uzpůsobíme zákonům a formě molekulární inteligence. Jelikož jádro atomu projektuje atomy a molekuly, bude logické, když naši psychologii uzpůsobíme zákonům a strukturám jaderné fyziky a astronomie a budeme sami sebe vnímat jako „atomy“ či „hvězdy“, zářící a pohasínající, přitahující se a odpuzující, přijímající a vysílající po celém širokém spektru, hvězdy, jež rezonují, utvářejí molekulární sociální skupiny, vlastní charakteristickou elektromagnetickou osobitost, pohybují se energetickými sítěmi atd.

Jelikož náš primitivní psychologický systém, vycházející z newtonovských geocentrických principů, lidskou filozofií příliš neosvítí ani

neharmonizoval, zní snad podivínsky tvrzení, že bychom měli v budoucnu psychologii pojmout v souladu se zákony a strukturami fyziky, chemie a astronomie a snažit se vysvětlovat lidské chování spíše z hlediska vztahů přirozených než národnostních?

Primitivní, geocentrická, egocentrická, sociocentrická psychologie, ignorující zákony biochemie a fyziky, je zdrojem emocionální filozofie savců, euklidovských laryngálně-muskulárních symbolů a provinčních hodnot, jejichž prostřednictvím se zoufale snažíme chápat „člověka a jeho vesmír“.

Exopsychologie pohlíží na lidský druh z hlediska vyvíjejícího se nervového systému, projektovaného inteligencí DNA (jež používá planet jako přechodných líhní v rámci mezihvězdného migračního procesu, směřujícího k prodloužení a rozšíření života) tak, aby se stal symbiotickým přijímačem a vysílačem kvantověfyzikální konteligence.

KAPITOLA 2

Infopsychologie (psy-fy) je kvantově fyzikální psychologie: filozofie vycházející z vědeckého faktu

Teorie zde uvedené by mohly být vyjádřeny termínem *science faction*, vědecká filozofie, fyzikální psychologie neboli psy-fy.⁹⁾

Jsou **vědecké** (scientific), neboť vycházejí z empirických objevů fyziky, fyziologie, farmakologie, genetiky, astronomie, behaviorální psychologie, informatiky a především neurologie.

Jsou **fiktivní** (fictional) podle wittgensteinovského tvrzení, že veškeré teorie a spekulace, vyjma matematicky definované zákony přírodních věd, jsou subjektivní.

Jsou **faktické** (factional), neboť současný pokrok vesmírných migrací, neurologie a vědních oborů, zabývajících se šířením života, předstihl představy většiny autorů science fiction. Vědecký fakt je tedy nyní dále než vědecká fikce. Vytváříme budoucnost, jež je daleko fantastičtější než ta z filmu 2001. O'neillovské vesmírné obytné válce jsou modernější a sofistikovanější než clarkovsko-kubrickovské kosmické lodě.

Tato kniha vznikala během výkonu trestu v různých věznicích, k němuž byl autor odsouzen za nebezpečnou ideologii a napadání newtonovských a náboženských zákonů.

Jiní filozofové (zvláště křesťanští teologové, stochastičtí materialisté či marxističtí dialektikové) vykládají v současnosti dostupná vědecká fakta zcela odlišně. Tyto teorie, jakkoli mohou být populární, jsou však všechny stejně fiktivní. Historie nám dokazuje, že filozofie akceptované jako akademická dogmata či prosazované pomocí trestněprávních sankcí nemusejí být nutně o nic méně fiktivní než ty, které jsou perzekvovány a cenzurovány. Ve skutečnosti existují sociologické důkazy, že násilně potlačovány jsou pouze takové vědecké fikce, u kterých je pravděpodobné, že by oproti těm defenzívním, pravověrným, lidský vývoj urychlily. Vzpomeňme na Sókrata, Bruna, Koperníka, Darwina, Pasteura, Sacharova a další.

⁹⁾ „Sci-fi píše vlastně každý... většina tak činí, aniž by to vůbec tušila.“ — Joyce Carol Oates.

Ve skutečnosti existují sociologické důkazy, že násilně potlačovány jsou pouze takové vědecké fikce, u kterých je pravděpodobné, že by oproti těm defenzívním, pravověrným, lidský vývoj urychlily.

Předpokládejme, že vývoj druhu známého jako homo sapiens prochází životním cyklem, skládajícím se z osmi stadií. Čtyřem z těchto stadií je vlastní kolektivní myšlení a pobyt na naší mateřské planetě. Čtyři pokročilejší stadia jsou poté charakterizována pohybem v infoprostoru a dále.

Vědecká fakta o nervovém systému, vytváření reality prostřednictvím imprintace, naše postavení v galaxii, reprogramování neurotransmiterovými drogami, einsteinovská relativita, kód DNA, toto vše, nyní běžně dostupné v učebnicích pro střední školy, dokáže pochopit každý jen trochu vnímavý adolescent.

KAPITOLA 3

Život se rozvíjí po mutačních fázích od pozemsko-kolektivního k postpozemskému, kybernetickému

Přesvědčení, že vývoj druhu známého jako homo sapiens prochází životním cyklem o osmi stadiích, nás jistě naplňuje radostí a pocitem svobody. Čtyřem z těchto stadií je vlastní kolektivní myšlení a pobyt na naší mateřské planetě. Čtyři pokročilejší stadia jsou poté charakterizována pohybem v infoprostoru a dále.

Infopsychologie je teorií neurogenetického vývoje, vycházející z následujících předpokladů:

1. V naší galaxii existují milióny slunečních systémů, v systémech existují planety, na nich se rodí a vyvíjí organický život.
2. Jelikož naše planeta je v polovině svého vývoje — stáří pět miliard let (naše Slunce je hvězdou spektrálního typu G 2), můžeme předpokládat, že polovina planet galaxie, na nichž se život nachází, může být z hlediska vývoje pokročilejší než život na naší planetě.
3. Tyto vyvinutější kultury, kterých může být několik miliónů, představují náš vlastní budoucí vývoj. V genetickém čase existují před námi. „Oni“ jsou „námi“ v budoucnosti.
4. Ve všech slunečních systémech ve vesmíru existují stejné chemické prvky a probíhají stejné fyzikálně-chemické procesy.
5. Život, takový jaký existuje na naší Zemi, není vůbec ničím výjimečným, a pro naše vesmírné sousedy můžeme znamenat pouhou „kapku v moři“. (Mluvíme zde o „nás“ jako o veškerých formách života na této planetě.) Lze objevit pouze méně nebo více vyvinuté verze nás samých. Jsme sami sobě cizími formami života.
6. Planety mají předpověditelnou délku života a jsou zničeny, když jejich slunce prochází pozdní fází „rudého obra“. Lze logicky předpokládat, že Život se z planet stěhuje ještě předtím, než jsou zničeny zestárlým sluncem nebo než jsou vyčerpány jejich biologické zdroje.
7. Podle neurogenetické teorie není posláním Života zůstat na planetě svého zrodu, nýbrž migrovat galaxií.

8. Život je zaset na vývojově mladé planety ve formě aminokyselinových schémat. Tyto genetické programy v sobě zahrnují plán vývoje o délce mnoha miliard let a základní vývojovou taktikou je metamorfóza a migrace. Pravděpodobně jsme byli takto zaseti i na milióny dalších planet.
9. Kód DNA je doslova zprávou vyznačující směr, jímž se bude vývoj ubírat. Na planetě Zemi se doposud rozvinula přibližně polovina tohoto vývojového programu, zatímco druhá polovina, prozatím blokována histony, čeká v klidové formě na to, až bude v budoucnosti aktivována — stejně jako v sobě chromozomy pulce obsahují podobu budoucí žáby, jako má v sobě čtyřměsíční lidské embryo podobu novorozeněte či novorozeně podobu pubescenta.
10. Lidský druh nyní uzavírá čtvrté stadium svého larválního vývoje. Představte si Zemi jako dělohu — život na této planetě byl až doposud embryonální povahy, jakmile však planetu opustí, bude stát před svou postfetální, postlarvální budoucností.
11. Je příhodné popisovat larvální život na Zemi jako newtonovský — z hlediska techniky přežití spoutaný zemskou gravitací — a mimozemskou existenci nazývat einsteinovskou, *gravitačně selektivní*. Čtyři newtonovské obvody nervového systému souvisejí s ovládnutím čtyř základních poloh potřebných k pozemskému životu:
1. **ventrálně-dorzální**
 2. **vertikální (nahoru/dolů)**
 3. **dvojdímenzální (nalevo/napravo)**
 4. **protektivně-inkorporativní (pro přežití druhu)**
- Čtyři einsteinovské obvody nervového systému jsou určeny pro přežití v mimozemském prostoru a předpokládají ovládnutí:
5. **těla jako prostředku cestování v čase a infosystému**
 6. **nervového systému jako do sebe směřovaného bioelektrického počítače**
 7. **genetického kódu jako molekulární inteligence**
 8. **metafyzilogických, kvantově mechanických, jaderně gravitačních silových polí (nanotechnologie)**

12. Metamorfózu lidského druhu z existence pozemské na mimozemskou předznamenal téměř simultánní objevy neuroaktivních drog, elektronické technologie, kódu DNA, jaderné energie, kvantové fyziky, počítače či elektronické komunikace.

Každé z osmi stadií života jedince s sebou nese výrazné změny v morfologii, chování, fyziologii a především neurologii. Přestože jsou tyto změny natolik zřejmé, že jistě neujdou ani tomu nejméně bystrému pozorovateli, larvální vědci a filozofové doposud psychologicko-filozofické důsledky těchto fází nerozluštili. Je tomu tak možná proto, že lidský druh sám prochází těmi stejnými osmi vývojovými stadii a doposud jeho pozornost téměř výhradně zaměstnávají čtyři základní, kolektivní životní procesy (vegetativní, politický, technologický, sociální).^{*)}

Stejně tak ani společenství ve vodě žijících pulců by nebylo neurologicky schopno pochopit, že obojživelná žába je pozdější verze jich samých (fylogeneticky i individuálně).

Vědecká fakta o nervovém systému, vytváření reality prostřednictvím imprintace, naše postavení v galaxii, reprogramování neurotransmiterovými drogami, einsteinovská relativita, kód DNA, toto vše, nyní běžně dostupné v učebnicích pro střední školy, dokáže pochopit každý jen trochu vnímavý adolescent. Tato fakta jsou však natolik cizí židovsko-křesťansko-marxistické koncepci podstaty člověka, že byla doposud potlačována. Neuvědomělý odpor vůči bádání a vědeckým objevům patří jako zcela běžný jev k historii vývoje lidského vzdělání. Je nám blízké odsuzovat jako tabu skutečnosti, jež ohrožují ortodoxní náboženská dogmata (viz *Undoing Yourself*). Fenomén tabu je geneticky determinován. Unáhlené náznaky budoucích metamorfických fází by larvální druh nebezpečně mátlý a demoralizovaly.

Objev možností mnohonásobné imprintace nervového systému, bilaterální asymetrie v kůře mozkové (minulost/budoucnost), pravděpodobnost existence pokročilých forem života na miliónech planet naší galaxie, objev informačního vesmíru, digitální komunikace a poznání neužívané poloviny kódu DNA, to vše představuje v průběhu lidského vývoje mutační kvantový skok, díky němuž se nyní může náš druh začít připravovat k opuštění planety a k tomu, že se stane kyberdruhem, obývajícíím budoucí infosvěty.

^{*) Některé ranější civilizace, jež dospěly do potřebného stadia biologického, politického, technologického a reprodukčního zabezpečení, dosáhly elementárního poznání larvální, periodické podstaty stávající lidské existence. Ve staré Číně, Indii, na Cejlonu, Krétě, v Babylóně, Řecku, islámském Damašku, Egyptě, renesanční Evropě, tam všude nepočtená neurologická elita předčasně vyvinutých jedinců užívala volna (tj. času) a dostupné technologie k vyvíjení tělesně hédonického, erotického, estetického vyjádření, sci-fi spekulací a botanických metod rozšiřování neurologických funkcí mimo hranice imprintu přežití.}

KAPITOLA 4

Vývoj lidského nervového systému probíhá v osmi hlavních stádiích: v každém stadiu je aktivován a imprintován jeden nový obvod nervového systému

Larvální (neuroembryonální) pozemská stadia nervového systému, určená ke svazku se Zemí a k přežití na ní, jsou:

1. **Stadium bioživota (mořské)** — zprostředkování příjmu, integrace a přenosu nervových signálů, spojených s buněčným zdravím a vegetativním, metabolickým zabezpečením. (Stadium bezpečí/nebezpečí.)
2. **Stadium emočně-lokomotivní, pozemské (stadium savců)** — zprostředkování příjmu, integrace a přenosu nervově-muskulárních signálů, spojených s tělesnou pohyblivostí, teritoriální vládou a zbavení se bezmocnosti. (Stadium boje/útěku.)
3. **Stadium symbolů a artefaktů** — zprostředkování příjmu, integrace a přenosu laryngálně-manuálních signálů, jazyka, artefaktů, symbolů, nástrojů. (Stadium kmenové.)
4. **Stadium industriální** — zprostředkování příjmu, integrace a přenosu nervových signálů, spojených se sexuální rolí, pracovním a společenským postavením v „tovární kultuře“.

Čtyřmi obvody nervového systému, určenými ke zprostředkování somatických, elektronicko-neurálních, genetických, atomických informací a k adaptaci na postpozemské infosféry, jsou:

5. **Stadium kybersomatické** — zprostředkování příjmu, integrace a přenosu smyslově-somatických signálů, necenzurovaných politickými imprinty a určených k fungování v prostředí nulové gravitace. (Nervový systém si uvědomuje tělo.)
6. **Stadium kyberelektronické** — simultánní příjem, integrace a přenos nervových signálů rychlostí bioelektrické sítě, neprogramovaných politickými, nýbrž individuálními imprinty. (Nervový systém si uvědomuje mozek.)

Každé další stadium vývoje jedince formuje nový imprint. Každý imprint determinuje charakter nového aktivovaného nervového obvodu a jeho pozitivní a negativní ohniska.

Každý imprint definuje rovinu ostrovní reality. Techniky, vyvinuté poslední dobou pro reimprintaci, umožňují sériově, plánované znovuvytváření skutečnosti.

7. **Stadium kybergenetické** — je spojeno s imprintací kódu DNA, příjmem, integrací a přenosem signálů RNA, čímž druhu umožňuje biologickou nesmrtnost a symbiózu s vyššími formami života. (Nervový systém si uvědomuje DNA.)
8. **Stadium kyberatomické** — imprintuje subjaderné, kvantověfyzikální a gravitační signály, čímž přesahuje biologickou existenci. (Stadium kvantového uvědomění a nanotechnologie.)

VÝVOJ DRUHU:

Každé další stadium vývoje druhu s sebou přináší nové imprinty kolektivní reality. Tyto sociálně obecné neurální programy určují kulturně podmíněným jedincům genetické banky pozitivní/negativní magnetické póly. (Dobro/zlo, tabu.)

Pro dosažení embryonálního stadia vývoje bylo zapotřebí kolektivního vědomí — zárodečná či larvální forma není schopna samostatného šíření.

Podřízené (hromadné) vědomí bylo zapotřebí k domestikaci živočichů, zavedení zemědělství, kovových nástrojů, k formování národů a říší, k budování lodí, tiskařských lisů, parních strojů, továren, elektráren, letadel, radiostanic, k výrobě filmů, jaderné techniky, raket a počítačů.

Teprve když měla společnost ve dvacátém století technologie potřebné k opuštění planety a ke komunikaci prostřednictvím kvantové řeči — roku 1987? — nastal čas překročit hranice biologie, přenést prostředí pro vývoj do mysli jednotlivců, a nastolit tak kybernetickou společnost.

VÝVOJ JEDNOTLIVCE:

V kyberstadiích je za vytváření budoucnosti zodpovědný každý jednotlivec.

Již nejsme poutáni ke genetickým bankám ani k mateřským světům.

Kyberjedinec se musí nevyhnutelně naučit logicky ovládat daná stadia, přesněji řečeno technologie, jež může ovládat pouze jednotlivec, a zároveň se musí naučit pohybovat v dané logické geografii světů.

Stadium kybersomatické: ovládání vlastního těla.

Pouze jednotlivec může ovládat své lidské tělo. Je mi líto, páni politici, ale je to tak.

^{*) Rok prvního vydání Infopsychologie v USA — pozn. překl.}

Pouze jednotlivec může vnímat smyslově-somatický svět, obývat jej a rozvíjet. Pouze jednotlivec může cítit, že ho bolí jeho vlastní zub, pouze jednotlivec může zažít vlastní orgasmus.

Prvním vyhlášením nezávislosti, prvním sólo útekem na svobodu je ovládnutí vlastního těla a smyslových orgánů.

Stadium kyberneurální: ovládání vlastního mozku.

Pouze jednotlivec může ovládat svůj nervový systém. Individuální vědomí je tajuplná, cenná a intimní zkušenost, kterou nedokáže napodobit ani nejschopnější kolektiv.

Stadium kybergenetické: ovládání kódu DNA.

Stadium kyberatomické: ovládání nanotechnologie.

Každé další stadium vývoje jedince formuje nový imprint. Každý imprint determinuje charakter nového aktivovaného nervového obvodu a jeho pozitivní a negativní ohniska. Každý imprint definuje rovinu ostrovní reality. Techniky, vyvinuté poslední dobou pro reimprintaci, umožňují sériové, plánované znovuvytváření skutečnosti.

Veškerá aktivita nervového systému se samozřejmě zakládá na chemicko-elektrické komunikaci.

První čtyři pozemská stadia nervového systému byla kódem DNA projektována se záměrem vypořádání se s euklidovskými-newtonovskou charakteristikou planety Země a přizpůsobení jedince hromadně-stádově-kmenové, národní, industriální skutečnosti.

Další čtyři, postpozemská stadia, jsou charakterizována orientací jedince v kvantových infosvětech, somatických signálech, neuroelektrickou vnímavostí, dešifrováním signálů DNA-RNA a integrací subatomických zpráv.

KAPITOLA 5

Definujme si dvacet čtyři fáze nervového vývoje: dvanáct pozemských a dvanáct postpozemských, kyberkvantových^{*)}

V předcházející části jsme definovali osm stadií lidského vývoje.

Čtyři z nich jsou kolektivně-pozemská a čtyři jsou kyberkvantová, určená pro infosvěty a dále.

Cílem vývoje je tedy Vyšší inteligence — postupný vývoj nervového systému — se stále rostoucí schopností co nejrychlejšího příjmu, integrace a přenosu stále širšího spektra signálů o stále větší intenzitě a složitosti.

Čím inteligentnější kolektivní druh, tím vyšší schopnost adaptace a přežití. Těla jsou nosiče pro přenos inteligence a semene a vyvíjejí se tak, aby mozek a sperm/ovum přenášela stále účelněji.

**) Systematický a podrobný rozbor dvaceti čtyř fází nervového vývoje lze nalézt v knize The Game of Life (Hra života, chystá se český překlad), kde uvádím teorii, podle níž se biologický a lidský vývoj jedince shoduje se systémem periodické tabulky chemických prvků.*

Tato kniha na tabulku prvků nahlíží jako na kódovanou zprávu, předznamenávající posloupnost atomického a biologického vývoje, jako na rosettskou desku (deska s hieroglyfickým nápisem démotickým a řeckým, na jehož základě bylo rozluštno hieroglyfické písmo — pozn. překl.). Tabulka prvků by tak měla přispět k dešifrování některých filozofických významů trvalých lidských systémů symbolů.

Mezi hierarchické systémy symbolů, jež lze prostřednictvím periodické tabulky pochopit, mimo jiné patří:

tarot, zvěrokruh, I-č'ing, řecko-římský olympský panteon, hebrejská abeceda, symbolika ikon

Tyto kulturní systémy jsou nahlíženy jako primitivní psychologická, neuro-symbolická vyjádření galaktického vývoje, vycházejícího z tabulky atomových prvků, předvědeckými kulturami. Tyto „okultní“ systémy jsou protovědeckými pokusy předvídat průběh vývoje života na planetě i mimo ni a lze je považovat za neurokulturní komunikační systémy, jež symbolizují přírodní zákony.

Info/exo/psychologie je pouhým úvodem, který nastiňuje osm hlavních stupňů neurologického vývoje, zatímco podrobný popis dvaceti čtyř fází je podán v knize The Game of Life, na niž zájemce tímto odkazují.

Prvních dvanáct neurogenetických fází popisuje vývoj života na této planetě od jednobuněčných organismů až po nejvyvinutější hmyzí a lidská společenství, a vývoj jedince od narození přes larvální dospělost až po úlovou socializaci v industriální společnosti.

Nervový systém je předprogramován genetickým kódem tak, aby se vyvíjel v metamorfických fázích. Základní strategií vývoje je metamorfóza — změna jednotlivce.

Nervový systém je předprogramován genetickým kódem tak, aby se vyvíjel v metamorfických fázích. **Základní strategii vývoje je metamorfóza a migrace.**

Postupný vývoj nervových obvodů v jednotlivci je rekapitulací fylogenetického vývoje složitějšího nervového systému.

Ze studia vývoje nervových systémů vyplývá, že v každém stadiu lze očividně rozlišit tři vývojové fáze:

pasívně recepční konzumerismus
aktivní integraci
interaktivní fúze (transformace)

Neuron, jenž je základní jednotkou biologické konteligence, se skládá ze tří anatomických a funkčních částí: systému dendritů, který přijímá signály; buněčného těla neuronu, jež shromažďuje, integruje a interpretuje přicházející signály; a neuritu, který zprávu přenáší dále. Každý neuron, obvod i každý nervový systém je charakterizován těmi to třemi funkcemi.

Na nejnižší úrovni jednobuněčných organismů a bezobratlovců zajišťují tyto tři funkce přežití kolektivu, ovšem ve vyšších stádiích vývoje se stává pro přežití důležitější komunikace a fúze mezi jednotlivci.

Během vývoje jednotlivce, pasívního, receptivního konzumenta, je první fází fáze vstupní, poté následuje fáze aktivní integrace, načež přichází třetí fáze organizovaného spojení organismu s ostatními.

Vývoj larválního jedince proto probíhá ve dvanácti fázích (4 obvo-
dy x 3 orientace, stupně). Dvanácti fázemi (4 x 3) prochází též vývoj postpozemský, infokybernetický.

Těchto čtyřiaadvacet fází je jak fylogenetických, tak ontologických. Prvních dvanáct neurogenetických fází popisuje vývoj života na této planetě od jednobuněčných organismů až po nejvyspělejší hmyzí a lidská společenství, stejně jako vývoj jedince od narození přes larvální dospělost až po socializaci v úlu.

Podrobný popis těchto fází lze najít v knize *The Game of Life*.

Tato kniha se pokouší uvést filozofii vývoje z hlediska postpozemského, postindustriálního a postkolektivního.

KAPITOLA 6

Tato kniha přenáší filozofii vývoje z pozemského druhu na kyberkvanové jednotlivce

Vezměme v úvahu (bez jakýchkoli komentářů či hodnocení) v současnosti dostupná fakta (1976–1987?) a teorie nukleární fyziky, astronomie, genetiky DNA, etologie, experimentální imprintace, psychofarmakologie, neurologie a behaviorální psychologie. Na základě tohoto konsensu vědeckých faktů a mnohých experimentů s rozšířenými a zesílenými stavy vědomí zde uvádíme:

1. Bioneurální **kosmologii**, teorii původu a vývoje života na této planetě a mimo ni.
2. Neuromuskulární **politiku**, definující základní genetické rozměry svobodného/ovládaného muskulárního pohybu savců v rámci teritoria.
3. Neurogenetickou **epistemologii**, teorii definující subjektivní pravdu/nepravdu a obecná fakta/omyly laryngálně-manuálních (LM) systémů symbolů.
4. Neurogenetickou **etiku**, definující, co je subjektivně dobré/špatné a obecně správné/nesprávné.
5. Neurosomatickou **estetiku**, definující přirozené, somatické rozměry krásy.
6. Neurogenetickou **ontologii**, anatomicko-empirickou teorii osmi rovin reality, jejich vývoje a interakce.
7. Neurogenetickou **teleologii**, definující budoucí směr vývoje jedince i druhu, jenž povede k dlouhověkosti a galaktické symbióze s vyššími formami života.
8. Metafyzilogickou neuroatomickou **eschatologii**, předpovídající imprintaci nervového systému atomickými kvantovými informačními poli.

Vyšší inteligence, sídlící v mezihvězdných kvantově informačních strukturách, už poslala k této planetě zprávu. Tato „UFO zpráva“ je ve formě kódu DNA a elektroatomických signálů, s nimiž může nervový systém komunikovat.

Každá forma života na této planetě je cizím přistěhovalcem z vesmíru. My všichni jsme neidentifikovanými létajícími organismy.

Moderní svět je demoralizovaný strašlivým znepokojením — představou spenglerovského zániku. Tato krize není politická, ekologická, energetická ani ekonomická. Je to krize filozofická — pretransformační deprese. **RODÍ SE NOVĚ INFOSVĚTY.**

Většina evolucionistů vidí jako určující faktor náhodu a zdánlivou nadřazenost lidstva připisují náhodnému vývoji jedinečného nervového systému.

Je zajímavé, jak málo myslitelů z obou táborů, pokud byli vůbec nějací, připustilo tu možnost, že by vývoj nadále pokračoval, nebo jakkoli blíže spekulovali o specifických formách, jež snad přinese budoucnost.

Pokud neexistuje věrohodný, seriózní Bůh, potom si jej/ji musíme za každou cenu vymyslet. Potřebujeme přece rozmlouvat s někým zajímavým.

KAPITOLA 7

Bioneurální kosmologie: život je mimozemského původu a galaktického místa určení

Tato kniha uvádí základy neurogenetické kosmologie — teorie původu, vývoje a místa určení života na této planetě i mimo ni.

Tato kosmologie předpokládá, že Vyšší inteligence, sídlící v mezihvězdných kvantově informačních strukturách, už poslala k této planetě zprávu. Tato „UFO zpráva“ je ve formě kódu DNA a elektroatomických signálů, s nimiž může nervový systém komunikovat.

Tou zprávou je Život, miliardy let starý nepřetržitý řetězec vyvíjející se konteligence — řízené panspermie. Život byl na tuto děložní planetu zaset v podobě aminokyselinových schémat, projektovaných tak, aby se aktivovaly slunečním zářením a rozvinuly v řadu genetických transformací a metamorfóz.

Bude nejlépe, když si vymežíme osm vývojových stadií, jimiž pravděpodobně prochází každá okysličená děložní planeta v galaxii.

V prvních čtyřech stadiích bude probíhat adaptace kolektivů (genetických bank) na newtonovskou charakteristiku děložní planety. Tato stadia jsou určena k zárodečnému přežití ve svazku se zemským povrchem.

Během těchto čtyř stadií jedinci dešifrují einsteinovské elektro-atomicko-gravitační síly, jež působí v postpozemském infoprostoru, integrují je a přizpůsobí se jim.

První čtyři stadia jsou muskulární, mechanická, a definují drobné životní „ostrovní reality“, k nimž se váží genetické banky.

Během čtyř postlarválních stadií budou poté jedinci směřovat Život mimo tuto planetu.

Rozvoj obvodů nervového systému je řízen biologickým „hlavním plánem“ organického vývoje, uloženým v DNA.

Hlavním životním cílem jedince je dosahovat stále rostoucí inteligence (*Increasingly Intelligent* — I²), aby byl schopen dešifrovat somatické signály v těle, v nervovém systému samém, signály kódu DNA a metafyzilogické neuroatomické energetické modely.

Historii života a lidstva lze nejlépe definovat z hlediska vývoje nervového systému a úrovně technického pokroku. Namísto antropologických kategorií, založených na geografii (člověk jávský) nebo adaptivním chování (člověk doby kamenné), předpokládáme následující stadia z hlediska neurálního vývoje. Každé stadium je stadiem larválním a automaticky navazujícím na stadium předešlé.

1. Stadium mořských jednobuněčných bezobratlých organismů: zaměřené na pasivní přežití.
2. Stadium obratlovců: vliv nad teritoriem a zvládnutí gravitace.
3. Stadium prvních lidí: manipulace se symboly, komunikace pomocí zvuků a řeči, výroba nástrojů.
4. Lidské industriální stadium: nervový systém je imprintován pro roli ve společnosti tak, aby byla umožněna dělba práce, společenské a třídní rozvrstvení, zvyklosti. Je zaměřeno na přežití druhu.
5. Kybersomatické stadium: uvědomělé ovládnutí těla nezávislého na gravitaci. Jednotlivec si uvědomuje tělo.
6. Kyberelektronické stadium: jednotlivec uvědoměle ovládá nervový systém nezávislý na somatických programech. Jednotlivec si uvědomuje mozek.
7. Kybergenetické stadium: mezi nervovým systémem a kódem DNA zprostředkovává jednotlivec uvědomělou komunikaci, jež vede k symbióze a šíření života. Jednotlivec si uvědomuje DNA.
8. Metafyziologické neuroatomické stadium: uvědomělá komunikace mezi nervovým systémem a subjadernou energií. Kvantové uvědomění.

Každá forma života na této planetě je cizím přistěhovalcem z vesmíru. My všichni jsme neidentifikovanými létajícími organismy.

První čtyři larvální stadia kladou důraz na strukturové začlenění, svazek s děložní planetou a přežití v rámci jedné galaxie. Následující čtyři stadia potom zdůrazňují individuální somatické a neurologické ovládnutí:

5. řízení vlastního těla jako dopravního prostředku v nulové gravitaci
6. řízení nervového systému jako vysílače/přijímače bioelektronických signálů vysoké rychlosti
7. symbiotické spojení DNA s jinými galaktickými formami života
8. transfúze metafyziologické inteligence

Těchto osm neurologických stadií, jež jsou zde uvedena, je podrobně popsáno v knize *The Game of Life*. Je třeba si uvědomit, že zde uvádíme základy evoluční, galakticky orientované kosmologie a teleologie (nebo teologie, chcete-li). Má nezbytně přichuť psy-fy. Na této metafoře není třeba nijak dogmaticky lpět. Jedná se o hypotetický, kosmologický model, založený na soudobých vědeckých poznatcích psychologie, etologie, genetiky, neurologie a astrofyziky, o určitý model vysvětlující původ a smysl života a předvídající jeho budoucí vývoj z pohledu, z něhož jsou stávající lidské formy brány jako larvální, zárodečné.

Kosmologie je obvykle považována za jakýsi „avantgardní“, riskantní podnik, za jakési žonglování se spekulacemi, které lidem přinášejí jisté znepokojení. Ve skutečnosti jsou všechna tabu teleologických diskusí cenzurována a tento „antifuturologický“ teror (neofobie) vede často až k inkvizičním represím. Bruno byl upálen za to, že neustával v šíření svých kosmologických názorů a vznášel zneklidňující futické otázky. Ve svém eseji *O nekonečnu, universu a světech* Bruno uvádí následující dialog:

Elpino: Jak je možné, aby universum bylo nekonečné?

Filoteo: Jak je možné, aby bylo konečné?

Elpino: Vy tvrdíte, že se ta nekonečnost dá dokázat?

Filoteo: A vy tvrdíte, že se ta konečnost dá dokázat?

Elpino: Jaký má rozsah?

Filoteo: Jakou má hranici?")

Kreativní kosmolog/ložka uvádí nejdříve svou teorii a teprve poté vyzve kritiky, aby vyložili teorii vlastní. A tady se dostáváme k velice citlivému místu, neboť ačkoli každé larvální stadium zakládá je/ho/jí život na nevyslovené, skryté kosmologii (obvykle na vágních dogmatech, imprintovaných do nervového systému v dětství), většina prakticky založených lidí se zdráhá své základní přesvědčení verbalizovat, protože se děsí racionálního a vědeckého pohledu na věc:

Larvální filozof: Vy tvrdíte, že lidská bytost je larvální formou budoucí metamorfované entity Vyšší inteligence a vědomí?

**) Překlad prof. dr. J. B. Kozák, Státní nakladatelství politické literatury, Praha 1956.*

Exopsycholog: A vy tvrdíte, že vývoj se zastavil ve fázi stávajícího lidského nervového systému?

Larvální filozof: Je absurdní domnívat se, že Vyšší inteligence zasévá na Zemi předprogramovaná genetická schémata.

Exopsycholog: A jaká je vaše teorie vývoje života? Starý zákon? Náhoda a statistická pravděpodobnost? Hřmící blesky probouzející život v kalužích metanu a amoniaku, tedy samovolné plození?

Moderní svět je demoralizovaný strašlivým znepokojením — spenglerovským zánikem.“ Tato krize není politická, ekologická, energetická ani ekonomická. Je to krize filozofická — pretransformační deprese. Technologické, ekonomické a politické diskuse očividně nevedou nikam, protože se vyhýbají základním problémům, gyroskopicko-orientačním otázkám: Proč jsme zde a kam směřujeme?

Kosmologické otázky týkající se původu úzce souvisejí s teoriemi dalšího směřování vývoje.

Spekulace o původu života poskytují základ (ať již vědomý či nevědomý) každé lidské kultuře. Otázka „**Kdo nám dal život a proč?**“ vede k odpovědi na to, jak se dostat tam, kam se dostat máme. Pokud nám dal život Alláh, potom jsme na cestě k Alláhovi. Pokud nám nedal život nikdo, potom nesměřujeme nikam.

Jelikož každý z osmi obvodů nervového systému produkuje vlastní realitu, poskytuje přirozeně každý imprint vlastní odpovědi na tyto otázky, daným imprintem omezené.

Například První obvod definuje smysl života z hlediska anatomického, vegetativního, buněčného a z hlediska přežití — jíst, pít, dýchat, vyhýbat se bolesti, nebezpečí a zimě. A podobně je tomu i v ostatních larválních rovinách skutečnosti.

V této rozhodující historické době se střetáváme se dvěma hlavními přístupy k otázkám typu Proč? Odkud? Kam? a Kým?:

- s larválně-vědeckým evolucionismem
- a larválně-teologickým kreacionismem

Problém dále komplikuje skutečnost, že věda a teologie jsou vzájemně propleteny a mnozí vědečtí evolucionisté jsou skrytými kreacionisty.

⁹ Oswald Spengler (1880–1936), německý filozof, fatalista. Hlásal, že dějiny existují v řadě nezávislých, uzavřených cyklů, procházejících vznikem, vývojem a zánikem — pozn. překl.

Podle soudobé ortodoxní „vědecké“ teorie vývoje se veškeré rostlinstvo a živočišstvo vyvinulo z anorganických molekul, v nichž byly elektromagnetickými procesy před třemi miliardami let, kdy se topily v prekambriickém slizu, vykřesán život, a tato náhodná a přírodní selekce, pomalu, ale neúnavně pracující s řetězci nukleových kyselin, vyprodukovala biologicky různorodý a spletitý život. Většina evolucionistů je přesvědčena, že všechny formy života jsou stejného původu, neboť DNA jednotlivých druhů jsou si vzájemně nápadně podobné, a také proto, že je zde zřejmá spojitost mezi fylogenetickým a individuálním vývojem.

Evolucionisté, kteří zastávají tuto teorii „slizu a náhody“, jsou většinou ateističtí, přísně vědečtí, skeptičtí a pesimističtí vůči existenci lidem podobných forem života na jiných planetách a možnost výskytu Vyšší inteligence v galaxii ignorují. G. G. Simpson, přední filozof evolucionismu, dokonce vypočítal statistickou nepravděpodobnost toho, že by se život na jiné planetě rozvinul tak jako zde na Zemi. Tito přísně statističtí evolucionisté by jistě považovali výskyt života podobného lidem za nepravděpodobný, ne-li zcela nemožný i na planetě, kterou obýváme.

Většina evolucionistů vidí jako určující faktor náhodu a zdánlivou nadřazenost lidstva připisují náhodnému vývoji jedinečného nervového systému.

Kreacionisté se liší typem a druhem stejně hojně jako evolucionisté, ovšem obecně věří, že v jisté dávné době byly jednotlivé druhy stvořeny Vyšší inteligencí, kterou nazývají Jahve, Jehova, Bůh, Alláh atd.

Mnozí kreacionisté se drží knihy Genesis, podle níž Bůh stvořil různé druhy zvířat, „muže“ stvořil zvláště a potom i „ženu“ jako jeho doplněk.

Badatelé jako Carl von Linné, zakladatel taxonomie, vytvořili sofistickou podobu kreacionismu, která praví, že „existuje pouze tolik druhů jako na samém počátku“. Podle harvardského biologa Louise Agassize všechny současné formy života vymyslel Stvořitel.

Základní rozdíly mezi těmito dvěma názory jsou následující:

Evolucionisté se domnívají, že spletitá různorodost se postupně vyvinula z jednoduchosti.

Kreacionisté věří, že spletitost a různorodost byly projektovány již od samého počátku.

Evolucionisté jsou také přesvědčeni o „náhodném“, bezděčném charakteru procesu a popírají představy o jeho předurčeném naplánování či o inteligenci, jež ho naplánovala.

Kreacionisté vždy byli ortodoxními religionisty, kteří si svého božského Stvořitele personifikují a v člověku vidí zlatý hřeb pozemského života. Obyčejně věří v posmrtnou, postbiologickou existenci pro vybrané jedince. Některé teologie vytvářejí mimozemské, metafyzilogické entity, jako jsou démoni, andělé, ďáblové, svatí. Mezi teologickými kreacionisty a vědeckými evolucionisty, kteří představami o nebesích a nadějemi na nesmrtelnost zásadně opovrhují, je nepřekonatelná názorová propast.

Je zajímavé, jak málo myslitelů z obou táborů, pokud byli vůbec nějakí, připustilo tu možnost, že by vývoj nadále pokračoval, nebo jakkoli blíže spekovali o specifických formách, jež snad přinese budoucnost. Možnost existence pokročilých inteligencí na jiných planetách či v budoucnosti lidstva je pak nepřijatelná zvláště pro vědce, kteří zavrhnou absurdní představy nebes ortodoxního náboženství.

Exopsychologie si dovoluje tyto klasické problémy řešit rázně tvrzením, že:

1. život na této planetě není výjimečný
2. život byl na tuto planetu zaset
3. vývoj různých druhů postupuje na všech biologických planetách podle stejného, předem determinovaného plánu
4. život je určen k tomu, aby mateřskou planetu opustil
5. všechny zásadní přeměny, jež mají v budoucnu nastat, jsou předprogramovány

Exopsychologie se snaží shromažďovat materiál ze všech vědních oborů, aby mohla věnovat náležitou pozornost přetrvávajícím mýtům, jež vyhrězly z nervového systému minulosti, a prostřednictvím vhodných extrapolací obou údajových zdrojů předestírat budoucnost.

Je tak možno uvažovat o **kreacionistickém evolucionismu**, který předpokládá, že původní aminokyselinové struktury zahrnují:

1. standardní fyziologické a anatomické metody přizpůsobování se různým změnám prostředí, jež se současně vyvíjejí na planetách, jako je ta naše
2. předurčenou posloupnost anatomických a zvláště neurologických změn, jež umožňují vyvíjejícímu se druhu přeměnu do stadia, kdy je schopen opustit planetu

- K přijetí těchto exopsychologických předpokladů není ani zapotřebí akceptovat teorii „řízených panspermii“. I ti nejkonzervativnější vědci připouštějí, že v budoucnosti pravděpodobně dojde k následujícím jevům:
 - změny ve fungování nervového systému
 - genetické inženýrství
 - průvodní rozrůznění lidského druhu
 - meziplanetární kolonizace

Ze science fiction se vyklubal populární literární žánr. Nejlepší sci-fi se potom stává psy-fy, fyzikální psychologii. Také televize a film reagují na vzrůstající zájem o budoucnost a její mutace. Není však bez zajímavosti, že Vyšší inteligenci si dokáže představit pouze několik autorů science fiction. Tato neschopnost specifikovat harmonickou a úspěšnou budoucnost vyplývá z charakteru nervového systému. Housenky nejsou prostě schopny psát s přesvědčivostí o postlarválním životě.

Od „*head revolution*“ (šedesátých let^{*)} byly v širokém měřítku akceptovány základní principy neurologie a posunu reality. Zatímco termíny jako **imprintace**, **mnohonásobná imprintace** a **reimprintace** nejsou užívány často, teorie, že každý nervový systém si vytváří vlastní realitu, se stává stále větším „trendem“. Kdo chce tento ontologický objev komentovat vulgárně až cynicky, shovívavě se pousměje a utrousí: „Každý je blázen svým vlastním způsobem.“ „Děláme to všichni po svém.“ „S tím svým tripem běž do háje.“

Další neurologický krok znamená přijmout zodpovědnost a zároveň si říci: „Jelikož realita je vytvářena našimi imprinty, zvolme si realitu co nejfantastičtější a co nejvíce vzrušující. Téměř cokoli, co si umíme představit, dokážeme i uskutečnit.“

Pokud si exopsychologie dokáže představit expanzi lidské inteligence do mimozemského prostoru, není pak neurologicky možné tyto fascinující předpoklady realizovat? Pokud si dokážeme představit řízené panspermie, potom mohou existovat. Ve skutečnosti je to na nás samých. Pokud Vyšší inteligence nic ve vesmíru nezasela, potom není důvod, proč bychom tak nemohli učinit my. Koneckonců, zemědělství jsou vlastně také „řízené spermie“.

Zde je možno sladit protichůdné přístupy evolucionistů a kreacionistů. S pomocí genetických inženýrů se lidstvo může stát Stvořitelem druhů na této planetě, a díky mezihvězdné migraci i ve vesmíru.

^{*) Hledání nového životního stylu, nového myšlení — pozn. překl.}

Lidé si vždy boha vytvářeli k obrazu svému. Neurogenetika nyní lidstvu umožní:

1. kontaktovat Vyšší inteligenci, jež projektovala posloupnost vývoje, nebo
2. projektovat proces vývoje tak, aby byla vytvořena Vyšší inteligence.

Pokud neexistuje věrohodný, seriózní Bůh, potom si jej/ji musíme za každou cenu vymyslet. Potřebujeme přece s někým rozmlouvat.

Zatím jsou to pouze intelektuální spekulace o budoucnosti, ovšem je velmi pravděpodobné, že budoucí realita může být vytvořena právě našimi mikronadějemi a telenadějemi.

Podle exopsychologie je Vyšší inteligence ukryta v mikrofyziologii kódu DNA a nejúčelnějším způsobem využití našeho času je pokoušet se kontaktovat Vyšší inteligenci a doufat, že naše neurony a aminokyseliny jsou schopny se s ní/m spojit ve fúzi.

Politika je ztvárněním emocí, muskulotonickým chováním savců, zprostředkovaným bezpečnostním (sympatickým) nervovým systémem za účelem zabránění a hájení teritoria.

Politika mimozemské, einsteinovské existence se zabývá právem a schopností ovládat energii v lidském těle, energii ve struktuře atomu.

Tyto základní larvální práva a schopnosti definují muskulární politiku materiální, newtonovské, monogravitační pozemské existence.

KAPITOLA 8

Neuromuskulární politika: definuje osm práv a osm schopností

Koncem šestnáctého století vzburcoval Giordano Bruno podřimující svět tím, že ze Země vystřelil lidské myšlenky daleko pryč, k jiným planetám. Vesmír se podle něj rozprostíral do nekonečna — bez jakýchkoli hranic.

To samo o sobě nebylo tak pohoršující, ale Bruno šel vědomě ještě dál — postuloval mnohočetnost světů, slunci a planet nesoucích život, dosud nepotkaných soudruhů lidské rasy. Pohrával si s představou, že člověk je sám sobě stvořitelem. Za to, za své kacířské a politicky nepřijatelné názory, byl roku 1600 upálen.

Charles A. Whitney

Politika je ztvárněním emocí, muskulotonickým chováním savců, zprostředkovaným bezpečnostním (sympatickým) nervovým systémem za účelem zabránění a hájení teritoria.

Jsou čtyři roviny pozemského práva, čtyři stavy podrobenosti, čtyři roviny sociální fúze, jež se všechny vztahují k základnímu mezomorfickému pudu savců dostat se v hierarchii „nejvýše“. Jsou též čtyři neurologická práva, jež charakterizují postpozemskou existenci:

1. **Biologické, viscerotonické právo** na ochranu života, zdraví, a na druhé straně ovšem schopnost činnosti, jež ohrožuje buněčné přežití ostatních, jejich osobní zdraví, veřejné zdraví, schopnost přístupu k zásobám potřebným k životu, schopnost vyjadřování a ovládnutí násilí.
2. **Teritoriální právo** na vlastní životní prostor a volný pohyb; schopnost omezovat a narušovat životní prostor ostatních nebo regulovat pohyb ostatních.
3. **Technologické, cerebrotonické právo** na výrobu, vlastnictví a užívání artefaktů, šíření symbolů. Zároveň však schopnost užití síly

k odnímání artefaktů ostatním nebo k cenzorování jejich systémů symbolů.⁹⁾

4. **Kulturní právo** na výběr vlastního životního stylu a společensko-sexuální role. Na druhé straně schopnost omezování a zasahování do způsobu námluv, rituálu páření, individuálního stylu a intimních zvyklostí ostatních.

Tato čtyři larvální práva a schopnosti definují muskulární politiku materiální, newtonovské, monogravitační pozemské existence.

Dále se budeme zabývat politikou času.

Politika mimozemské, einsteinovské existence se zabývá právem a schopností ovládat energii v lidském těle, nervovém systému, kódu DNA a ve struktuře atomu.

5. **Somatické právo** na ovládání funkcí vlastního těla a příjmu smyslových vjemů. Zároveň však schopnost omezování a zasahování do tělesných funkcí či smyslového vnímání ostatních, schopnost vystavovat ostatní stimulům bez jejich souhlasu. Tím je míněno především právo užít jakoukoli drogu či potravu nebo použít jakékoli erotické stimuly podle vlastní chuti a schopnost omamovat drogami, mučit či eroticky stimulovat ostatní bez jejich souhlasu.

6. **Neurofyzikální právo** na rozšiřování, zintenzivňování, ovládání vlastního nervového systému včetně elektronického vysílání a příjmu, právo na migraci mimo planetu, také však schopnost zasahovat do mozkových procesů a neuroelektrické komunikace ostatních, schopnost zasahovat do mimoplanetárních záměrů ostatních.

7. **Genetické právo** všech forem života na život a vývoj směrem k symbiotickým fúzím. Schopnost činnosti, jež omezuje vývoj jiných forem života. Tím je míněno především právo na provádění genetického výzkumu, napomáhání vlastnímu vývoji a symbióze

⁹⁾ Tato kniha vzniká ve vězení, kde se mohu těšit pozornosti levicových i pravicových extremistů, kteří mi prostřednictvím médií vyhrožují vraždou. Tento rukopis má přinejlepším padesátiprocentní šanci na to, že bude vůbec publikován. Exopsychologie není žádná salónní filozofie plná abstrakcí. Byla ukována hroživou realitou larválního života této planety.

a schopnost takového genetického výzkumu, jenž ubližuje jiným formám života, manipuluje s nimi, zotročuje je či vyhlazuje.

8. **Jaderné právo** všech forem života na fúze s metafyzilogickou inteligencí a na výzkum jaderných částic. Také však schopnost činnosti, jež užívá jadernou energii k ohrožování života a vývoje jiných forem života.

Exopsychologie definuje osm revolučně-revelačních rovin:¹⁰⁾

8. Nukleární revelace (kvantový čas)
7. Genetická revelace (čas DNA)
6. Elektronická revelace (cerebrální čas)
5. Hédonická revelace (tělesný čas)
4. Kulturně-sexuální revoluce (úlově-domestikační síla)
3. Technologická revoluce (mechanická síla)
2. Politická revoluce (muskulotnická síla)
1. Revoluce násilí (viscerotnická síla)

Exopsychologie též definuje osm sociálních seskupení:

8. Fúze s jadernou strukturou
7. Symbióza
6. Telepatie; kyborgová fúze
5. Somatická fúze; tantra, přírodní komuny, vesmírné kolonie
4. Seskupení kulturně-etická (úly, kmeny)
3. Seskupení technická/odborná/zájmová
2. Seskupení politicko-teritoriální
1. Seskupení za účelem biopřežití; vojenská/léčebná

¹⁰⁾ Revoluce je změna či mutace materiálního zevnějšku. Revelace je změna či mutace neurologicko-mimozemské energie. Revoluce bez revelace je tyranii; revelace bez revoluce je otroctvím.

KAPITOLA 9

Neurologická epistemologie: pravda je subjektivní, fakt je sociální

Tato kniha uvádí neurogenetickou epistemologii — teorii stanovující, co je subjektivně pravdivé a co obecně faktické (skutečné).

Je osm rovin pravdy.

1. **Viscerotonická pravda biopřežití:** nervové signály zprostředkované Prvním obvodem, definující vegetativně-buněčné bezpečí a nebezpečí. (Moje bolest zubů.)
2. **Emočně-lokomoční pravda:** nervové signály zprostředkované Druhým neboli Muskulotonickým obvodem, definující teritoriální status moc/bezmocnost. (Mé emoce.)
3. **Laryngálně-manuálně-symbolová (LM) cerebrální pravda:** nervové signály zprostředkované Třetím neboli Laryngálně-manuálním obvodem, jež rozeznávají a spojují mé artefakty a symboly.
4. **Kulturně-domestikovaná pravda:** nervové signály zprostředkované imprintem Čtvrtého obvodu, definující sociálně-sexuální roli. (Moje sociálně-sexuální hodnoty.)
5. **Neurosomatická pravda:** somaticko-smyslové signály zbavené podnětů larválního života, přímo registrovány a zprostředkovávány Pátým obvodem. (Moje radost, můj pojem krásy.)
6. **Neurofyzická pravda:** veškeré nervové signály registrované jako bioelektrické impulsy, přijímané mozkem. (Moje synaptické přijímání/vysílání.)
7. **Neurogenetická pravda:** signály posílané prostřednictvím DNA-RNA do mozku. (Paměť a determinace mé DNA.)
8. **Neuroatomická pravda:** atomicko-jaderně-quantové signály registrované a zprostředkované mozkem.

Každý nervový systém vytváří svoje vlastní ostrovní reality. Pravda je definovaná uspořádáním nervového systému jednotlivce — geneticky určeným, imprintovaným a podmíněným. „Fakt“ je, že lidský mozek se

Každý nervový systém vytváří svoje vlastní ostrovní reality. Pravda je definovaná uspořádáním nervového systému jednotlivce — geneticky určeným, imprintovaným a podmíněným.

musí vypořádat s realitou o několika miliardách signálů za minutu — měnicích se vibračních modelů — zprostředkovaných všemi osmi obvody. Jakékoli interpretace, které potom této energii přičknou imprintovaně-podmíněné systémy symbolů jednotlivců, jsou „pravdou“ — ačkoli pro ostatní již „pravdou“ být nemusejí. Bolest zubů Johnova Prvního obvodu vnímá zubařův Třetí obvod jako „klinický problém“.

Děti si imprintují životní buněčné zvyklosti, emoční muskulární reflexy, LM (laryngálně-manuální) symboly a sociálně-sexuální modely jejich mateřské kultury. Tato socializace larválních imprintů a podmínění umožňuje kolektivní komunikaci. Ostrovní reality dítěte se překrývají s ostrovními realitami rodičů a lokální kmenové skupiny. Dítě se učí pohybům laryngálního a manuálního svalstva, jehož prostřednictvím jsou vytvářeny příslušné symboly. Učí se tak epistemologickým hrám. Tyto sociální skutečnostní ostrovy zahrnují jména pro označování energetických shluků a pro určení vztahu k nim. LM symboly, označení a naučené asociační posloupnosti jsou stanovenými „faktickými“ sémantickými významy. „Fakta“ existují pouze v rámci omezeného provinčního systému. Sociální skutečnostní ostrovy určují kritéria pro determinaci „faktu“ a „omylu“, správného a nesprávného, jež mohou či nemusejí mít vztah k tomu, co je jednotlivcem vnímáno jako „pravda“ či „nepravda“.

Dobro a Zlo je obecně sociální. Každá kulturní skupina vytyčuje svá pravidla mravního chování a glorifikuje činnost, jež vede k zachování společenství.

KAPITOLA 10

**Neurogenetická domestikovaná etika:
dobro je subjektivní, mravnost je sociální**

Je dvanáct larválních socsexuálních rolí, jež mohou být imprintovány jak mužským, tak ženským pohlavím.) Tyto role se hodnotí jako obecně „mravné“ či „hříšné“, což závisí na jejich významu z hlediska domestikovaného stylu společnosti a jejich subkultur, a jako subjektivně „dobré“ nebo „špatné“ na základě imprintu Čtvrtého obvodu.

Imprint Čtvrtého obvodu, determinovaný genetickými sexuálními vzorci a náhodným prostředím v pubertě, určuje domestikovanou sexuální roli, styl a objekt vyjádření/potlačení pohlaví a sexuální impersonalizaci. „Dobré“ je to, co spouští imprintovanou sexuální reakci, „dobré“ je to, co vzrušuje a přitahuje, co aktivuje pohlavní šťávy. „Dobré“ je to, co vyvolává pocit bezpečí, pocit domova. Může to být proniknutí do lůna — pohlavní spojení, náruč matky či otce, mohou to být signály kolektivního bezpečí, společenský úspěch, uznání, vlastenecké symboly. Může to být sadomasochistický pohlavní styk či laryngálně-manuální fúze. „Špatné“ je to, co znemožňuje či ohrožuje socsexuální požitky. Pro domestikované primáty (lidi) je „dobré“ a „špatné“ subjektivními sexuálními výrazy (s pohlavními, rodičovskými či sublimačně posunutými významy), obvykle skrytými a často nevědomými.

Dobro a Zlo je obecně sociální. Každá kulturní skupina vytyčuje svá pravidla mravního chování a glorifikuje činnost, jež vede k zachování společenství. Společnost je založena na kontrole a usměrnění sociálně-sexuálního chování. Konkrétní socsexuální pravidla skupiny — emoční, symbolová a stylistická — jsou obvykle determinována již v rané historii skupiny jejími dominantními vůdci, kteří kultuře vnutí sexuální odchylky svého čtvrtého imprintu. Svatý Pavel neměl rád ženy. Mohamed byl polygamní a vykořisťovatelský. Luther byl otcovsky založený.

**) Těchto dvanáct rolí je zároveň vývojovými fázemi, jež jsou popsány v 2. části této knihy. Těmito dvanácti fázemi prochází vývoj každého lidského jedince, ovšem navíc je v každém z nás v důsledku genetického naprogramování zvládnuta jedna z dvanácti rolí, které dohromady dávají dvanáctiprvkovou sociální lidskou molekulu.*

Jelikož většina moderních společností byla kodifikována menopauzálními, mocensky orientovanými muži, jsou jejich morální systémy konzervativní, vykořisťovatelské a šovinistické. Dobro a Zlo — jež jsou vždy sexuálního původu — jsou tak determinovány sociálními funkcemi.

Vztah mezi těmito dvanácti sexuálními rolemi je základem civilizace.

Různé subkultury jisté socsexuální role glorifikují a jiné zavrhují, čímž vznikají pečlivě vypracované etické zákoníky, vycházející z preferencí těch politiků, kteří jsou u moci.

Ke konfliktům jednotlivce a konfliktům sociálním (vina, hanba) dochází proto, že subjektivní, soukromé „dobro“ se obvykle neshoduje se socsexuální „mravností“.

Jakmile si „mysl“ uvědomí, že „tělo“ je polymorfní, psychosomatickou laboratoří zenové rozkoše, vznášející se v nulové gravitaci, komplexem triliónů buněk, každou vteřinu spokojeně kopulujících, potom imprintované rozkoše klesnou na úroveň pouhého statického *second handu*.

Lidé by se k sobě navzájem měli chovat v této fázi vývoje mírně a pokojně, neboť doba přeměny je časem nejistoty. Jelikož jedinec rekapituluje během svého života celý vývoj druhu, mělo by se dítěti dostat v každém larválním stadiu přesných informací o neurologických změnách, jež mají proběhnout, a vysvětlení celého procesu metamorfózy.

Stejně jako se z poupěte stává květ, tak se cudná republika (11. fáze) vyvíjí v centralizované impérium (12. fáze), které poté vykvétá v somatický hédonismus (13. fáze). Snažit se tento trend zpomalit by bylo stejně naivní, jako když se socialismus pokoušel zakazovat rock'n'roll.

Zatímco všechny larválně-etické systémy jednohlasně odsoudily tělesné prozření jako nemorální, bylo toto prozření s nadšením oceňováno estéty, kteří dokázali splynout se somatickým systémem.

V pokročilých civilizacích minulosti dosahovali Pátého obvodu hédonisté, kteří systematicky holdovali rozkoši smyslů. Somatické umění je zenovou estetikou nahoty-přirozena, nejsou to žádné pouhé symboly, ale přímé podněty. Neurosomatické umění je tělesným opojením.

KAPITOLA 11

Neurosomatická estetika: krása je přirozená, umění je umělé

Je osm rovin rozkoše. Čtyři larvální obvody poskytují uspokojující, konejšivé signály o bezpečném ukotvení životních vazeb na ostrovní reality. Čtyři postlarvální rozkoše pak vycházejí z **přímého uvědomění si** signálů vlastní biologické výbavy, zbavené larválního imprintu, harmonicky zprostředkovávající přirozenou energii.

Tato kniha s pomocí zenové estetiky neurologicky definuje krásu jako přirozenost a přirozenost jako krásu. Opět zde rozlišujeme mezi subjektivně-psychosomatickou rozkoší a imprintovaně-naučeným požitkem.

První čtyři obvody omezují vědomí na propojení imprintovaného a podmíněného a zaměřují se na to, co je fyzicky, emočně, mentálně a sociálně prospěšné. Larvální tělo je imprintováno a instruováno tak, aby vykonávalo cílené, takticky orientované mechanické postupy v newtonovském prostoru. Miliardy signálů, které každou minutu proudí z těla a jeho smyslových receptorů do nervového systému, jsou cenzurovány z vědomí a tříděny na reflexní úrovni mozku kmene. Očividně jde o taktiku přežití. Tělo je polyorganovým nástrojem biopřežití, skládajícím se z triliónů buněk. Jedinec o čtyřech obvodech není schopen ovládat miriády harmonických vln polymorfních signálů, vysílaných prostřednictvím smyslů, a tím zajišťovat funkce potřebné k larválnímu přežití.

Mozek samozřejmě „zná“ každý anatomický a fyziologický detail těla a každou vteřinu monitoruje milióny signálů, ovšem larválně-automatická mysl je „zotročena“ napojením na reflexivní reakce, a tudíž není schopna vlastní vybavení dešifrovat či vědomě ovládat.

Každý ze čtyř larválních obvodů má své imprintované podněty odměn/trestů, jež jsou omezené a stereotypizované: oblíbená jídla, emoční podněty, domestikované sexuální uspokojení. Jakmile si „mysl“ uvědomí, že „tělo“ je polymorfní, psychosomatickou laboratoří zenové rozkoše, vznášející se v nulové gravitaci, komplexem triliónů buněk, každou vteřinu spokojeně kopulujících, potom imprintované

rozkoše klesnou na úroveň pouhého statického *second handu*. Aktivace „přirozeného tělesného vědomí“ představuje zásadní krok v lidském vývoji. Hédonické oživení Těla je prvním krokem k mimozemské existenci, skutečným filozofickým objevem. Proč by mělo být něčím méně „oduševnělým“ jen proto, že probíhá v kontextu antisociálního rozkošnictví, které je zakazováno domestikovaným „pozemstvím“?

Pátý obvod je skutečným „hédonickým průlomem“. Jakmile se „mysl“ od svých čtyř neuropupečných šňůr osvobozuje, začíná zjišťovat, že „krásné je to, co je přirozené“, že prostředkem stupňování rozkoše jsou somatické funkce a že není žádného sociálního požitku či pozemského uspokojení, jež by se mohlo rovnat tělesnému vědomí. Zenový prožitek tohoto Pátého neboli Somatického obvodu je extáze. Tělo je osvobozeno od pozemských pout a připraveno k pohybu v nulové gravitaci mezihvězdné existence.

Existence Pátého obvodu a prožitek přirozené extáze byly vždy tabuizovaným tématem, jež bylo larválními společenskými zákony potlačováno, neboť jakmile člověk odhalí zdroj rozkoše a zadostiučinění ve svém vlastním těle, jeho závislost na pozemských sociálních požitcích znatelně ochabne. Jedná se o genetickou predispozici člověka vymanit se ze sociálních imprintů. Není náhodou, že v různých etapách historie byly estetické, extatické prožitky rozvíjeny především blahobytně žijící aristokracií, již se díky vysokému postavení sociální sankce nedotýkaly.

Každý nově vyvinutý nervový obvod považuje předcházející fázi za nevyspělou. Kojenec je nevyspělý pro dítě, které již umí chodit, a stejně tak se na symbolové hodnoty předpubescenta zase dívá s pobaveným pohrdáním postpubescent, oplývající již novými zkušenostmi a tajnými poznatky z „her mezi dívkami a hochy“.

Je též pravda, že každá imprintovaná „mysl“ očekává s nervozitou a obavami nově se objevující skutečnosti, narušující její rovnováhu. Řeč je o „neurogenetické politice“, o metamorfním šovinismu. Fáze růstu jednotlivce, fáze vzniku nových obvodů jsou fázemi bouří a nepokojů. Je známé, že dospívání je fází *Sturm und Drang* (bouře a vzpoury). Vývoj nové osobnosti, nové identity o nové tunelové realitě je založen na složitých biochemických změnách, novém propojení miliónů spleťtých nervových vláken, na vývoji vyšších nervových center a rozdělení funkcí mezi nimi, na převládnutí nových imprintů a nových bioelektronických modelů. Stále si ještě nejsme plně vědomi

křehkosti těchto neuropupečných přechodů. Přechod z Prvního obvodu, zdůrazňujícího pasivní bezpečí, do Druhého stadia mobility a moci je spojen se znatelně vyšší zranitelností nervového systému. Dítě opustí matčinu náruč, aby se ocitlo přímo na hřišti, stejně jako adolescent, čelící svému pohlavně aktivovanému tělu, je vystaven tlaku a potřebě osvojit si svou sociální identitu.

Citlivost tohoto procesu a permanentní „fixování“ nového imprintu je děsivého a zároveň vznešeného rázu — s každým novým obvodem nervového systému se rodí nová osobnost. Nové rozšíření skutečnostního ostrova musí být přijato, aniž by došlo k narušení „skutečnosti“ předšlých. Nová „osobnost“ musí být zkrátka začleněna mezi osobnosti staré.

Lidská bytost současnosti je zmateným, vyděšeným embryonálním tvorem na cestě ze Čtvrtého obvodu do Obvodu pátého, od existence pozemské k existenci mimozemské. Lidé by se k sobě navzájem měli chovat v této fázi vývoje mírně a pokojně, neboť doba přeměny je časem nejistoty. Jelikož jedinec rekapituluje během svého života celý vývoj druhu, mělo by se dítěti dostat v každém larválním stadiu přesných informací o neurologických změnách, jež mají proběhnout, a vysvětlení celého procesu metamorfózy.

Naneštěstí se rozdílné nároky různých imprintů projevují v rovině politiky, dogmat etiky a neurologické rozdíly jsou „exstitucionalizovány“ jako sociální konflikty. Hrůza, kterou dítě a larvální dospělý jedinec cítí jako reakci na nutnost změny, strach z odlišného pojetí reality, neschopnost přizpůsobit se změně, za tím vším stojí nejzákladnější larvální nejistota — obava ze zpřetrhání svazků s neuropupečným imprintem.

Přechod ze Čtvrtého do Pátého obvodu je komplikovaný faktem, že Pátý obvod je považován za protisociální. Požitkářství je prý velkým nebezpečím! Objev tohoto společensky nebezpečného Extatického obvodu je totiž spojen se zjištěním, že přirozené tělesné prožitky jsou daleko příjemnější a zajímavější než teritoriální prožitky sociální, a provází ho touha po svobodě, po požitkářství a odmítání pozemských záležitostí jako něčeho mechanického a nudného.

To, jakou měrou je hédonismem ohrožena pracovní kázeň a estetické cítění Američanů, si během šedesátých let zřetelně uvědomili oba prezidenti, Johnson i Nixon. Mladí lidé už ztratili dřívější zájem bojovat za vlast kdesi daleko za mořem a Kongres se otrásal zlověstnými projevy, v nichž řečníci stávající situaci přirovnávali k době před „pádem římského impéria“. Podle jejich mylných představ byl všim vinen

právě hédonismus a „americké impérium“ se bude moci dále rozvíjet jedině za předpokladu, že se podaří dekadenci udržet pod kontrolou.

Johnson a Nixon se svým statickým moralizováním vůbec nepochopili evoluční cyklickou podstatu historie. Stejně jako se z poupěte stává květ, tak se cudná republika (11. fáze) vyvíjí v centralizované impérium (12. fáze), které poté vykvétá v somatický hédonismus (13. fáze). Snažit se tento trend zpomalit by bylo stejně naivní, jako když se socialismus pokoušel zakazovat rock'n'roll.

V minulosti vedl hédonismus vždy k pádu impéria — imperiální moc zkrátka ztratila v porovnání se soukromou extází na přitažlivosti. Hédonismus proto nebyl larválními historiky nikdy vnímán jako prostředek vývoje, nýbrž jako sociální hrozba. Jakmile se však začíná somatický nervový systém navzdory tomu vázat k larválním imprintům libovolně podle vlastní vůle, a stejně tak se od nich i odpoutávat, potom činí první krok od imprintovaného robotovství. Pátý mozek pak začíná přímo komunikovat prvním jazykem přírody — metakulturní biochemií těla. Jakmile jedinec začíná ovládat neurosomatické funkce, jakmile dokáže rozpoznávat a harmonizovat tělesné rozkoše, potom činí první krok k ovládnutí nervového systému.

Kniha *The Principles and Practice of Hedonic Psychology*³⁾ je jakýmsi pokusem vyprovokovat vědu k neurosomatickému, systematickému studiu psychologie rozkoše. Hédonismus není žádným konečným bodem, nýbrž musí být chápán jako přechodná fáze ve vývoji směrem k mimozemské existenci.

Vznik hédonické psychologie byl v šedesátých letech přivítán pouze pohrdáním a úředními perzekucemi. Larvální politici spatřovali v hédonismu zcela správně kulturní hrozbu. Neurosomatická perspektiva totiž zbavuje člověka návyku na úlové požítky (jež jsou již nyní považovány za mechanické a nudné) a otevírá před ním možnosti přirozeného uspokojení a metasociální estetické revelace (prozření): „Jsem schopna naučit se ovládat vnitřní, somatické funkce, třídít, vybírat a harmonizovat přicházející podněty, a to nikoli na základě bezpečí, moci, úspěchu či sociálních závazků, ale z hlediska estetiky a psychosomatické moudrosti, abych se cítil/la dobře a abych se zbavil/la zemské přitažlivosti.“

Od neurologických šedesátých let jsme svědky rozkvětu konzumní senzuality a zájmu o tělo — masáže, smyslová procitnutí, jóga, bojová

³⁾ *Výtah z této knihy vyšel roku 1973 v lednovém vydání Psychology Today.*

umění, diety, zdravá výživa. „Nový hédonismus“ je projevem prvních počátků zenového vědomí Pátého obvodu.

Faktorem, jenž tento Pátý obvod nastartoval, je samozřejmě objev neurosomatických drog. V šedesátých letech objevili lidé technologických společností neurosomatické chemikálie, jež „vzrušují“ tělo, a poskytují tak možnost útěku od pozemských skutečnostních ostrovů. Většina chápe okamžik tohoto objevu jako etickou katastrofu. Zatímco všechny larválně-etické systémy jednohlasně odsoudily tělesné prozření jako nemorální, bylo toto prozření s nadšením oceňováno estéty, kteří dokázali splynout se somatickým systémem. Problém neurosomatické extáze totiž spočívá v tom, že je postlarvální reakcí, a jako takový otrásá hodnotami přežití pozemské existence.

Schopnost přijímat, integrovat, přenášet somatické vjemy a ovládat vlastní tělo jako plavidlo v čase je nezbytná pro mimoplanetární existenci, ale pro pozemský život může být nebezpečným rozptýlením. Drogová kultura šedesátých let vyprodukovala milióny okouzlených hédonistů, hippies, senzualistů a milovníků přirozena, kteří byli osvobozeni od společenských pout, avšak neměli kam dále směřovat. Někteří filozofové navíc tuto orientační nejistotu začali cynicky považovat za ctnost. Nesmyslnost života opěvoval například Werner Erhart.

Aktivace Pátého obvodu vyznačuje počátek kojeneckého věku mezi hvězdné existence. Hippies a vyznavači zenu jsou spoutanými motýly, připravenými k letu neurologicky, ovšem ne technologicky. Místo aby byli oslavováni jako předvoj nadcházející mutace člověka, byli podle očekávání zavržováni a donuceni uchýlit se do ilegality.

Hudebníci, básníci, umělci, estéti, ti všichni byli vždy zastánci neurosomatického vědomí a drog, rozšiřujících vjemové prožitky, neboť Pátý obvod definuje estetickou rovinu reality, einsteinovskou relativitu přímé senzuality, přirozena, definuje zenové prozření, krásu.

Tato krása tkví v neurosomatickém „já“ pozorovatele.

Každý obvod nervového systému má svá vlastní imprintovaná kritéria pro „příjemné“ či „prospěšné“. V Prvním obvodu je krásné bezpečí. Může se zde jevit příjemná jak matčina zástěra, tak revolver. S Druhým obvodem přicházejí stimuly, signalizující moc a mobilitu. Ve Třetím obvodu se jeví krásným požitkem z LM symbolů, jako je stodolarová bankovka. Čtvrtý obvod je charakterizován stimuly vztahu sperma-vajíčko — „dívčí kalhotky“, zmiňované Kurtem Vonnegutem. Tyto

podněty jsou vyhledávány pro jejich imprintovaně-podmíněný požitek, nikoli pro estetické potěšení z přirozeně „viděného“.

Larvální požitek či rozkoš byly institucionalizovány ve formě „show-businessu“ a společenského „umění“. Dovedný umělec volí nevědomě podněty, jež prostřednictvím sociálního podmínění asociují bezpečí/nebezpečí, sílu/slabost, rozum/hloupost a sexuální vzrušení. Kritéria toho, co je považováno za umělecky úspěšné, jsou konvencionalizovány, sociálně podmíněny a naučeny ve formě larválních symbolů. Extáze Pátého obvodu je ovšem reakcí smyslových orgánů na přirozenou stimulaci, zbavenou pozemsky podmíněného významu.

V pokročilých civilizacích minulosti dosahovali Pátého obvodu hédonisté, kteří systematicky holdovali rozkoši smyslů. Somatické umění je zenovou estetikou nahoty-přirozena, nejsou to žádné pouhé symboly, ale přímé podněty. Neurosomatické umění je tělesným opojením.

Společenské umění je původně z velké části neurosomatickým signálem některého jedince, jenž byl socializován-imprintován a ustálen jako „umělecký“.

V současnosti stojíme díky našim vědomostem o tělesných funkcích a našemu technickému blahobytu (zejména díky prostředkům regulace porodnosti) na prahu Pátého obvodu. Lidé věnují více času tělesnému vědomí a učí se, jak somaticky komunikovat a jak zvládnout somatickou jógu, umožňující přesnou kontrolu tělesných funkcí.

Ovšem krása a rozkoš nejsou samy o sobě žádným zakončením vývoje, nýbrž předběžnými přípravami neurogenetického vývoje druhů k mimoplanetární existenci.

Vědomí je definováno jako energie strukturou přijímaná. Inteligence je definována jako energie strukturou šířená. Pro člověka jsou strukturami nervové obvody a jejich anatomická propojení.

Člověk se nemůže vývojově od své mechanizovanosti posunout, pokud si neuvědomí, jak absolutně byl doposud mechanizován.

KAPITOLA 12

Neurogenetická ontologie: je osm anatomických rovin reality

Tato kniha uvádí základy neurogenetické ontologie — teorie osmi rovin reality a jejich interakce.

Všechny skutečnosti jsou neurologickými modely podnětů přijímaných, ukládaných a šířených nervovými strukturami. **Vědomí je definováno jako energie strukturou přijímaná. Inteligence je definována jako energie strukturou šířená. Pro člověka jsou strukturami nervové obvody a jejich anatomická propojení.** Prosim, přečtěte si poslední tři věty ještě jednou.

Tisíce let ontologové marně přemýšlejí o podstatě skutečnosti. Bylo snad již všechno řečeno. Jisté je, že nervový systém determinuje každý aspekt lidské reality. „Skutečné“ je to, co je registrováno smyslovými buňkami, zakódováno v nervových paměťových bankách a šířeno nervovými vlákny.

Tuto ontologickou otázku lze tedy tak snadno vyřešit, že se až divíme, jak kolem ní mohlo být tolik záhady, a to i přesto, že krevní oběh byl objeven již před čtyřmi stoletími. Struktura nervového systému, propojení smyslových orgánů pomocí vláken a jejich napojení na mozek jsou anatomicky natolik zřejmé, že člověka až překvapuje neschopnost dřívějších anatomů a fyziologů odhalit, že sídlem vědomí je nervový systém, a tím vyřešit mnohé ontologické dohady, jež soužily a mátly lidskou mysl. Pravděpodobně zde máme co dělat s další osnovanou, vědomou blbostí, ochrannou krátkozrakostí, druhovým tabu, jež vždy udusilo jakékoli pokusy vysvětlit procesy vědomí a rozšiřování inteligence. Vždyť fakta o nervovém systému jsou pro mechanické bytosti tolik znepokojivá a pro larvální teologické a politické systémy tolik provokující. Vždyť evoluční hodiny přece ještě neukazují natolik pokročilý čas, aby se mohl druh seznámit s neurologickými fakty a aby mechanicky žijící bytosti poznaly svůj obvodový systém.

Vzpomeňte si jen na smutný osud Julienu Offroye de La Mettrie,⁷⁾ který se musel kvůli svému futickému géniu vzdát lékařské práce a uprchnout do Nizozemí:

La Mettrie demonstroval pomocí komparativních metod vztah mezi člověkem a ostatními živočichy a dospěl k teorii vývoje organismů. Prohlašoval, že duševní život je pozorovatelný již na nejnižším stupni vývoje. **Zkoumáním lidského mozku se La Mettrie pokoušel rozlišit různá stadia jeho formování, jež měla být zásadní pro vývoj života duševního.** Též protestoval proti hodnocení morálního charakteru člověka podle toho, zda přijímal náboženská dogmata. Ačkoli byl La Mettrie popisován jako hrubý materialista, ovlivnil zároveň filozofy idealistické.

Tento „obětní beránek materialismu 18. století“ byl obviňován a zatracován těmi, kdo nepřčetli z jeho knih jedinou stránku. Nejznámější je jeho kniha *L'Homme Machine* (Člověk-stroj).

Čtyřobvodový člověk není schopen akceptovat vědeckou neurogenetickou ontologii, jež místo do konejšivé nehybnosti imprintovaně-podmíněných skutečnostních ostrovů umisťuje realitu kamsi mezi proměnlivé proudění nervového systému. Pro ty, kteří nejsou připraveni k vývojovému posunu od nižších, mechanických obvodů, je pojem „člověk-stroj“ zcela nepřijatelný.

Člověk se nemůže vývojově od své mechanizovanosti posunout, pokud si neuvědomí, jak absolutně byl doposud mechanizován. Stručný rozbor této problematiky obsahují Gurdjieffovy poznámky o mechanizaci, citované Ouspenským, *In Search of the Miraculous*.

Exopsychologie předpokládá, že existuje tolik skutečností, kolik je neuroanatomických struktur pro přenos signálů. Stejným způsobem jako sedm neuroanatomických obvodů se přitom rozvíjí i sedm tříd reality.⁸⁾

⁷⁾ Francouzský lékař a materialistický filozof (1709–1751) — pozn. překl.

⁸⁾ Osmá realita je metafyzická, metabiologická a zahrnuje konteligenci, která je promítána z Kvantové projekční místnosti. Viz publikace výzkumné skupiny, zabývající se fyzikálním vědomím (Sarfatti, Sirag, Herbert a kolektiv).

1. **Realita první, biobuněčná**, je imprintovaně-podmíněným světem kojence, zachyceným ve viscerotonických technikách přežití dospělých.
2. **Realita druhá, lokomotoricky-muskulární**, je imprintovaně-podmíněným světem lezoucího, křičícího a batolícího se dítěte, zachyceným v emocionálně politických technikách dospělých.
3. **Realita třetí, zprostředkovaná levou částí kůry mozkové**, je imprintovaně-podmíněným světem dítěte, učícího se manipulaci s LM symboly, světem zachovaným v lingvistické technologii dospělých.
4. **Realita čtvrtá** je imprintovaně-podmíněným světem sociálně-sexuální, rodinné (domestikované) role.
5. **Realita pátá, realita tělesného uvědomění** — tělo si je selektivně vědomo nároků gravitace a přijímá přímé, přirozené signály, necenzorované prostřednictvím imprintů orientovaných na přežití.
6. **Realita šestá** je imprintem nervového systému, imprintovaným na sebe sebou samým, je einsteinovským vědomím, které již přestává být přimraženo k larválním obvodům či tělu. Realita mozku je relativistickou, proměnlivou Niagarou miliónů bioelektrických signálů, probleskujících v systému o třiceti miliardách buněk. Tvzení „vědomí přestává být přimraženo“ není žádnou metaforou, nýbrž vztahuje se k bio-chemicko-elektrickým změnám na synaptické úrovni, jež uvolňují tok signálů z obvyklých vzorců. Termín „statický, imprintovaně-podmíněný svět“ se vztahuje k nervově propojeným programům svázaným se skutečnostními ostrovy.
7. **Realita sedmá** — nervový systém přijímá v rámci buňky signály RNA od molekul DNA. Jedná se o genetické zprávy, vedoucí k symbiotické mezidruhové telepatii. Jelikož realita je energie registrovaná nervovou strukturou, můžeme „vidět“ pouze to, na co jsme instrumentálně a konceptuálně připraveni. V Sedmém obvodu jsou monitorovány signály DNA-RNA.

KAPITOLA 13

Mezihvězdná neurogenetická teleologie

Exopsychologie definuje Mezihvězdnou neurogenetickou teleologii, nastiňující předprogramovaný kurs DNA vývoje jedince i druhu.

Úplný filozofický systém obecně zahrnuje:

1. Kosmologické vysvětlení našeho původu — odkud jsme přišli a jak to všechno začalo.
2. Politickou teorii, vysvětlující faktory obsažené v destruktivních a harmonických expresích teritoriální autonomie, ovládání, svobody, omezení, mobility.
3. Epistemologickou teorii, definující pravdivé/neppravdivé a správné/nesprávné.
4. Etiku, definující dobré/špatné, mravnost/hřích.
5. Estetiku, definující krásu/ošklivost, umění/neumění.
6. Ontologii, definující spektrum skutečností.
7. Genetickou teleologii, vysvětlující, kam se ubírá biologický vývoj a jak to všechno dopadne.
8. Závěrečnou, metafyzilogickou, neuroatomickou eschatologii, vysvětlující, co se stane, když vědomí opustí tělo.

Smyslem Života je:

S.M.P.L.E.

Vesmírná migrace (*Space Migration*)

Růst inteligence (*Intelligence Increase*)

Prodloužení života (*Life Extension*)

Jsme určeni k tomu, abychom Užívali Mozek (P), abychom Užívali Čas (L.E.), abychom Užívali Vesmír (S.M.).

S.M.P.L.E.

Vesmírná migrace (*Space Migration*)

Růst inteligence (*Intelligence Increase*)

Prodloužení života (*Life Extension*)

Mezi těmito sdruženými imperativy je nejdůležitější Růst inteligence. Jakmile se člověk naučí používat mozek jako nástroj k:

4. selektivní reimprintaci čtyř pozemských obvodů
5. ovládní těla
6. regulovanému vytváření četných skutečností prostřednictvím sériové reimprintace
7. imprintaci (tj. empirickému ztotožnění s kódem DNA)
8. dešifrování jaderně-quantové inteligence,

potom bude dosaženo Prodloužení života i Vesmírné migrace.

Larvální filozofie ve svém egocentrismu a geocentrismu přecenila lidskou inteligenci na úkor jiných forem energie, především kódu DNA a atomového jádra.

Genetický kód není dozajista žádným náhodným shlukem molekul. Je to zpráva, energetická instrukce, vytvořená metabiologickou inteligencí.

Pokud si my dokážeme představit pravděpodobný charakter Vyšší kvantověmechanické konteligence, potom zajisté „Oni“, kteří na nás čekají v genetické budoucnosti, dokáží totéž, ne-li více.

S.M.P.L.E. S.M.P.L.E. S.M.P.L.E. S.M.P.L.E. S.M.P.L.E. S.M.P.L.E.

KAPITOLA 14

Metafyziologická, neuroatomická eschatologie: biologie se vyvíjí směrem ke kvantově-gravitační konteligenci

Závěrečná otázka zní: Co je konečným bodem biologického vývoje?

Exopsychologie odpovídá: Konteligence mutuje prostřednictvím fúzí s metafyziologickými strukturami, nacházejícími se v jaderně-quantově-gravitačních silových polích, jimiž je absorbována.

Neurologicky řečeno, vznik každého nového nervového obvodu je provázen „smrtí-znovuzrozením“. Kojenec se „transformuje“ a stává se mobilním dítětem. Ačkoli „realita“ kojence se dozajista liší od reality „stejného“ jedince ve věku osmnácti let, První mozek zůstává nadále součástí vývoje nervového systému. Vznik nových a nových nervových obvodů tak ve vývoji jednotlivce představuje řadu po sobě následujících reinkarnací, metamorfóz.“)

Genetika nám definuje jinou, trvalejší formu zvěčnění. Kód DNA je projektován tak, aby se udržel při životě a zůstal nesmrtelný. Pokud — jak předpokládá exopsychologie — dokážeme imprintovat DNA a vědomě dešifrovat signály RNA, rozluštíme i časové schéma DNA, jež v sobě nese program nervového vývoje tři miliardy let nazpět a několik miliard let vývoje budoucího. DNA registruje a pamatuje si signály přijímané tělem a nervovým systémem, který DNA soustavně „pohání“. Každý z nás tak žije dále prostřednictvím absorbce DNA.

Ovšem neurologické a genetické reinkarnační procesy jsou stále biologické. Konteligence na úrovni nervových buněk a proteinových molekul se očividně nemohou měřit s rozsahem, rychlostí a silou elementárních subjaderných procesů.

Larvální filozofie ve svém egocentrismu a geocentrismu přecenila lidskou inteligenci na úkor jiných forem energie, především kódu DNA a atomového jádra. Larvální věda by nás byla schopna nechat žít

) Exopsychologie předpokládá, že ve vývoji dítěte předchází aktivaci každého nového obvodu jakási „před-linační“ krize. V budoucnosti budou psychologové a rodiče s určitým stupněm vzdělání schopni takoveto pre-transformační krize předvídat a rozeznávat, aby mohli dětem prožívání těchto citlivých fází ulehčit.

VESMÍRNÁ MIGRACE RŮST INTELIGENCE PRODLOUŽENÍ ŽIVOTA

v přesvědčení, že vesmír se skládá z chemických prvků a atomových částic, fungujících ve slepé netečnosti vůči fyzikálním zákonům, a že v určitém bodu historie této planety se začaly znenadání působením elektrických výbojů syntetizovat aminokyseliny, z nich jednoduché bílkoviny či nukleotidy a z nich jednoduché nukleové kyseliny, jež se náhodně začaly množit; a že biologické formy jsou výsledkem tohoto procesu náhodné selekce a mutace. Jak je nám vštěpováno, vrcholem tohoto slepého evolučního procesu je pak homo sapiens. „Člověk“ je považován za jedinou inteligentní, sebe sama si uvědomující formu života na této planetě a pravděpodobně v celém vesmíru!

Podle exopsychologie je tato lichotivá sebechvála vysloveně falešná — je to omyl, hodný arogance a poděšeného pesimismu, kterým lidská filozofie oplývá.

Z exopsychologického hlediska jsou všechny biologické formy roboty s krátkou životností, jež byly vytvořeny DNA k „ubytování“ a přenosu genetického „mozku“, kterým je sama DNA. Stejně jako LM muskulární mysl Třetího obvodu projektuje a konstruuje stroje, které slouží člověku, tak DNA sestrojila křehké, reprodukovatelné organismy — a jedním z nich je i člověk. Pro lidskou mysl je nemožné představit si, do jaké míry je inteligence DNA nadřazena intelektu lidskému. Spletitost a časové rozpětí DNA jsou lidské inteligenci nadřazeny stejnou měrou, jakou je člověk nadřazen dětské panence na klíček.

Tohoto problému si byl vědom i jeden z prvních velkých exopsychologů — William Blake:

*„Tygře, tygře, žhavě žhneš,
noc je kolem tebe les!
Kdo kdy smrti vezme moc
a dá ti strašnou souměrnost?“*

Odpověď zní: DNA.

A jakou věčnou inteligenci, žhavě žhnoucí v nočních lesích a na obloze, že to DNA stvořila?

Genetický kód není dozajista žádným náhodným shlukem molekul. Je to zpráva, energetická instrukce, vytvořená metabiologickou inteligencí.

³⁾ Songs of Experience (Pisničky zkušenosti), překlad Zdeněk Hron, Dějiny anglické literatury, nakladatelství Československé akademie věd, 1987.

Tato inteligence je ve svém rozsahu astrofyzikální, galaktická, a ve své kvantové struktuře všeprostopující, všudypřítomná, i když miniaturizovaná. Stejně jako může být v jádru každé buňky „sbaleno“ schéma biologického vývoje mnoha miliard let, tak lze v jádru atomu najít kvantověmechanické schéma vývoje astronomického.

Vědomí jsme definovali jako energii, přijímanou strukturou, a inteligenci jako energii, strukturou vysílanou. Konteligence forem života je přizpůsobována anatomii a organické formě, jimiž je i limitována. Subatomická gravitační silová pole jsou očividně schopna rychlejších, komplexnějších a rozsáhlejších rovin vědomí a inteligence.

Exopsychologie předpokládá, že vývoj astrofyzikálních struktur zahrnuje konteligenci, která je DNA nadřazena stejnou měrou, jako je DNA nadřazena mozgovým neuronům.

Nyní lze stanovit i směr organického vývoje. Život od svého počátku, jímž byly jednobuněčné organismy, produkuje řady nervových obvodů a stále dokonalejších a schopnějších tělesných staveb, určených k přenosu a podpoře Vyšší konteligence. Vyvrcholením tohoto biologického procesu je sedmiobvodový mozek, schopný komunikace s DNA, tj. přijímání, integrace a vysílání informací na úrovni RNA.

Jako vedlejší produkty konteligence sedmiobvodového mozku vznikají telepatie a mezidruhová symbióza (včetně symbiózy s vyspělejšími druhy, jež pravděpodobně existují na polovině z miliónů obydlených planet naší galaxie).³⁾

Osmou fází vývoje je transformace konteligence v metafyzilogické, neuroatomické struktury. Tento kvantověmechanický proces není nezbytně spojen se zničením organické paměti či biologické konteligence, ale pravděpodobně je spojen se začleněním neurogenetického do nukleárně-gravitačně-quantového.

Komunikace metafyzilogické konteligence využívá rychlosti a četnosti jaderných částic a je schopna vytvářet hmotu, tj. shlukovat atomy do předem zkonstruovaných modelů. Tento stupeň konteligence dokáže konstruovat předprogramované kódy DNA stejně snadno, jako nyní člověk projektuje počítačově řízené výrobní procesy.

³⁾ Telepatie (tj. neuroelektrická komunikace) je postpozemským jevem. Pokud se budeme nadále plazit po dně 6 500 kilometrů hlubokého atmosférického oceánu, pravděpodobnost telepatické komunikace nebude o nic větší než vokálně-symbolová komunikace mezi mořskými živočichy. Teprve poté, co jsme se dostali z vody ven, došlo k aktivaci Třetího obvodu (levého mozku), a teprve když opustíme povrch planety, abychom žili ve volném prostoru, dojde i k telepatii (konteligenci Šestáho obvodu).

Pro primitivní mysl, užívající LM symbolů, je představa schopnosti kvantové inteligence samozřejmě téměř nemožná. Ale copak nás logika nenutí k tomu, abychom pravděpodobnost této Vyšší formy konteligence akceptovali? Jediné jiné kosmologicko-eschatologické alternativy, jež se nám v současnosti nabízejí, jsou:

- náhodné shlukování proteinů a uhlohydrátů, které byly v prekambrickém slizu údajně aktivovány „hromy a blesky“; a „člověk“ jako výsledek tohoto procesu, člověk jako nejvyšší, smutná forma života, jako plod nemilosrdného souboje o přežití
- monoteistické teorie o stvoření světa pod takřka policejním dohledem personifikovaného boha

Sám fakt, že některé primitivní lidské bytosti jsou schopny dohadů a empiricky založených spekulací o nadřazené metafyzilogické konteligenci, nám zvláště na základě současných vědeckých podkladů dává tušit, že Vyšší konteligence se nám v tomto ohledu přinejmenším vyrovnají. Jednoduše řečeno, pokud si my dokážeme představit pravděpodobný charakter Vyšší kvantověmechanické konteligence, potom zajisté „Oni“, kteří na nás čekají v genetické budoucnosti, dokáží totéž, ne-li více.“

Abychom tedy definitivně sumarizovali tento Osmý neboli Eschatologický obvod: organický život se vyvíjí tak, aby se stal součástí metafyzilogické konteligence, jež je svou strukturou nukleárně-gravitační a která vytváří unifikovaná silová pole, galaktická co do rozsahu a kvantová co do charakteru.

Stejně jako jsou členové hmyzích kolonií geneticky předprogramováni, aby plnili různé role potřebné pro přežití celého společenství — dělnice, trubci, vojáci, plodní samci, rodič královna — tak existuje dvanáct larválních typů člověka.

Každý, kdo je jiný, je buď blázen, nebo nepřítel. Xenofobie je založena na neurologii primátů. Úl netoleruje realitu nikoho odlišného.

„Kdo jsou „Oni“? „Oni“ jsou budoucí my.“

KAPITOLA 15

**Neurální šovinismus:
každé tělo má nějakou svou oblíbenou realitu**

Larvální reality jsou definovány ostrovy lokálního prostředí, jež v nervovém systému ulpěly během imprintace.

Z vědeckého hlediska je realita oceánem elektromagnetických vibrací, vířících neustále rozdílnými rychlostními cykly a krátce se spojujících do přechodných struktur, mezi nimiž jsou i těla s nervovými systémy.

Lidský nervový systém je geneticky určen k příjmu jen úzkého vlnového rozsahu z cyklického frekvenčního spektra.

Lidské vědomí, tj. osobní realita, je determinováno bodem ve frekvenčním spektru, v němž (v tom příslušném bodě) jsou sladěna neurální určení.

V předešlé části jsme předpokládali, že nervový systém ve svém vývoji doposud prošel dvanácti larválně-pozemskými fázemi a v budoucnosti bude metamorfovat ve dvanácti fázích postpozemských. Jak vznikaly nové a nové druhy, vyvíjely se zároveň nové a vyšší fáze nervového systému. Jednobuněčné druhy zůstávají stále na primitivní úrovni pasivního přežití, většina savců zůstává na úrovni muskulární dominance jednotlivců, jiné druhy, formující stáda-hejna, dosahují úrovně presymbolové sociální komunikace a primitivní humanoidi zůstali u symbolové manipulace a výroby nástrojů, ovšem nedosahují domestikace a rozdělení sexuálních rolí, projevujících se u druhu homo sapiens a některých druhů hmyzu.

V knihách *The Periodic Table of Evolution* a *The Game of Life* je vysloven předpoklad, že systematické, periodické změny slunečního záření vytvářejí ve schématu DNA drobné změny, jež v okamžiku početí jedince determinují jeho neurogenetický „typ“, a že dvanáct „znamení“ zvěrokruhu přibližně zosobňuje dvanáct co do neurologického propojení velmi odlišných druhů, odrážejících a rekapitulujících dvanáct fází fylogenetického a lidského vývoje. Každý „druh“ zvěrokruhu tak představuje ovládnutí jedné z dvanácti

neurologických fází vývoje života na naší planetě, tj. přípravných fází pro mimozemskou migraci.”)

Stejně jako jsou členové hmyzích kolonií geneticky předprogramováni, aby plnili různé role potřebné pro přežití celého společenství — dělnice, trubci, vojáci, plodní samci, rodící královna — tak existuje dvanáct larválních typů člověka.

Těchto dvanáct genetických typů zlidovělo jako dvanáct znamení zvěrokruhu, prvních dvanáct figur tarotu či dvanáct řecko-římských božstev. Každý z těchto dvanácti typů lze považovat za geneticky odlišný; každý přispívá do lidského larválního vývojového procesu a každý opatřuje výsledný nervový systém specifickou rolí z hlediska přežití.

Kromě genetické specifikace jsou zde i modely prostředí, imprintované během čtyř stadií vývoje jednotlivce, definující ostrovní reality, jež jsou u každé osoby či skupiny odlišné. Jazyk a dialekty, jimž je dítě během vzniku Třetího obvodu vystaveno, jsou základem pro pevné, muskulární laryngální a manuální modely, limitující kognitivně-symbolovou realitu.

Tato specifická realita mimo jiné znamená, že po planetě se prohání dvanáct lidských larválních druhů a četné kulturně imprintované skupiny, existující většinou v rozdílných realitách, a pro dovršení celého toho zmatku se tu od šedesátých let vznáší bezcílně prostorem také několik miliónů napůl mutovaných *hippies*.

Lidé si selektivitu ostrovních realit nepřímou uvědomují, a tento skutečností šovinismus je základem pro sociální houfování a diskriminaci. Každý, kdo je jiný, je buď blázen, nebo nepřítel. Xenofobie je založena na neurologii primátů. Úl netoleruje realitu nikoho odlišného.

Ontologický šovinismus je hluboce zakořeněný právě v pevných genetických a neurálních strukturách. Aniž by měli hlubší vědomosti o své nervové mechanice, komunikují mezi sebou lidští roboti o svých materiálních potřebách až s ohromující zdatností.

) Tradice dvanácti členů poroty při soudním procesu může být nevědomým respektováním dvanácti lidských druhů, jež obsahuje larvální společnost.

KAPITOLA 16

Imprintace je jednorázová expozice neurálního filmu, definující a limitující neuropupeční realitu

Imprint je neuropupečním kotevním lanem, vyhozeným nervovým systémem do takového energetického shluku na povrchu planety, který poskytuje materiál i impulsy pro přežití.

Tělo kojence se podobá kosmické lodi, vznášející se nad neznámou, novou planetou, přičemž imprint je kotevním lanem, naslepo mechanicky vyhozeným ve snaze zachytit se pohostinného povrchu, přistát, zakořenit v něm — a tím si vytvořit svůj skutečností ostrov.

Náhodnými změnami sexuální imprintace Čtvrtého obvodu se zabývá psychiatrie. Předčasné erekce a orgasmy mohou vést k vytváření neobvyklých fetišů.

Věříme v to, v co jsme imprintováni, abychom věřili. Jsme přesvědčení, že ten malý kousek země, ke kterému jsme se připoutali pomocí našich neuropupečních kotevních lan, je „realita“.

Dítě si imprintuje (zapojuje) svou specifickou metodu myšlení. Jakmile je imprintace tohoto duševního modelu dokončena, následné vzdělání má na způsob mentální manipulace již jen nepatrný vliv.

Objev neurální imprintace bude pravděpodobně patřit mezi čtyři největší úspěchy lidské inteligence. Třemi zbylými jsou: einsteinovsko-kvantověmechanické rovnice, definující prostoročas a energii; astronomická lokalizace Země v hustě obydlené galaxii; a dešifrování procesu genetického vývoje, umožňujícího biochemickou dlouhověkost, genetickou kontrolu a symbiotickou komunikaci.

Porozumění postupné imprintaci nervového systému představuje poslední, čtvrtou kartu na karetním stolku psy-fy.

Imprintace je proces, jehož prostřednictvím nervové obvody, zprostředkovávající (na předem určených drahách reakce) specifické neuropupeční behaviorální funkce určené k přežití, volí v okolí impuls, interní či externí, jenž determinuje načasování, směr i objekt reakce.

Imprint je neuropupečním kotevním lanem, vyhozeným nervovým systémem do takového energetického shluku na povrchu planety, který poskytuje materiál i impulsy pro přežití. Jakmile se v něm larvální nervový systém uchytí, je zachráněn pro život — leda by byl smeten pryč náhodným traumatem nebo se pustil vědomě — a v takovém případě dosahuje postlarvální konteligence.

Poznatky o imprintaci původně vyšly z etologie, „komparativního studia chování živočichů za přirozených podmínek či v laboratoři, využívajícího metod a předešlých studií v daném oboru“ (William Etkin).

Nedávno (1973) byla za průkopnickou práci v této oblasti udělena Nobelova cena Konradu Lorentzovi a Nico Tinbergenovi.

Nejúžasnější aspekt procesu imprintace je následující: původní výběr externího impulsu, jenž spouští předem projektovanou reakci, není důsledkem běžného poznávacího procesu, nýbrž krátké expozice během kratičkého, specifického „kritického období“ života.

Tělo kojence se podobá kosmické lodi, vznášející se nad neznámou, novou planetou, přičemž imprint je kotevním lanem, naslepo mechanicky

vyhozeným ve snaze zachytit se pohostinného povrchu, přistát, zakořenit v něm — a tím si vytvořit svůj skutečností ostrov.

„Pokud není imprintace dosaženo během prvních několika dní existence, již se ‚nechytne‘ ani nikdy později. Takový živočich není schopen náležité komunikace s žádným jiným živočichem, a tuto schopnost nezíská ani sebeintenzívnějším sdružováním se členy svého druhu.“ (Etkin)

Bylo zjištěno, že „pokud se výzkumný pracovník stará o čerstvě narozená ptáčata prvních několik hodin po jejich vylíhnutí, ptáčata na něj začnou reagovat stejným způsobem, jako by za normálních okolností reagovala na své rodiče“. Dochází k tápavému neuropupečnímu přilnutí k prvnímu teplému, pohyblivému se tělesu, s nímž živočich přichází do kontaktu.

„Skutečně nejpozoruhodnějším je ovšem fakt, že jakmile začne živočich, jemuž byl imprintován takovýto vztah ke člověku, po mnoha měsících dospívat, začíná vyvíjet aktivitu námluv směrem k lidem, a to více než vůči svému vlastnímu druhu. Ptáci, chovaní často v dlaních, takovou aktivitu běžně vyvíjejí vůči lidské ruce.“

Důsledky teorie imprintace, aplikované na lidské chování, narušují naši racionální představu vlastního já, ega, naší vědomé volby, a stavějí nás před možnost ontologické neschopnosti, nabývající rozměrů sci-fi báčhorek o robotech. Neurologická situace je následující: lidské tělo se skládá z mnoha přijímacích orgánů a reakčních systémů, ovládaných nervovým systémem. Orgány a systémy tvoří dohromady komunikační síť o nějakých třiceti miliardách buněk. Každý tělesný orgán je propojen spletitou soustavou nervových vláken a každý neuron přijímá, hodnotí a odesílá informace k 60 000 jiných neuronů. Příslušná soustava propojení, jež spouští chod každého orgánu a pohybového tělesného systému, je programována imprintovaným impulsem. Daný impuls, který spouští každý neuropupeční systém určený k přežití, je determinován náhodnou shodou okolností — a to vnějšími faktory, přítomnými během „citlivé fáze“. Lidské bytosti jsou roboti, programovaní a ovládaní neurálními imprinty, které reagují na náhodně imprintované podněty spuštěním ustálených vzorců reakce.

Novorozenec je vybaven vzorcí chování, potřebnými pro bezprostřední přežití: impulsem přilnout k matce a sát. Krátce po narození si nervový systém dítěte celé to smyslové vybavení vyfotografuje, tj. zařazuje si, co je měkké, teplé, co dává mléko, a trvale na tuto fotografii

pohlíží jako na obrázek toho, co je „dobré pro přežití“, co znamená bezpečí. Pokud v důsledku absence příslušného impulsu během kritické fáze k tomuto vnitřnímu imprintu nedojde, potom tento základní systém „bezpečí a přežití“ není na lidský kontakt účinně napojen.“

Nejdůležitějším aspektem neurální imprintace je fakt, že čtyři larvální nervové obvody na sebe navazují. Při vzniku každého nového nervového obvodu je vyhozeno vždy jedno ze čtyř neuropupečních kotevních lan.

Například před dospíváním je Pohlavní obvod nevyvinutý. Během dospívání potom dochází k dramatickým fyziologickým a anatomickým změnám primárních i sekundárních pohlavních orgánů a dané změny jsou natolik výrazné, že bychom mohli s rozvahou tuto metamorfózu přirovnat ke transformaci housenky v motýla. Tehdy se rozvíjí nervový obvod, jenž zprostředkovává pohlavní činnost. Je to kritická či „citlivá“ fáze pohlavní imprintace — vysunují se pohlavní „oddenky“ a tápavě hledají místo, kde by zakořenily.

K sexuální imprintaci dochází, jakmile je pohlavní systém poprvé aktivován k totální reakci. Stav činnosti celého nervového systému v době imprintu determinuje způsob, jakým je pohlavní systém propojen — tj. jaké podněty ho aktivují. Smyslové, emoční, mentální a sociální podněty formují model (sexuální klima), jenž napomáhá následnému aktivování a spuštění.

Náhodnými změnami sexuální imprintace Čtvrtého obvodu se zabývá psychiatrie. Předčasné erekce a orgasmy mohou vést k vytváření neobvyklých fetišů.

O mechanice a neurologii imprintu mentálně-symbolového Třetího obvodu toho víme již méně. Nabytí řeči a manipulačního chování v sobě zahrnuje zvláštní imprintaci zapojení laryngálního a manuálního svalstva Třetího mozku. Řeči je dosaženo prostřednictvím pohybu devíti svalů hrtanu. Během doby, kdy si dítě osvojuje řeč, absorbuje mentální styl lidských modelů, nacházejících se v bezprostřední blízkosti. Těmito modely jsou rodiče, ale také starší děti, což je ještě důležitější. V té době se vysunují jemné úponky symbolové mentální činnosti. Jde o nejcitlivější fázi. Mentální styl a emoční modely okolních lidí určují, bude-li dítě otevřené, důvěřivé myslí, nebo bude uzavřené do sebe a k okolí odmítavé.

**) Nedokonalá novorozenecká imprintace lidského faktoru v Prvním obvodu je příčinou schizofrenie, tj. dítě je autistické. Tento proces a jeho řešení je rozebrán v oddílech 1.3, 1.4 a 1.5 knihy The Eight Calibre Brain.*

Dítě si imprintuje (zapojuje) svou specifickou metodu myšlení. Jakmile je imprintace tohoto duševního modelu dokončena, následně vzdělání má na způsob mentální manipulace již jen nepatrný vliv. Osm způsobů poznání, užívaných laryngálně-muskulární mysli, je popsáno ve 3. kapitole knihy *The Eight Calibre Brain*. Imprint se napojuje na model, jenž je přítomný právě v kritickém, nejcitlivějším období.

- 1. Jazyk biopřežití Prvního obvodu je globální.** Pohyby a zvuky, jež sdělují „jsem v bezpečí“, „jsi v bezpečí“, jsou rozpoznatelné téměř všemi živočichy, bez ohledu na kulturu, do níž náležejí. Chování, vyjadřující bolest či fyzické ohrožení, je rozeznatelné všeobecně. Jde o přijímání potravy, zvracení, sání, odpor, objetí, vzlykot, fyzickou agresi či vyhrožování.
- 2. Emoční jazyk Druhého obvodu.** Gesta, postoje a verbální intonace, sdělující zprávu o stavu, jsou téměř všeobecně rozpoznatelné. Gesta, signalizující přátelství, nadřazenost, podrázenost, žebrání, darování, nátlak či nemoc, není zapotřebí jiným kulturám nijak překládat. Kromě toho má však každá kultura i svůj vlastní slovník stavů — intonace, gesta, symboly či postoje. V určité době může například Cadillac symbolizovat bohatství, zatímco jen o pár let později už jsou s Cadillacem spojováni pasáci nebo dealeri kokainu a podobně.
- 3. LM jazyk Třetího obvodu.** Symboly a artefakty jsou co do srozumitelnosti omezeny na kulturní skupiny, které sdílejí podobný imprint, tj. byly v kritickém období vystaveny stejnému stylu laryngální zručnosti a manuální symbolizace. Hrají zde roli záležitosti třídy, kasty nebo cechu. Mezi tyto kultury Třetího obvodu patří:

artefaktové skupiny
verbální dialektové skupiny
skupiny lidí stejného stupně gramotnosti
vědecké skupiny
pracovní skupiny
sportovní a herní skupiny

Ústředním pojmem exopsychologie je právě tato teorie neurální reality, jež je u každého jedince odlišná. Každý z nás je v kontaktu se svým vlastním světem, který je definován specifickým modelem neurálního propojení a ustálených pupečních kotevních lan. Stejně jako se může-

me pokoušet porozumět fázím lidského vývoje v porovnání s metamorfózou hmyzu (neboť brzy budeme moci být svědky i metamorfózy vlastní), tak můžeme pochopit elektroneurální specifčnost „reality“ tím, že vezmeme v úvahu i ostrovy vědomí jiných druhů.

Například had. Prostřednictvím našich optických *snímačů* „vidíme“ po zemi běžet myš a vidíme hada, jak se za ní otáčí a potom udeří. Myslíme si, že had „vidí“ totéž co my: šedého chlupatého živočicha; ovšem výsledky studie hadích nervových receptorů ukázaly, že had používá k lokalizování oběti receptorů tepelných. To, co had na svém „monitoru“ vnímá, je tedy jakási pohybujiící se neonová skvrna čehosi „teplého“. Had je robotem, naprogramovaným, aby útočil na „teplo“.

S podobnými propastně rozdílnými „realitami“ často komunikuje i člověk. Jednotliví lidé jsou programováni tak rozdílnými způsoby, že se od sebe liší nezřídka jako člověk a had.

Lidé se různí počtem LM jazyků, jimiž jsou schopni komunikovat. Ti nejprimitivnější používají jen dialekt, v němž vyrůstali, a manipulují pouze jednoduchými muskulárními artefakty venkovského života.

Vysoce civilizovaný larvální jedinec pak ovládá stovky LM systémů symbolů — vzdělaný Rus či Američan se mezi sebou domluví, ať již ústně či písemně, několika jazyky a kooperativně manipulují širokou škálou artefaktů, odborných postupů, vědeckých kodexů, sportovních či herních rituálů.

Po nonverbálními podněty určeném Prvním a Druhým obvodu (přičemž První obvod je charakterizován bezpečím, zatímco Druhý obvod je kooperativní) následuje potřeba stanovit, které LM muskulárně-duševní jazyky jsou jazyky společné a je jimi možno alespoň částečně komunikovat. Většina larválních interakcí je stručná a omezená — výměna artefaktů, nákup, prodej, vykonávání služby — jde o povrchní společenské styky, určené k opětovnému potvrzení vlastní kultury. Širší symbolové konverzace jsou spleťtější, neboť jsou nevyhnutelně narušovány emočními faktory. Předávání informací jiným je často spojeno s odporem, neboť informace znamenají moc.

Třetí obvod nervového systému je v dítěti aktivován v souvislosti s jeho podrázenou rolí, neboť ti, kdo ho učí LM systémům symbolů, jsou dospělí či nadřazení. Schopnost učit se symbolům je determinována emočním kontextem — osoba informace předávající je v nadřazené pozici vůči osobě informace přijímající.

Nervový systém je propojený prostřednictvím synaptických vazeb, přičemž synapse je mezera mezi dvěma neurony, přes kterou protékají nervové impulsy. Synaptické spojení je spojením chemickým. Stejně jako je fotografovaná podoba „fixována“ na film chemikáliemi, tak je synaptickými chemickými vazbami v době imprintace „fixován“ i neurální obraz ostrovní reality.

Definice pravdy mechanických lidí zní následovně: **obraz reality je vytvářen modely neurálního spojení.**

Lidský nervový systém si imprintuje sociální podněty. Dítě nachází během růstu jistou stabilitu a konzistenci právě v sociálních podnětech, které si imprintuje. Jeho rodiče mluví stejným jazykem či dodržují stejné rituály jako rodina od vedle. Důsledkem této obecné shody je klamná představa „reality“, sdílená i ostatními členy jeho kulturní skupiny. „Zdravý rozum“ je tak definován z hlediska schopnosti jedince přesvědčit se sama, že rozumí ostatním. Festinger a jiní sociální psychologové experimentovali s „kognitivní disonancí“, a tyto pokusy prokázaly, jak snadno a přirozeně člověk zkresluje objektivní údaje, aby souhlasily s jeho neurálním očekáváním.

Společenské vědomí je sítí neuropupečných výmyslů, zkonstruovanou podmiňováním a průběžným adaptivním zkreslováním.

Věříme v to, v co jsme imprintováni, abychom věřili. Jsme přesvědčeni, že ten malý kousek země, ke kterému jsme se připoutali pomocí našich neuropupečných kotevních lan, je „realita“.

Tato skutečnost izolovaných, subjektivních realit, vycházejících z individuálních imprintů (skutečnostních ostrovů), je děsivá a pro pre-neurologického člověka stěží přijatelná. Vzpomeňme si na podobenství o osmi slepících a slonu. Zmíněná izolovanost je příčinou hrůzy, jakou cítíme v blízkosti „šílené“ osoby. Taková osoba, označovaná za „šílenou“ či „blouznící“, si však neurální izolaci, jež rozděluje lidi, v mnoha případech uvědomuje a bylo by ji možné pokládat za duševně zdravější než osoby „normální“, žijící v klamu. Na zjištění, že mimo naše vlastní imprinty a naučené neurální modely existují i jiné reality, potom naivně reagujeme ontologickou úzkostí.

K popisu přílnutí nervového systému k lokálnímu prostředí prostřednictvím imprintu jsme použili metaforu o kotevních lanech. Bezpečí je tedy důsledkem bezpečného upevnění imprintovaných kotevních lan k pevné ostrovní realitě.

Jinou metaforou, kterou často k popisu tvorby a omezení subjektivní reality imprintem používají neurologové, je představa „bubliny“. Castanedův Don Juan podává velmi dobrý popis reality imprintu, kterou nazývá **tonalem**.

„Čarodějové říkají, že žijeme uvnitř bubliny. Do této bubliny se dostáváme v okamžiku našeho narození. Zpočátku je bublina otevřená, ale potom se začíná uzavírat, až se kolem nás zcela uzavře. Tato bublina je naše vnímání.“ Uvnitř této bubliny žijeme celý náš život a to, co spatřujeme na jejich zaoblených stěnách, je odraz nás samých... Tento odraz je našim nazíráním na svět, který je zprvu popisem, jenž je nám dán v okamžiku našeho narození [přesněji v okamžiku imprintu], až do chvíle, kdy je jím upoutána veškerá naše pozornost, a popis se stává nazíráním [skutečností].“

Carlos Castaneda, *Příběhy síly*

“ Don Juan používá k popisu vědomí důsledně slova „vnímání“. Formování „imprintu-bubliny“ lze zřetelně „spatřit“ a poznat prostřednictvím LSD.

KAPITOLA 17

Imprinty lze změnit pouze biochemickým šokem

Představme si na chvíli nervový systém samotný (bez těla) jako biopočítač o třiceti miliardách přijímacích, hodnotících a odesílacích centrech (neuronech), vzájemně propojených a stupňovitě rozvrstvených. Různé smyslové orgány přijímají každou minutu miliardy signálů, zatímco odstředivé dráhy každou minutu miliardy signálů vystřelují ven. Imprinty zřizují základní vazby, které potom určují schéma a povahu neurální činnosti.

Například První obvod oplývá takovým bezpečnostním systémem, jenž po přijetí a ohodnocení podnětů „nebezpečí“ nastartuje milióny činností určených k přežití. Tento výkonný základní systém, jehož činnost určují prvotní imprinty „nebezpečí“ a genetické programy, při své mobilizaci ovlivňuje všechny orgány v těle. Strach! Jakmile si První obvod imprintuje stimuly vyvolávající strach, lze tento chemicko-elektrický synaptický vzorec změnit pouze tak, že narušíme nebo nahradíme jeho uspořádání. Tvrdošijnost lidských „fóbií“ a „bezpečnostních opatření“ je důsledkem právě imprintů.

Jediným způsobem, jak změnit uspořádání neurálních vzorců, je ovlivnit přenos neurotransmiterů na synapsi, tím anulovat starý imprint a umožnit vznik imprintu nového. Dosáhnout změněné chemie synapse lze pouze prostřednictvím šoku, nemoci, traumatu, drog, porodu dítěte, nepřítomnosti vnějších podnětů a prostřednictvím elektrického náboje. Jakmile činnost, spojená se změnou synaptického chemického stavu, nabývá uvnitř těla na intenzitě, kotevní lana imprintu, vázající jedince k venkovnímu prostředí, jsou zpřetrhána a nabízí se možnost nové imprintace.

Pochopení pojmu neurální imprintace zcela změnilo techniku psychologické léčby. Doktor prostě jen naučí pacienta/pacientku principům reimprintace a ten/ta si už sám/sama zvolí novou realitu, kterou bude chtít vytvořit. Neurologickou léčbu si nelze představit bez demokracie

Jediným způsobem, jak změnit uspořádání neurálních vzorců, je ovlivnit přenos neurotransmiterů na synapsi, tím anulovat starý imprint a umožnit vznik imprintu nového.

a spolupráce. Doktor nemůže léčbu předepsat či řídit, neboť výsledek má být novou realitou pacienta/pacientky.

Také lékařská praxe dozná změn. Onemocnění či selhání tělesného orgánu může být příčinou chemických změn o takovém rozsahu, že bude zapotřebí, aby byly všechny obvody nervového zapojení opětovně aktualizovány. Po léčbě somatického onemocnění může totiž dále fungovat bezpečnostní „nemocné“ zapojení, jež by mohlo bránit navrácení orgánu do normálního, zdravého provozu, ovšem zase naopak, k odstranění onemocnění či selhání může být zapotřebí takových léčebných změn, jež by mohly být normálním „uspořádáním“ znemožněny. Toto pojetí nervového systému jako programovaného bioelektrického schématu nám může dopomoci k vysvětlení „záhad“ akupunktury. Na propichované svalstvo nemají jehly téměř žádný vliv, ovšem — zvláště pokud jsou nabuzeny nepatrným elektrickým nábojem — mohou ovlivnit synaptický program, regulující funkci orgánu. Již v blízké budoucnosti můžeme být svědky toho, že neurologie nahradí psychologii a prázdné pojetí psychosomatické medicíny bude nahrazeno medicínou neurosomatickou.

Abychom porozuměli procesu učení se, musíme bezpodmínečně pochopit primární roli imprintu a sekundární roli podmíněného spojení.

Přirozená, nepodmíněná reakce je k externímu stimulu — spouštěcímu mechanismu — pojena imprintem.

KAPITOLA 18

Stimuly a imprintované reakce jsou spojovány prostřednictvím podmínění

Teorie imprintace způsobila v psychologii jistý zmatek, neboť předpokládá formu „učení se“, jež je bezprostřední a nevratné, na rozdíl od podmíněného učení se, které je základem většiny psychologických teorií. Podle definice „učení se je relativně neustálou změnou chování, která je výsledkem praxe“ vychází učení se ze spojování jednoho stimulu či reakce s jinými na základě odměny či trestu. Psychologické teorie učení se jsou založeny na pozorování externího, viditelného chování a téměř vůbec neberou ohled na interní neurologickou situaci.

Klasickým studiem podmínění se zabýval ruský psycholog Ivan Pavlov.

*„Při studiu v podstatě automatických reflexů spojených s trávením si Pavlov všiml, že přívod slin ke žvýkané potravě ovlivňovala nejen sama potrava v tlamě psa, ale též pohled na ni. Tento přívod slin k potravě v ústech si vysvětloval jako reakci nenaučenou; a sám ji nazval **nepodmíněnou reakcí**. V každém případě je však nutno se vlivu pohledu na jídlo naučit, a tedy se od této chvíle stává reakcí naučenou neboli podmíněnou.“*

Hilgard a Atkinson, Úvod k *Psychology*, Harcourt Brace

Pozdější výzkum prokázal, že zvířata lze podmínit tak, aby vylučovala sliny v reakci na světlo, zvuky, vizuální podoby atd. „Podmíněnou reakci lze považovat za jednoduchý zvyk, protože 1) je prokázáno, že mezi stimuly a reakcemi existuje spojení, 2) toto spojení je spojením naučeným.“

Abychom porozuměli procesu učení se, musíme bezpodmínečně pochopit primární roli **imprintu** a sekundární roli podmíněného spojení. Přirozená, nepodmíněná reakce je k externímu stimulu — spouštěcímu mechanismu — pojena imprintem. Podmíněný stimul je spojen se stimulem imprintovaným; imprintace je základním spojením mezi externím stimulem a nervovými zakončeními a mezi nervovými zakončeními a reakcí.

Jiné stimuly, jež se k imprintovaným stimulům pojí, jsou připojeny (nervově zapojeny) skrze podmínění. Reakce, neurálně se pojící k původním imprintovaným stimulům, tak potom mohou být spouštěny i stimuly naučenými.

Pokud je První obvod kojence imprintován pozitivně na matku, potom jiné stimuly, s matkou spojené, se stanou naučenými podněty, které mohou spouštět reakci „pozitivního kontaktu“, zatímco v souvislosti se stimuly, jež jsou nepřijemné nebo vyvolávají pocit nebezpečí (chutě, pachy, podoby), je kojencův První obvod imprintován negativně. Stimuly spojené s „nebezpečím“ tak spouštějí reakci ústupu (strach).

Psychologové studující podmiňování se zabývali poznáváním vztahů mezi nepodmíněnými stimuly-reakcemi a reakcemi naučenými z hlediska podobnosti stimulů (generalizace), posílení či odměny stimulů-reakcí podmíněných nepodmíněnými, zeslabování či vyhasínání naučených asociací při absenci odměny, rozlišování stimulů atd.

Klasické (pavlovovské) podmínění se soustředí na prezentaci podmíněných stimulů ve spojitosti s původními, nepodmíněnými stimuly způsobujícími danou reakci (například vylučování slin).

Významnou skutečností nových vědních mikrooborů (též stejně významně přehlíženou) je fakt, že konkrétní funkce, významy a zákonitosti, vázající se ke vnitřním strukturám pouhým okem neviditelným, nejsou v mnoha případech nepodobné duševním schopnostem, jež psychoanalytíkové, teologové a filozofové přisuzují metafyzickým entitám lidské „duše“ či „psýché“.

Skinnerismus je vrcholnou filozofií společnosti Třetího obvodu, mechanické civilizace, jejíž počátky sahají do mladší doby kamené. Tato filozofie vyvrcholila montážními linkami Henryho Forda.

Skinnerismus je konečnou filozofickou výpovědí puritánských, protestantsky-etických manipulátorů, kteří svět ovládali čtyři sta let, až po Hirošimu.

KAPITOLA 19

Operační podmínění váže projevované chování na systém odměny/trestu

Operační podmínění se zabývá studiem chování odlišného od chování geneticky předprogramovaného, jehož je normálně dosahováno skrze posilující stimuly (tzn. normální reakcí psa na jídlo je vylučování slin, ovšem už ne ležení). B. F. Skinner, zakladatel školy operačního podmínění, rozlišuje mezi chováním **respondentním** a **operačním**.

*Respondentní chování je přímo ovládáno stimulem, jako je tomu při klasickém podmínění u nepodmíněných reflexů: například vylučování slin v ústech, stažení zorniček při ostrém světle či patelární reflex. Vztah operačního chování ke stimulaci je poněkud odlišný. Chování jako by vznikalo samo od sebe, tj. je spíše spontánní než reakcí na stimulaci... Jakmile se operační chování dostane do vztahu s určitým stimulem (jako když zvednu zvonící telefon), je zvonící telefon stimulem **rozpoznáným**, který mi sděluje, že telefon mohu vzít, ale nenutí mě k tomu. I když vyzvánějící telefon ke zvednutí nabádá, reakce na něj je chováním operačním, nikoli respondentním.*

*Slovo **operační** je odvozeno od skutečnosti, že operační chování „operuje“ v okolním prostředí s určitým cílem, a tedy když půjdu k telefonu a zvednu sluchátko, půjde o **operační** činnost, jejímž důsledkem bude telefonní hovor.*

*Pokusně lze operační podmínění demonstrovat následovně: dáme hladovou krysu do boxu, který je uvnitř opatřen malým vahadlem, pod nímž je miska na jídlo... Experimentátor vahadlo připojí na dávkovač tak, aby pokaždé když na něj krysa stoupne, vypadla do misky jedna kulička krmiva. Krysa ji sežere a opět stoupne na vahadlo. Potrava tak **podporuje** stoupání na vahadlo...*

*Tato ilustrace nám napomůže porozumět podmíněnému **operačnímu** chování. Jak bylo naznačeno výše, „operuje“ v okolním prostředí — stoupání na vahadlo kryse **produkuje** potravu či jí k ní **umožňuje přístup**. Při klasickém podmínění je živočich pasivním —*

pouze počká na podmíněný stimul, jenž je následován stimulem nepodmíněným, zatímco při operačním chování musí být živočich aktivním — jeho chování nelze podpořit, pokud něco sám neučiní.

Velkou část lidského chování lze klasifikovat jako operační — otáčení klíčem v zámku, řízení auta, psaní dopisů, konverzaci atd. Těchto činností nelze docílit nepodmíněnými stimuly pavlovovského typu, ovšem jakmile se chování objeví, lze ho podporovat podle zásad operačního podmiňování.

*...[operační] chování je někdy nazýváno chováním **instrumentálním**, neboť ho používáme jako nástroje k dosažení určitého cíle. Proto je operační podmínění též nazýváno **podmíněním instrumentálním**.*

Hilgard a Atkinson, Úvod k *Psychology*, Harcourt Brace

Tyto definice a zásady je třeba vzít v úvahu, neboť operační podmínění a behaviorální modifikace se stávají populárními a politicky výraznými aspekty současného hnutí spojeného s ovládním chování. Stále větší počet psychologů používá technik podmiňování ke „tvorování“ chování lidí, kteří jsou považováni za duševně nenormální či antisociální, a k tomu si přičítěte ještě armády psychologů, snažících se s chováním jiných manipulovat prostřednictvím reklamy, školení či propagandy v masmédiích.

Neurologie může lidem pomoci pochopit, o co se podmiňující psychologové snaží a proč jsou odsouzeni k neúspěchu.

Podmiňující psychologové jsou behavioristy. Zabývají se pozorovatelnými, měřitelnými pohyby v prostoru a čase. Behaviorismus vznikl začátkem dvacátých let jako mechanistická reakce na „introspektivní“, „fakultní“ psychologii, jež lidský charakter vysvětlovala z hlediska neviditelných emočních a mentálních stavů, přisuzovaných vědomé „mysli“. Behaviorismus se však bohužel přihlásil k viditelné newtonovské mechanické fyzice právě v okamžiku, který přinesl první einsteinovské pojmy a fenomén neviditelných stavů. Za posledních padesát let jsme byli svědky stále sílící „interiorizace“ fyziky a genetiky. Významnou skutečností nových vědních mikrooborů (též stejně významně přehlíženou) je fakt, že konkrétní funkce, významy a zákonitosti, vázající se ke vnitřním strukturám pouhým okem neviditelným, nejsou v mnoha případech nepodobné duševním schopnostem, jež psychoanalytikové, teologové a filozofové přisuzují metafyzickým entitám

lidské „duše“ či „psýché“. Například stará hinduistická teorie o jednotě vědomí se tak nyní dočkala svého empirického potvrzení skrze popis nervového systému jako propojené sítě o třiceti miliardách buněk, zatímco starou védskou představu o jednotě života nám zase potvrzuje objev, že jednotlivé konfigurace aminokyseliny, která je základem genetického materiálu veškerých žijících entit, rostlin i živočichů, se navzájem jen nepatrně liší. Díky teoriím fyziků, jako jsou Jack Sarfatti a John Archibald Wheeler, je vědomí přiváděno zpět k jaderné a kvantověmechanické fázi.

Když na práci podmiňujících psychologů pohlédneme z perspektivy nervového systému o sedmi (+ 1) obvodech, přesně uvidíme, v čem a proč je behaviorismus limitován. Operační chování je spojováno s chováním zprostředkovaným Sociálním mozkiem, naučenou instrumentální činností. Skinnerismus je vrcholnou filozofií společnosti Třetího obvodu, mechanické civilizace, jejíž počátky sahají do mladší doby kamenné. Tato filozofie vyvrcholila montážními linkami Henryho Forda. Skinnerismus je konečnou filozofickou výpovědí puritánských, protestantsky-etických manipulátorů, kteří svět ovládali čtyři sta let, až po Hirošimu. V této souvislosti bych rád zmínil hrozivý aspekt formulací a výroků, jako jsou: „Slovo **operační** je odvozeno od skutečnosti, že operační chování *operuje* v okolním prostředí s určitým cílem..., ...produkce operačního podmínění..., ...umístíme do boxu hladovou krysu..., ... velkou část lidského chování lze klasifikovat jako operační — otáčení klíčem v zámku, řízení auta...“ Takto totiž funguje Třetí mozek.

Během druhé světové války vedl profesor Skinner projekt ministerstva války, který byl zaměřen na cvičení holubů. Cvičení holubi měli pomocí zobáku ovládat palubní desku a směřovat bombardéry zbavené posádky na „nepřátelské“ cíle.

Je zde však ještě jeden aspekt modelu operačního podmínění, o němž je záhodno se zmínit.

KAPITOLA 20

Podmínění nemůže změnit imprint

Skinneristé se pokoušejí „tvarovat“ symbolové, manipulační chování Třetího obvodu, což je marná, ale i nebezpečná, násilná činnost. Operační podmínění „funguje“ pomocí bezprostřední a neustálé podpory, avšak imprintace žádnou podporu nevyžaduje. „Psy-fy jezuita“ by tedy mohl říci: Nechte mě imprintovat kojence, a můžete se marně pokoušet podmínit dítě; nechte mě imprintovat dítě, a můžete se marně pokoušet podmínit adolescenta; nechte mě imprintovat adolescenta, a můžete se marně pokoušet podmínit dospělého.

Imprint nevyžaduje žádné opakované potvrzování prostřednictvím odměn či trestů. Neurální fixování je trvalé, a tyto neuropupeční vazby lze uvolnit pouze biochemickým šokem. Na druhé straně podmíněné asociace nedostatečným opakováním slábnou a ztrácejí se.

V porovnání s **genetickými schématy**, determinujícími formu neurálního mechanického jedince, jsou samotné neurální imprinty sekundárními strukturami.

Neurální imprinty jsou náhodnými, lokálními terči pro bioelektrická silová pole, stanovená prostřednictvím DNA, jež při konstrukci těla a nervového systému organizuje RNA.

Lidstvo se vyvíjelo až do současnosti, kdy je možné získat vědomosti o ovládnání nervového systému. **Neurologie** vyvinula elementární metody přerušování imprintů a vytváření nových neurálních imprintů, a ačkoli jsou tyto znalosti s obavami potlačovány, základní teorie, že „realita“ je vytvářena nervovým systémem jedince, si uvědomují milióny lidí narozených po roce 1945.

Genetické inženýrství je ovšem daleko důležitější než inženýrství neurální. Výzkumy vědců Paula, Steina a Kleinsmithe, zabývající se proteiny nehistonové povahy aktivujícími DNA, jsou skutečným klíčem k ovládnutí genetiky a práce Bruce Niklase^{*)}

^{*) Niklas uvádí, že pokud jsou chromatinová vlákna pomocí laboratorní techniky zpřeházena, molekuly se vracejí zpět do původního uspořádání, stejně jako mění}

Lidstvo se vyvíjelo až do současnosti, kdy je možné získat vědomosti o ovládnání nervového systému. Neurologie vyvinula elementární metody přerušování imprintů a vytváření nových neurálních imprintů, a ačkoli jsou tyto znalosti s obavami potlačovány, základní teorie, že „realita“ je vytvářena nervovým systémem jedince, si uvědomují milióny lidí narozených po roce 1945.

Tato symbolová stupidita převažuje v každé larvální společnosti v takové míře, že dítě prakticky nemá naději setkat se s otevřenou, pružně a jasně uvažující, fakticky pravdomluvnou myslí.

dosvědčují stabilitu chromozómových modelů determinujících tělesnou strukturu.

Jsou dvě skupiny technokratů, volajících po změně chování svých spoluobčanů — za prvé pravíkové vynucovatelé, používající jako prostředků tresty, a za druhé liberálové, užívající jako prostředků ke změně chování odměn. Snaha obou byrokratických skupin je zcela marná, neboť se snaží o změnu podmínek místo o změnu imprintu.

Vynucování funguje pouze tak dlouho, dokud je aktuální daná hrozba, a tedy je k němu zapotřebí policejního státu.

Liberální sociální psychologové jsou zase přesvědčeni, že se jim podaří změnit chování demokratickými, podpůrnými, rovnostářskými vzdělávacími metodami, jako jsou různé vzdělávací programy, mírové sbory, rasově smíšené školy, tutorský systém, hrazení školního, vhlédové terapie, metody duševního zdraví atd.

Tyto liberální pokusy ovšem nemají na změnu chování žádný vliv a slouží pouze k podpoře „humánní“ byrokracie veřejné sociální péče.

Přístup experimentálních psychologů, jejichž mluvčím je právě B. F. Skinner, je uvážnější. Jsou přesvědčeni, že mohou dosáhnout změn v chování prostřednictvím bezděčného operačního podmínění. To ovšem vyžaduje naprostou a neustálou podporu — odměny a tresty — a problém je, že psychologické metody fungují pouze za stálé přítomnosti podporujících podmiňovatelů. Liberálové by zde museli být se svým rozdělováním sociálních dávek, stipendií a grantů neustále — skinnerovští manipulátoři by zde museli být ustavičně se svou kontrolou okolí, neboť jakmile jsou „subjekty“ ponechány o samotě, odkázány na své vlastní prostředky, okamžitě se vracejí zpět k magnetickým silám imprintu (a struktuře genetického schématu).

Bezproblémová je domestikovaná střední třída obyvatelstva, která má imprintovanou poslušnost a strach, jež jsou ve Druhém obvodu kvalitními ovládacími prvky, ve Třetím obvodu opakující se symbolovou manipulací, a „hanbou“ v Obvodu čtvrtém. Školy společnosti pečlivě imprintují děti k tomu, aby z nich byly hloupé, mechanické stroje s potlačenou inteligencí a potřebou klást si otázky. Tato symbolová stupidita převažuje v každé larvální společnosti v takové míře, že dítě prakticky nemá naději setkat se s otevřenou, pružně a jasně uvažující, fakticky

svou polohu kovové piliny pod vlivem magnetismu. Díky tomu se můžeme domnívat, že jednota a logika DNA je určena jistým vzorcem energetických polí a evoluční signál je integrován a ovládnán mikroskopickým, genetickým „mozkem“.

pravdomluvnou myslí. Neúčinnost psychologického podmínění a neodstranitelnost imprintu se nejjasněji projevují ve Čtvrtém obvodu. Je téměř nemožné změnit podmínění pohlavního imprintu, „vyléčit“ homosexuála prostřednictvím sociálně-symbolových odměn nebo fyzických trestů, elektrických šoků či medikamentózní kúry. Jen se zeptejte psychologů-podmiňovatelů, s jakým úspěchem se pokoušeli odstraňovat návyk na sexuální fetiše nebo imprintované pohlavní úchylinky. Jakmile je pohlavní ústrojí Čtvrtého obvodu napojeno na dané externí stimuly, jež mají vzbuzovat touhu, ani menopauza nedokáže změnit to, co do synaptických vazeb vyleptala, vtiskla a vryla biochemie.

KAPITOLA 21

Společnost založená na podmíněném chování se musí soustředit na jeho kontrolu

Larvální společnosti, jež nyní ovládají planetu, se dokáží udržet pouze tvarováním, směřováním a regulováním chování za užití stále se stupňujících nátlakových a manipulačních podmiňovacích metod.

B. F. Skinner, harvardský behaviorista, se tímto problémem zabýval ve své knize *Beyond Freedom and Dignity*. Názory na politické podmínění, v knize uvedené, by se daly stručně parafrázovat následovně: „Protože lidská jedinci, pokud je jim dovoleno chovat se svobodně, nebudou nikdy jednat odpovědně, musejí být psychologicky přinuceni a podmíněni k poslušnosti, mravnosti, spolehlivosti, připravenosti, použitelnosti, spokojenosti a k respektování zákonů. Aby se lidé chovali patřičným způsobem, musí se s nimi neustále manipulovat prostřednictvím trestů a odměn.“

Takový sociálně podmiňující režim má dva aspekty, jež Skinner nezmínil. Aby fungoval, musejí mít vládní psychologové nad obyvatelstvem naprostou kontrolu a musí existovat naprostá cenzura.

Roku 1961 přišel na *Center for Personality Research* (centrum výzkumu osobnosti) na Harvardské univerzitě nadšený skinnerista, jenž popisoval aplikování operačního podmínění na pacienty psychiatrické léčebny. Mezi jinými se též pokoušel potlačit projevy halucinačního chování. Dnes je mezi námi dost takových lidí, kteří jsou přesvědčeni, že halucinace mají v psýše svou funkční roli, a považovali by automatické potlačování halucinací za omezování sdělení, jemuž v realitě dané osoby náleží jistá důležitost, a to i v případě, kdy je ve vztahu k psychologově realitě zdánlivě nesmyslná či neužitečná. Podle techniky bezprostřední podpory skinneristé okamžitě pacientovi nabídli cigaretu, kdykoli učinil nějakou rozumnou poznámku prostou halucinace, ovšem pokaždé když měl pacient halucinaci, cigaretu mu vzali. Vědecký pracovník s nadšením oznámil, že se počet halucinačních projevů razantně snížil. Ještě výraznějších změn bylo dosaženo v souvislosti s vydáváním či odpíráním jídla. Dotyčný skinnerista si rozmrzele

Pro podmínění lidského chování je nezbytné ovládat stimuly již v raném dětství a udržet si tuto kontrolu i během života.

Vezměte si psa, který vrtí ocasem, aby dostal kost. Vrtěl by ocasem stejně i za nepřítomnosti svého pána? Toto je noční můra, jež nedá spát stárnoucímu Maovi.

stěžoval, že podmínky nemocnice jim neumožnily dovést tento experiment až k užitečnému bodu hladovění. „Pokud bychom měli nad příjmem potravy naprostou kontrolu, mohli bychom chování skutečně doslova tvarovat,“ řekl operační podmiňovatel; a nejsem si jist, zda zaslechl tichý komentář jednoho ze zaměstnanců, že podobné techniky používala v historii většina diktátorů.

Pro podmiňování lidského chování je nezbytné ovládat stimuly již v raném dětství a udržet si tuto kontrolu i během života. Psychologickou utopií by bylo podmiňování, doprovázené neustálými psychologickými testy, které by odhalily zvláštní schopnosti a potenciální problémové sklony dostatečně brzy, aby tak mohly být předem stanoveny speciální podmiňovací programy určené k eliminaci jakékoli individuální výstřednosti.

Politické podmiňování vyžaduje nejen kontrolu odměn a trestů, ale též cenzuru.

Jediný disident, jeden jediný svobodně orientovaný psycholog může onen psychologický fašismus zcela rozložit informováním veřejnosti. Pokud by byli rodiče i děti na metody podmiňování upozorněni, mohli by se vědomě rozhodnout, zda chtějí spolupracovat, či se vzepřít, zda chtějí být pasivní, či aktivní. Psychologické testy jsou většinou neúčinné, pokud je subjekt na účel a stavbu testů upozorněn. I vymývání mozku pomocí drog může být mařeno jedincem, který zná přesné účinky neurochemikálií.

Techniky psychologického podmiňování není možné používat v demokracii, kde mohou menšinové skupiny vést proti příslušným technikám kampaň, stejně jako o nich veřejně hovořit a zveřejňovat odpovědi na veřejné ankety; v demokracii, kde mají občané právo s podmiňovatelem nepřicházet do styku.

Teorie B. F. Skinnera tak nemohou dojít naplnění, pokud to nebude ve státě, který má absolutní kontrolu nad veškerou komunikací.

Bez neustále podporované, neustále připomínané autority (například všudypřítomnými hesly policejního státu či všudypřítomnými instruktivními reklamami státu konzumního) lidé prostě zapomínají, k čemu byli vycvičeni, a vracejí se zpět ke svému imprintu a svému geneticky mechanickému stylu.

Vezměte si psa, který vrtí ocasem, aby dostal kost. Vrtěl by ocasem stejně i za nepřítomnosti svého pána? Toto je noční můra, jež nedá spát stárnoucímu Maovi.

Lidské chování je determinováno:

- geneticky-neurálním schématem (zvěrokruhový typ)
- imprintem

Když se dítě dostává do školy, je již příliš pozdě na to, něčemu ho učit. Pokud je jeho bystrá symbolová mysl imprintována domovem nebo okruhem vrstevníků, bude se učit samo, bez ohledu na učitele.”

Křehké pozlátko domestikované civilizace je tvořeno tenoučkou vrstvičkou operačně podmiňovaného chování.

Larvální lidstvo nyní stojí na genetickém rozcestí. Někteří lidé by si přáli zakonzervovat sociální podmiňování prostřednictvím manipulace s okolím, v němž vyrůstají děti, a tím domestikovat imprint (maoismus). Jiní by si přáli mutaci ve vyšší stupeň, kde je každý jedinec instruován, jak svou vlastní imprintaci a podmiňování ovládat a řídit. Oba tyto základní směry se však ještě jistě rozruší v mnoho rozmanitých sociálních skupin.

Doposud jsme se zabývali genetickým, neurálním a sociálním omezením podmiňování. Nyní se budeme zabývat osvobozujícími i omezujícími důsledky **mnohonásobné reimprintace**.

³⁾ Slovo „mysl“ se zde vztahuje k základní orientaci na laryngální svalstvo a pravou ruku, jež determinují styl symbolové manipulace — na níž sociální podmiňování roubuje své odměny a tresty.

Robot, operačně podmíněný vůči symbolům, je závislý na odměnách. Pokud prostředí symbolových odměn odstraníme, pokud přestaneme produkovat podmíněné stimuly, humanoidní robot zešílí, neboť neví, co má dělat.

Pokud reorganizace myslí probíhá opakovaně na stejném místě, se stejnými charakterovými dispozicemi (obvykle vlastní larvální ego), potom se opakuje stejná výsledná neurální forma.

Jakmile bude možno používat nervový systém podle Einsteinovy teorie relativity, stane se pasivní omezení samotného nervového systému naprosto zřejmým.

Konflikty, vnitřní a společenské, jež sužují larválního člověka, jsou často důsledkem neshody mezi sociálně-neurálně-genetickými strukturami.

KAPITOLA 22

Imprintace je limitována lokálním prostředím

Učení se, podmiňování a jiné výchovné či donucovací metody jsou instrukcemi napsanými do písku, které musejí být po každodenním přílivu asociací a odměn/trestů vždy obnovovány. Donucovací povaha naučeného chování není zcela zřejmá, neboť se jeví jako spontánní, a podmíněný robot je ve skutečnosti ke své krabici s pískem utkvěle přitahován. Larvální civilizace je beckettovskou krajinou, kde každé ráno milióny humanoidů spěchají ke svým kopečkům písku, aby je uplácali do původní podoby.

Sísyfovo utrpení bylo ve srovnání s monotónností sociálního podmínění vzrušujícím heroickým dobrodružstvím. Robot, operačně podmíněný vůči symbolům, je závislý na odměnách. Pokud prostředí symbolových odměn odstraníme, pokud přestaneme produkovat podmíněné stimuly, humanoidní robot zešílí, neboť neví, co má dělat. Jde doslova o návyk na stimuly. Jakmile není k dispozici žádná krabice s pískem, vzniká panika, sociální nedostatek vytváří zoufalý hlad po odměnách, neboť sociální realita podmíněných reakcí vyžaduje neustálé odměny. Věžňové kolem sebe ustavičně stavějí zdi, omezující jejich realitu, které se však rozpadají, pokud kolem nich neustále nestojí podpůrné lešení.

Operační podmínění je mechanické a může existovat pouze v ovládané, kontrolované, nátlakové společnosti.

Pokud — zůstaneme-li u této metafory — je podmiňování stavbou z písku, potom imprintace je tvarovanou kovovou formou na písek. Snažit se o změnu podmínění imprintu prostřednictvím odměn/trestů je jako házet na tuto ocelovou formu zrnka písku — ačkoli během deseti letí může písek formu odřít, stejně jako imprint se může opotřebovat senilitou, jako stárnoucí politik zleniví a jako zestárlého homosexuála začínají unavovat pravidelné návštěvy gay klubů.

K zásadní a rychlé změně tvaru takovéto kovové formy je třeba vynaložit energii dostatečnou ke změně uspořádání molekul, ke změně

elektromagnetického pole. Tak je tomu i s neurálními imprinty. Stejně jako je v metalurgii využíváno teplo, je k uvolnění molekulárních synaptických vazeb zapotřebí obrovské biochemické energie. Externí neurální kotevní lana mohou být uvolněna pomocí interních stimulů, jako jsou drogy, traumata, onemocnění, nedostatek vnějších stimulů či šok.

Stejně jako se rozžhavený kov zakalí do nové podoby, tak se i reimprintovaný nervový systém zakalí s novými obvody a ztuhne v nové formě. Jedná se o psychedelickou metalurgii, sériovou imprintaci, neurologické řemeslo přetavování sedmi myslí, obvodů a jejich bioelektrického zapojení.

Se stávajícím repertoárem neurotransmiterových drog Šestého obvodu je reimprintace očividně možná pouze přibližně jedenkrát týdně. Nelze reimprintovat každý den, neboť trvá pět až sedm dní, než nová mysl ztuhne v novém tvaru. Výzkumy LSD prokázaly, že než se nová struktura ustálí, je zapotřebí zhruba jednotýdenního odstupu.

Pokud by měl jedinec během čtyřiceti let každý týden plnohodnotný reimprintující prožitek s LSD, představovalo by to dva tisíce možných reimprintací, jinými slovy, daný člověk by mohl prožít dva tisíce sériových reinkarnací. Je ovšem zřejmé, že pokud by se člověku přece jen podařilo poznat všechny mýty, imprintovat si všechny dostupné role, zaměřit reimprintaci na všechny smyslové orgány ve všech kombinacích, znamenalo by objevení všech reinkarnací a jejich prožití značné vypětí.

Smutným faktem příležitostného braní LSD je skutečnost, že špatně připravený jedinec si imprintuje minulou podmíněnou strukturu, a tím nabíjí novou energií modely staré ostrovní reality.

Základním principem exopsychologie je fakt, že podmínění se soustředí kolem kladných a záporných pólů imprintu a fixace imprintu je náhlá, postimprintové podmiňování však vyžaduje čas a stálé obnovování. Například okolo původního pohlavního imprintu se během let kupí miliardy podmíněných asociací, a to vše formuje strukturu osobnosti.

Je pravděpodobné, že nový imprint bude během reimprintujícího sezení zahrnovat i starou podmíněnou strukturu. Například si reimprintujete svou manželku/manžela. Tam, kde jsou imprintovány nové modely, je třeba začít kolem nového imprintu budovat nové obvody podmíněných reflexů. To trvá nějaký čas. Někteří z prvních vědců,

kterí se věnovali výzkumu LSD, se shodují, že mezi jednotlivými sezeními s LSD by měla být vždy čekací doba šesti měsíců, jež by sloužila z psychologického hlediska ke „zpracování nových poznatků“. Řečeno exopsychologickou frází: „Je třeba nechat vzniknout kolem nových imprintů nové systémy podmiňování.“ Ovšem nový imprintový model musí být během změny podmiňování přítomen.

Je proto třeba si pečlivě neurologicky naplánovat svá reimprintační sezení tak, aby byly během sezení přítomny, a tedy imprintaci přípraveny k dispozici ty aspekty předešlé reality, jež chce člověk zachovat i pro realitu budoucí, aby nové modely, imprintované během „citlivého“ období, zůstaly zachovány, a mohly tak kolem nich vzniknout nové podmíněné asociace.

Obyčejně si člověk reimprintuje staré podmíněné stimuly.

Často slyším lidi, kteří berou LSD opakovaně, jak si stěžují, že „tripy“ se po chvíli stávají stejnými. Takovéto stížnosti odhalují neznalost procesu reimprintace. Pokud reorganizace mysli probíhá opakovaně na stejném místě, se stejnými charakterovými dispozicemi (obvyčejně vlastní larvální ego), potom se opakuje stejná výsledná neurální forma. Je to stejné, jako bychom měli to nejpřesnější a nejdražší fotografické vybavení a pokoušeli se opakovaně bez jediného pohybu fotit stále stejný objekt.

Nápaditější využití reorganizačních, reinkarnačních schopností nervového systému objevili dva neurologové, novomanželé, kteří se vydali na psychedelickou cestu kolem světa. Nejdříve si koupili letenky kolem světa s platností jednoho roku. Poté si sami sebe představili jako satelity na oběžné dráze, jež mají planetu oběhnout za dvanáct měsíců.

Postupovali tak, že vždy letěli do jisté země a tam navštívili „duchovní“ centrum daného národa. V Japonsku se vypravili do Kjóta, v Indii do Váránasí, v Řecku do Eleusíny atd. V Kjótu se informovali, kde lze najít duchovní centrum, „duši“ Kjóta. Navštívili všechna centra, která jim lidé poradili, aby do sebe nasáli neurogenetické vibrace, a strávili asi týden čtením o historii, politice, kultuře, umění a mytologii Japonska a Kjóta. Potom šli na „nejsvatější“ místo, použili neuroaktivní chemikálii Šestého obvodu, jež potlačila staré imprinty a otevřela nervový systém imprintům novým, jejichž struktura byla v tomto případě dána architekturou a korunovačními klenoty Císařského paláce. Po šest hodin absorbovali signály toho místa a neurologicky se stali Japonci.

Toto je jediný způsob, jak „vidět svět“^{*)} — uvolnit kořeny imprintu a přenést celý k ničemu nepřipoutaný nervový systém na jinou lokalitu, k níž se pnou nové neurální vazby. (Viz diagramy č. 13–24.)

Bez této pružnosti — přístupnosti — nelze spatřit nic mimo membránu, jež vznikla s poslední imprintací — kterou je pro larvální jedince čas dospívání a pro ženy porod posledního dítěte. Většina cestovatelů přenáší svá mechanická těla ze země do země, aniž by zažívali něco víc než pouhé symbolické verze svého vlastního rodného kraje.

Zmíněné neurální cestování není ničím samoúčelným, ale představuje i základní cvičení, jehož prostřednictvím se neurologové mohou naučit využívat einsteinovských sériových možností mozku.

Cílem neurologa je zvýšit nejen vědomí, ale i inteligenci, kontingenci, naučit se, jak přenášet a měnit reality prostřednictvím sériové reimprintace. Jakmile bude možno používat nervový systém podle Einsteinovy teorie relativity, stane se pasivní omezení samotného nervového systému naprosto zřejmým. Jsou základní genetické rozměry konstrukce reality, jež nelze změnit reimprintací. Stejně jako je v porovnání s neurální imprintací považováno za neúčinné operační podmínění, tak je imprintace bezcenná v porovnání s **genetickým schématem**.

Jak jsme si již řekli, imprintace váže tělesně-neurální výbavu na základní externí podmínky. Okolí (včetně těla) imprintuje nervový systém, stejně jako je film imprintován v kameře. Ona kamera je však projektována a zkonstruována prostřednictvím DNA a proces filmování je omezen a dán strukturou kamery.

Nejvýraznější doklad vztahu mezi podmíněním, imprintací a genetickým schématem lze pozorovat na pohlavních reakcích.

DNA v době početí jedince stanoví pohlaví a model (typ zvěrokruhu) nervového systému. Nervový systém si během puberty imprintuje spouštěcí stimuly celého pohlavního ústrojí. Poté sociální podmínění tento výsledek třívrstevného programování buď podpoří, nebo se s ním snaží bezvýsledně (a často krutě) vypořádat prostřednictvím společenských odměn za mravnost a společenských trestů za „hřích“.

Konflikty, vnitřní a společenské, jež sužují larválního člověka, jsou často důsledkem neshody mezi sociálně-neurálně-genetickými strukturami.

^{*)} Používáme zde slova „vidět“ v donjuanovském smyslu jako protikladu slova „dívat se“.

Změnit podmíněné chování je jednoduchou záležitostí. Stačí jen změnit scénu odměn a trestů.

Změna imprintů zato vyžaduje neurologické know-how.

Genetickou šablonu, nejmocnější determinant lidského chování, zatím nelze změnit žádným způsobem — lze jí pouze porozumět a přizpůsobit se jí. Genetické predispozice bude možné změnit teprve tehdy, když postlarvální člověk dosáhne 20. vývojové fáze (genetického inženýrství).

KAPITOLA 23

Nejinteligentnějším užitím nervového systému je imprintování genetického kódu

Struktura těla a nervového systému je předurčena genetickým kódem.

Kód je aminokyselinovým časovým rozvrhem a scénářem, jenž v sobě zahrnuje posloupnost biologického vývoje mnoha miliard let do minulosti i do budoucnosti.

Prvním úkolem Života na této planetě byla transformace atmosféry, kdy rostlinný život produkoval kyslík, nezbytný pro pozdější fáze mobilního života živočišného.

Jakmile začal být produkován kyslík, kód jednoduše aktivoval žábry, plíce a systémy pro rozvod kyslíku po těle, čímž odstartoval další fázi vývoje.

Vývoj člověka během následujících miliard let je možná předprogramován v genetickém kódu, jehož dešifrování doposud znemožňují histony, chemické masky, a který je aktivován proteiny nehistonové povahy.⁷⁾

Schéma DNA nás projektovalo tak, abychom život přenesli z planety pryč a vstoupili do stavů obrovských rychlostí a časové reality, abychom dosáhli symbiotické dlouhověkosti, konstruovali a řídili energie jaderných fúzí, jež nás budou přepravovat galaxií, a abychom se nakonec vyvíjeli mimo hmotu takovou, jakou ji známe dnes.

Inteligentní jedinec roku 1976 má přístup k dostatečnému množství materiálu, dokazujícímu všeobecný směr budoucího vývoje, aby se mohl na základě těchto nevyhnutelných faktů účastnit neurologické přeměny. Přichází čas, v němž bychom měli začít používat náš mozek a velice rychle se stát kontelligentními.

Ten, kdo dovoluje, aby byl ovládán podmíněním či náhodnou imprintací z dětství, se dobrovolně stává robotem. Abychom uposlechli genetických instrukcí, je třeba zbavit se larválních imprintů a vytvořit nové neurální reality, nové jazyky, založené na einsteinovské relativitě — je třeba vytvořit budoucnost a poté si ji imprintovat.

⁷⁾ *Budoucnost postlarválního lidstva dríme v nepoužívané části našeho genetického kódu, stejně jako je v chromozómech housenky ukryt budoucí motýl.*

Neurologie je věda selektivní reimprintace, věda užívání nervového systému jako filmové kamery, věda vědomého vytváření posloupností realit.

Neurologie je věda selektivní reimprintace, věda užívání nervového systému jako filmové kamery, věda vědomého vytváření posloupnosti realit.

Je však třeba mít na paměti, že neurologie je nástrojem neurogenetiky. Pro další reimprintaci larválních realit či pro somatické reality nemá využití žádné. Šestý obvod je určen k mimozemské existenci, k postlidskému, genetickému vědomí. Neurotransmitterové drogy jako LSD jsou tak ve své funkci vnímány jako postlarvální.

Kód DNA zahrnuje celé schéma života — historii minulosti i předpověď budoucnosti. Mozek lze inteligentně využít k imprintování kódu DNA.

Jedna možnost je v těchto projekcích budoucnosti pravidelně opomíjena — náhlý globální vzrůst konteligence.

Mutace je pro larvální kulturu vždy něčím rušivým. Nikdo si nepřeje, aby hra s realitou přerostla jeho imprinty z dětství.

KAPITOLA 24

Vývoj vyžaduje, aby se někteří z nás stali vědomými agenty budoucnosti

Až doposud nebylo lidstvo neurologicky schopno vnímat budoucnost.

Tato inhibice (neo-fobie) byla vyvolána geneticky. Larvální nervový systém vytváří pozemské reality — pro housenku by byly „myšlenky“ na létání z hlediska přežití riskantní. Zajisté že housenka nemůže „pomyšlet“ na létání, neboť nemá křídla motýla. Jsme přesvědčeni, že formy života předcházející člověku nemají schopnost uvědomovat si čas, nedokáží se dívat do budoucnosti, že savci, fungující s pouhými dvěma obvody, určenými k bezprostřednímu přežití, nemají o žádném vývojovém plánu poněti.“

Klíčem k vývoji od larválních forem je pochopení a ovládnutí času.

Vznik Laryngálně-manuálního obvodu a paleolitické rozvinutí symbolové manipulace a logiky levé hemisféry umožnily lidstvu šířit generacemi hlasové, psané a artefaktové dobové signály. Šíření kultury z minulosti do přítomnosti tak bylo zajištěno operačním podmíněním a ovládnutím nástrojů.

Larvální časové vazby jsou spojeny s velice krátkými periodami a úzkým rozhledem. Zemědělec očekává příští sklizeň, politik příští volby, úředník zase den výplat, konec týdne, letní prázdniny..., rodiče očekávají své děti.

Larvální civilizace funguje na základě vykalkulované neznalosti budoucnosti. Čtyřobvodový jedinec nechce o budoucnosti vědět nic, neboť budoucnost ohrožuje stabilitu imprintu jeho reality. Čtyřobvodová společnost nechce nic vědět o přítomnosti, neboť jakékoli vyhlídky by snížily motivaci pracovat slepě v organizované nejistotě.

Předpovídání budoucnosti je tabu. Kniha *Future Shock* (Šok z budoucnosti) je spíše o šoku z přítomnosti, neboť popisuje hrůzu a zmatek vytvořený světem, jenž se liší od světa minulého, tj. odlišuje

^{*) Toto tvrzení je pravděpodobně další z antropocentrických mýtů. Treba včelí úl může se svou detailní strukturou znamenat časově vázaný kulturní signál pro nově generace včel atd.}

se od imprintovaných realit našeho dětství. Futurofobie je tak silná, že bestsellery se předvídaní budoucnosti raději vyhybají.

Dokonce skupiny vědců, kteří se pokoušejí budoucnost projektovat, jsou podivuhodně neschopné předvídat vývojové neurologicko-mutační změny. Teorie Římského klubu, *RAND Corporation*, Hermana Kahna, to vše jsou statistické dohady o materiálních trendech minulosti, projektované do budoucnosti. Veškerá soudobá proroctví „futuristů“ předpovídají světy klimatizovaných mravenišť, v nichž je osobní svoboda a tvořivost omezena populačním tlakem, bídou a restriktivní sociální mocí.

Jedna možnost je však v těchto projekcích budoucnosti pravidelně opomíjena — náhlý globální vzrůst konteligence, ono „I“ ve S.M.P.L.E.

Šedesátá léta přinesla všeobecný vzrůst vědomí, masové „štěpení myslí“, zbavování se larválních imprintů. Nové imprintované reality nebyly však voleny nijak uvážlivě. „Odklon“ od artefaktů-symbolů kultury předešlé generace a nevázané, hédonické přijímání bezprostředních extatických citů („buď v pohodě, žij naplno“) byly provázeny nešťastnými sklony odmítat technologii a vědecké myšlení. Drogová kultura šedesátých let se potloukala zcela „rozptýlená“ (obzvláště výstižný termín), sice „naplno“, ale bez cíle — na mezihvězdné migrace bylo příliš brzy.

Toto neurální vakuum se poté jali zaplňovat „okultisté“, dealeři s karmou z druhé ruky, obchodníci s Kristem, „spiritualisté“, trendové kulty, astrologové a jiní, co měli pro nové transcendentní stavy plné rukávy okultních termínů a „mimosvětských“ vysvětlení.

Otázka šedesátých let zněla: Kam se budeš ubírat, až se zbavíš imprintů materiální kultury? Odpověď pak mířila do minulosti: Zpět ke Kristu, k chasidismu, do Indie či k prosté přirozenosti plonýrů Západu. Byla to Transcendentní masturbace bezprostředního okamžiku, individualistická generace („*Me*“ generation).

Tyto trendy vědomí poskytovaly předčasným mutantům, kteří neměli představu o tom, kam jít, konejšivé pozemské „útěky“, klid duše, individuální vyrovnanost, posedlost racionální stravou, alternativní medicínu apod. Klasickým příkladem předčasné mutace Pátého obvodu jsou se svým náznakem smyslové volnosti nulové gravitace například vodní lůžka.

Hédonický duch šedesátých let byl projevem 13. fáze, vnímavého, exploračního využití nového nervového obvodu. Je přirozené, že první

postlarvální generace se bude jevit zmatená, dezorientovaná, lehkomyslná, až provokativně povrchní. Úkolem nové generace bude naučit se šířit nové zkušenosti, zvyšovat inteligenci, ovládnout čas a tvořit mimozemské modely založené na vědeckých faktech.

Mutace je pro larvální kulturu vždy něčím rušivým. Nikdo si nepřehraje, aby hra s realitou přerostla jeho imprinty z dětství.

Genetický vývoj dosáhl ve svém harmonogramu bodu, v němž lidstvo začíná rozumět tomu, jak funguje nervový systém a jak lze potlačit mechanicko-synaptické reakce. Je definován nový stupeň konteligence.

KAPITOLA 25

Vzniknou četné rozmanité druhy budoucích postlidských forem

Vývojový proces je vytrvalý, nekonečný řetězec mutací a každý žijící organismus hraje ve vývojovém plánu svou roli.

Existuje osm odpovědí na otázku: „Kdo jsem a kam jdu?“ Z hlediska genetické teleologie by otázka zněla: „Kterým směrem proběhne moje mutace?“

Genetická perspektiva je tabu a zároveň něco děsivého, neboť nás staví před velice nepříjemná fakta:

1. Lidský druh je formou, jež právě prochází dramatickými vývojovými změnami.

Lidská rasa (a samozřejmě i život na této planetě) je nyní v polovině svého vývoje. Během uplynulých tří miliard let jsme se vyvinuli z jednobuněčných organismů do současné podoby. Během let následujících nás očekávají změny ještě daleko dramatičtější.

2. Tempo vývoje se neustále zvyšuje.

Vývoj stavu, ve kterém se člověk nachází, postupuje z hlediska fyzického, ekologického, z hlediska nervových funkcí, jakož i hustoty a rozrůzněnosti obyvatelstva atd. stále rychlejším tempem. Jen si uvědomte, v jakém stavu bylo lidstvo před 25, 50, 100, 1 000 či 10 000 lety, a zároveň si uvědomte, že toto tempo se stále zvyšuje. Jak se budeme vyvíjet v příštích pětadvaceti letech či v příštím tisíciletí?

3. Vývojový proces produkuje stále vzrůstající rozmanitost. Současná lidská genetická banka se bude dále vyvíjet mnoha různými směry. Ze současného lidského genetického inventáře se pravděpodobně vyvinou stovky či tisíce nových druhů.

Sociální důsledky jsou šokující. Každý člověk, s nímž se znáte, se velmi pravděpodobně vyvine v nový druh, jenž se od vás bude lišit stejnou měrou, jako se králík liší od žirafy. Před sedmdesáti pěti milióny let se stal jistý druh hmyzožravce (lemur) genetickým zdrojem, z něhož se mělo posléze vyvinout na 193 druhů primátů včetně člověka.

Mnoho konfliktů a zmatků, jež provázejí současný neutěšený stav lidstva, by bylo možno zmírnit či vyjasnit, pokud bychom přijali fakt, že jsme navzájem geneticky velmi odlišní a že jsme schématem DNA neúprosně předprogramováni tak, abychom se vyvíjeli mnoha odlišnými směry.

Každý z nás přenáší prekódovaný projekt budoucího organismu, velmi odlišného od současného lidského inventáře a stejně tak odlišného od většiny ostatních lidí.

K tomu, abychom porozuměli sobě samým, abychom pochopili stav, ve kterém se člověk nachází, je třeba si vytvořit představu o tom, jak se bude lidský druh dále vyvíjet.

Mnoho konfliktů a zmatků, jež provázejí současný neutěšený stav lidstva, by bylo možno zmírnit či vyjasnit, pokud bychom přijali fakt, že jsme navzájem geneticky velmi odlišní a že jsme schématem DNA neúprosně předprogramováni tak, abychom se vyvíjeli mnoha odlišnými směry.

Výsledky práce genetiků, jako jsou Paul, Stein a Kleinsmith, naznačují, že histony maskují tu polovinu kódu DNA, která obsahuje futický projekt organismu. Pokud by se někomu podařilo tuto histonovou oponu zvednout a nahlédnout do schématu vlastní genetické budoucnosti, teprve potom by získal odpověď na onu otázku: „Kdo jsem a kam jdu?“ Tuto otázku je třeba pokládat v první osobě jednotného čísla. Omyl genetické demokracie vedl Gauguina k otázce: „Odkud jsme přišli a kam jdeme?“ Její jediné správné znění je: „Kam jdu? Jakou genetickou budoucnost si nesu ve svých genech?“

Každý z nás přenáší prekódovaný projekt budoucího organismu, velmi odlišného od současného lidského inventáře a stejně tak odlišného od většiny ostatních lidí.

Ačkoli mozek přijímá sto miliónů impulsů za vteřinu, pozemské vědomí je omezeno na signály, jež byly podmíněny na jedné ze čtyř imprintovaných „divadelních scén“.

Larvální člověk nerad přijímá informace, pokud nezapadají do systému jeho reality Třetího obvodu a neznamenaají bezprostřední prospěch pro jeho emoční status.

Diskutovat s naivním jedincem o exopsychologii je jako vyprávět předpubertálnímu dítěti o sexuálních zkušenostech. Prostě nedokáže tuto novou realitu pochopit, neboť jeho/její nervové obvody ještě nebyly aktivovány. Nakonec vás ještě může i žalovat za „filozofické obtěžování“.

KAPITOLA 26

Postlarvální tvor musí být velmi opatrný při komunikaci s larválními jedinci

Exopsychologie má za to, že larvální člověk existuje v realitě definované čtyřmi životními imprinty. Ačkoli mozek přijímá sto miliónů impulsů za vteřinu, pozemské vědomí je omezeno na signály, jež byly podmíněny na jedné ze čtyř imprintovaných „divadelních scén“.

Nepodmíněné vjemy, surové víření nepřefiltrované reality, potom hrají roli zvukové kulisy.

Při komunikaci s larválními jedinci je proto třeba mít na mysli následující fakta: Larválního jedince nezajímáte, prostě pro něj/ni neexistujete, pokud se nepřizpůsobíte jeho/jejímu skutečnému ostrovu, nenaladíte na omezenou frekvenci jeho/její mysli, pokud pro něj/ni nepředstavuje vaše chování význam z hlediska potenciálního prospěchu či hrozby, týkající se:

- **buněčného blaha**
- **emočně-hierarchického statutu**
- **hry s artefaktovou manipulací**
- **sociálně-sexuálního bezpečí; potvrzení domestikace**

Každá larvální interakce slouží jako nástroj jedné ze čtyř životních poloh. Larvální jedinci jsou této omezené čtyřkanálové komunikaci dostatečně přizpůsobeni, automaticky zkoumají každý stimul z hlediska jeho významu pro přežití, stejně jako mravenci pobíhají sem a tam, každý zaměřen na svou vlastní „realitu“, automaticky reagující na relevantní podněty od ostatních.

Larvální komunikace probíhá na základě čtyř systémů, z nichž některé jsou srozumitelné pro celý druh, zatímco některé pouze členům skupiny o stejném kulturním imprintu.

Larvální člověk nerad přijímá informace, pokud nezapadají do systému jeho reality Třetího obvodu a neznamenaají bezprostřední prospěch pro jeho emoční status. Zatímco demokrati byli zprávami o Nixonově podílu v aféře Watergate nadšeni, republikáni je nesli se značnou nelibostí a zdrženlivostí.

Larvální člověk se uchyluje ke studiu nových symbolů pouze za zvláštních motivujících okolností, kdy nové souvislosti vyrůstají ze zavedených systémů a upevňují je nebo jsou příslibem budoucího emočního prospěchu, jehož vzorem je učitel.

Larvální člověk tvrdošijně odmítá nové symboly, jež vyžadují změny v jeho asociačním systému. Tento odpor vůči učení se není psychologický, nýbrž neurologický a biochemický. Nové myšlenky vyžadují změnu propojení asociací a způsobují doslova „bolesti hlavy“.

Komunikace s larválním člověkem vyžaduje stavět na asociačním systému. Každou novou myšlenku musíte doslova napojovat na již existující neurální spojení. Larvální člověk se po skončení dětství již neučí téměř žádným systémům symbolů, nýbrž pouze jednoduše přibírá další symboly, úzce spojené s daným imprintem, nebo si do nich vše překládá. To vše dokládá skutečnost, že k pochopení nové myšlenky je lidstvu vždy zapotřebí nejméně jedné generace.

Při komunikaci s larválním člověkem je zvláště důležité si uvědomit, že pro postlarvální procesy je v současnosti k dispozici jen velice málo symbolů.

Ke komunikaci s housenkou nemůžete používat jazyka motýla.

Jazyk Čtvrtého obvodu zahrnuje domestikovaně-morální a sociální hodnoty. Docházíme ke zjištění, že zde existují obrovské kulturní rozdíly. Základní výzva k orgasmu, jenž slibuje spojení spermatu s vajíčkem, je samozřejmě obecně daná, ovšem sémantika substituce, inhibice a sublimace, to je velice delikátní záležitost. Ve skutečnosti je při komunikaci s naivním jedincem na straně postlarválního tvora zapotřebí nejvyšší obezřetnosti z důvodu individuality, důvěrnosti, specifčnosti, nejednotnosti a nestálosti hodnotových symbolů.

Většina larválních jedinců žije v hrůze, aby nebyli považováni za hříšné či „špatné“, a k udržování pocitu společenské přijatelnosti je zapotřebí neustálého utvrzování.

Komunikace s larválními lidmi o sexuálních, filozofických či etických otázkách je velice ošidnou oblastí. **Je téměř nemožné diskutovat s naivním jedincem o filozofii.**

V každé filozoficko-náboženské debatě dominuje pokrytectví, neuvědomělé motivace, iracionální paradoxy, potřeba uznání a strach z hanby.

Symboly Třetího obvodu, které nezapadají do vlastního imprintu a podmíněného systému, mohou larválního jedince nudit a mohou jím

být ignorovány. Ovšem morální symboly či chování Obvodu čtvrtého, jež jsou vnímány jako odlišné, aktivují vášnivě, či dokonce násilně reakce, a kvůli této filozofické citlivosti se naivní člověk vyhýbá filozofickým diskusím. Tato fobie může být při snaze postlarválního tvora debatovat s pozemským jedincem o exopsychologii příčinou nepříjemných reakcí.

Důvody filozofické fobie jsou následující:

1. Naivní člověk nemá potuchy o tom, odkud se život vzal, kam směřuje a proč, a pociťuje proto hrůzu ze své smrtelnosti. Každý larvální jedinec si osvojil chatrnou filozofii života a smrti, které doopravdy nevěří. Proto cítí podrážděnost a paniku, kdykoli je toto základní pokrytectví ohrožováno vědeckými diskusemi o původu života a jeho budoucím vývoji.

„Luteránská církev vždy vycházela z Bible,“ vysvětluje Phil Beck, ředitel místní společnosti, vyrábějící nátěrové barvy, a zároveň i ředitel nedělní školy církve. „Pokud ji však začnete zpochybňovat otázkami, kam až hodláte zajít? Pokud musím mít k tomu, abych porozuměl Genesi, nějaké vysoké vzdělání, proč potom Bůh Lutherovi dovolil, aby ji převedl do jazyka lidu? Proč bych měl poslouchat takové nesmysly?“

Časopis Time

2. Naivní člověk je mechanickým otrokem DNA. Slepě pracuje, aby zachoval rod, aby se množil, zařídil si domov, zajistil podporu svým dětem a šířil kulturní životní vzorce. Jakákoli diskuse tuto mechanizovanost odhalující nebo zpochybňující je pro něj nesmírně bolestivá. Larvální jedinec se jakémukoli poznání této znepokojující nejistoty brání.
3. Vyjadřování a potlačování sexuálního chování je zatíženo úzkostí, neboť orgasmus a přenos spermií k vajíčku musejí být domestikovány, aby bylo zajištěno stabilní plození dětí.

Při komunikaci s larválními jedinci je nutno brát v úvahu, že diskuse o životě, smrti, filozofických hodnotách, plození dětí, sexualitě atd. jsou silně individualistické, reakce na tato témata jsou nepředvídatelné a závisejí na důvěrnosti či jistotě dané situace.

Pokrytectví a silná defenzivnost jsou endemickými jevy.

Poté, co se zbaví svých larválních imprintů, myslí již postpozemští jedinci z velké části jen na to, co se skutečně děje, neboť jsou fascinováni komunikací s vlastním tělem, vlastním mozkem, se svou DNA. Postlarvální tvorové vydávají vibrace, jež někdy naivní jedince matou, a jindy je naopak svádějí k dočasnému ústupu od potlačování filozofických debat.

Postpozemští tvorové jsou obvykle zábavní, eroticky založení, relativističtí a filozoficky provokativní. Naivní jedinec tyto odlišnosti neuvědoměle vycítí, a proto je při interakci s larválními lidmi zapotřebí přesnosti a citlivosti.

Musíme být opatrní, abychom nenutili naivního jedince zřeknout se příliš velké části z jeho pravdy.

Během filozofické diskuse s postpozemskými tvory se larvální jedinec často nechává unést přechodným nadšením, přiznává pochybnosti o vlastní kosmologii, připouští etickou relativitu, ba dokonce přijímá postlarvální touhu opustit planetu a uniknout smrti.

Postpozemský tvor musí jednat s jemností tak, aby se vyhnul jakékoli otevřené či naznačované kritice naivních hodnot, a musí si uvědomovat, že pro larválního jedince jsou astronomie a genetika spojeny s takovými etickými otázkami Čtvrtého obvodu, jež znamenají ohrožení jeho morálního statutu.

Diskutovat s naivním jedincem o exopsychologii je jako vyprávět předpubertálnímu dítěti o sexuálních zkušenostech. Prostě nedokáže tuto novou realitu pochopit, neboť jeho/její nervové obvody ještě nebyly aktivovány. Nakonec vás ještě může i žalovat za „filozofické obtěžování“.

Dříve či později však larvální člověk zjistí, že po vzrušující konverzaci o mimozemských migracích stojí stále nohama pevně na zemi. V tomto okamžiku se naivní jedinec může začít chovat až vášnivě moralisticky, obviňuje postpozemského tvora z elitářství, z lhostejnosti k lidskému utrpení, antihumánnosti, útekářství či dokonce čarodějnictví.

Nesmrtelní musejí být opatrní, aby nezranili vztahovačnou přecitlivělost smrtelných.

Zvláště pak je třeba velké opatrnosti při debatování o budoucím vývoji lidského druhu, neboť larvální lidé jsou přirozeně přesvědčeni, že vývoj již dosáhl svého vrcholu v druhu homo sapiens!

Diskuse Sedmého obvodu, naznačující, že vývoj je nyní teprve ve

své polovině, že lidský druh je v zárodku a ještě se plně nezrodil a že ze současné genetické banky se vyvinou nové, nadřazené druhy, jsou nepřijatelné zvláště pro naivní aroganci.

Na téma komunikace mezi lidmi a mezihvězdnými entitami často spekulují autoři sci-fi a astronomové. Tento problém však již není problémem akademickým. Komunikace již probíhá, a tato kniha je jejím příkladem.

KAPITOLA 27

Postpozemští tvorové musejí být opatrní i při komunikaci s jedinci, kteří předčasně vyspěli do postlarválního stadia

Slovo „hippie“ je druhovým termínem pro první postlarvální fáze, označující ty, kdo byli geneticky (typ zvěrokruhu), neurologicky (imprint) či historicky (hédonismus/subkultury) polapeni do pasivně-receptivního hédonického stylu života, Transcendentní masturbace.

Ovšem pozor! Mnoho pětiobvodových hippies a jogínů jsou těmi nejzarytějšími odpůrci mimozemského vývoje.

První posthirošimská generace byla opravdovou ztracenou generací — zbavená naivních imprintů, ovšem bez prostředků k úniku mimo geografii těla. Výsledkem této deziluze je cynismus a zneklidněnost let sedmdesátých.

Někteří lidé uvádějí jako počátek postpozemského věku rok 1926, kdy skupina německých vizionářů utvořila **Verein für Raumschiffahrt** (asociaci pro lety do vesmíru).

VFR pořádala schůze, publikovala přednášky o výzkumech a prováděla pokusy s raketami. Tato skupina, nezávislá na vládě, pracovala se svobodnou horlivostí středověkých alchymistů. Byla rozpuštěna po nástupu Hitlera. Cílem VFR bylo dosažení rychlosti potřebné k opuštění planety pomocí chemických látek.

Exopsychologické cíle VFR však zneužili nacisté, kteří využili rakety V-1 a V-2 ke svým larválním účelům.

Ve stejné době pátrali atomoví fyzikové po způsobu, který by umožňoval rozštěpení atomu. Za jiný exopsychologický mezník lze považovat úspěch Fermiho „alchymistického“ týmu v Chicagu. Rozštěpení atomu uranu poskytovalo energii dostatečnou pro pohon mezihvězdných, posteinsteinovských raket, jejichž předzvěsti byly již i chemicky poháněné, newtonovské rakety von Braunovy.

Neurologická revoluce šedesátých let představovala biologický protějšek Einsteinových teorií. Poprvé byly principy exopsychologie prezentovány roku 1963 v přednášce s tajuplným názvem „*The Religious Experience — Its Production and Interpretation*“ (Náboženská zkušenost — její vytvoření a výklad). Tento esej, který byl často opakovaně publikován a zařazován do rozmanitých antologií, přesně předpovídal, že jazykové prostředky a stanoviska vědy jsou zdrojem teologie, ontologie a kosmologie budoucnosti, a systematicky vytyčoval základy exopsychologie, kromě toho, že nezdůrazňoval nevyhnutelnost mimoplanetární migrace.

Využití jaderné energie, elektroniky a výzkumů s raketami k vojenským účelům, to vše přispělo k zablokování této mezihvězdné

” Kapitola „Sedm jazyků Boha“ z knihy Timothy Learyho Politika extáze, Votobia 1997, přeložila Martina Sweeneyová.

perspektivy a následná deziluze z vědy v šedesátých letech jenom podpořila zdání mravnosti „vnitřního pohledu“.

Výsledkem bylo poblouznění orientálním kvietismem, šamanismem a popkultem jógy, jež produkovaly systematický antiintelektualismus, vykalkulovanou zbedněnost, neslanou nemastnou, nevázanou netečnost, personifikovanou jako „Hippie“ (fáze 13) a „Jogín“ (fáze 14).

„Hippie“ a „Jogín — tělesný inženýr“ představují první dvě z dvanácti postpozemských fází, **přechodných** fází „motýlů bez křídel“, zbavených již pozemských pout, nezávislých na pozemských symbolech. Země o jedné gravitaci a její rutina přežití, to vše již není „reálné“. Stoupenec hippie-zenu již tolik nereaguje na podněty emočního statusu, již ho nemotivuje hmotný úspěch, systémy ctnosti/hanby, jimiž společnost domestikuje svoje dělníky, ho nechávají chladným, ale doposud ve svém vývoji nedosáhl ovládnutí nově aktivovaných obvodů. Právý postpozemský jedinec je plný **ne-ctnosti**.

Slovo „hippie“ je druhovým termínem pro první postlarvální fáze, označující ty, kdo byli geneticky (typ zvěrokruhu), neurologicky (imprint) či historicky (hédonismus/subkultury) polapeni do pasívně receptivního hédonického stylu života, Transcendentní masturbace.

První posthirošimská generace zplodila milióny zenových „hippies“, kteří se vyvinuli z pozemského druhu, ale ještě si neuvědomovali svou mimozemskou povahu.

Problém spočívá částečně v historické lingvistice. Jediné jazykové prostředky, jediné symboly, jež primitivní psychologie poskytuje pro popis mimozemských jevů, jsou „larválně-náboženské“. Nová realita hippies je tak symbolizována pomocí mlhavých, mystických termínů.

Komunikační vakuum dále narůstá. Na jedné straně hippie, jogín či tantrista, uvědomující si, že se vyvinul určitým směrem, na druhé straně pětiobvodový jedinec, odpoutaný od larválních symbolů, který tápe a chytá se každého transcendentního stébla — magie, okultismu, čarodějnictví, telepatie, guruismu, mystického křesťanství, chasidismu, experimentálního evangelismu a nekonečných variant orientálního šarlatánství.

Past tělesného vědomí a smyslového konzumerismu výborně charakterizoval Federico Fellini:

„Lidé ztrácejí víru v budoucnost. Naše [larvální] vzdělání nás naneštěstí přizpůsobilo k životu, který se vždy zaměřoval na řadu různých

výkonů, jako je škola, vojenská služba, kariéra, a nakonec jako velké finále — setkání s nebeským otcem. Ale teď, kdy už se nám naše zítřky nejeví tak optimisticky, je v nás pocit bezmocnosti a strachu. Lidé, kteří již nevěří v „lepší zítřek“, se logicky začnou chovat zoufale samolibě a všemi způsoby, i násilím, pokud je potřeba, brání svoje malé osobní výdobytky, jako je jejich nepatrné tělo nebo nepatrné smyslové požitky. Podle mě je právě toto nejnebezpečnějším rysem sedmdesátých let.“

Pětiobvodoví jedinci, sporadicky zbavení pozemských imprintů, se malátně pohybují prostorem, postrádající pro mimozemský pohyb slovní zásobu a metodologii, a tedy klesají zpět k larválním pojmům nadsmyslna, k fantazírování housenky o tom, jaký asi bude život motýla.

Ovšem pozor! Mnoho pětiobvodových hippies a jogínů jsou proto těmi nejzarytějšími odpůrci mimozemského vývoje a svůj odmítavý postoj k potenciální mezihvězdné migraci zakládají na třech následujících klišé:

- **Vnitřní pohled.** Země zaslíbené dosáhneme astrálními cestami, pasívním změnou vědomí.
- **Návrat k přírodě.** Zpět do doby kamenné! Zpět k prostotě, pryč od technologie, zpět mezi divoká křoviska, oddejme se moudrosti těla, organické čistotě, požitkům smyslů.
- **Vše je jediným celkem.** Kosmos je homogenním chomáčem cukrové vaty bez chuti. Exopsychologie a neurogenetika jsou napadány jako nepřírozené, elitářské pokusy zrušit tuto jednotu vanilkového nákypu, proklamovanou povrchně zjednodušujícím hinduismem, buddhismem atd.

Tyto tři okultní názory jsou jasným distancováním se od vědy, technologie, vývoje a inteligenční způsobilosti. Důsledkem těchto okultních teorií je přesvědčení, že již není třeba se učit ničemu kromě mechanického memorování hinduistických zpěvů, bezmyšlenkovitého odříkávání jalových teozofických dogmat, abychom umlčeli neklidnou, zvidavou duši.

Tři fáze Neurosomatického obvodu, Hippie (fáze 13), Jogín (fáze 14) a Tantrista (fáze 15), jsou orientovány tělesně a jsou doprovázeny vědomou symbolovou nevědomostí. Je pochopitelné, že pětiobvodový

jedinec reaguje nevráživě na materialismus hmyzovitých kyborgů larvální technologie, na vědeckost, produkující plastický konzumerismus, vojenský průmysl, anomii coby důsledek světa montážních linek a přelidněnost, ovšem zavrhování vědeckého bádání vede k nevědoucí samolibosti, a okultisté se tak stávají intelektuálními nádeníky. Hranice filozofie a náboženství jsou definovány poznatky astronomie, biochemie, genetiky či nukleární fyziky; *Scientific American* je daleko „avantgardnější“ než jakýkoli okultní časopis, periodická tabulka prvků nám říká o budoucnosti daleko více než tarotové karty, jádro atomu co do záhadnosti a vševědoucnosti předčí jakékoli teologické fantazírování a eschatologie Dantova, Homérova či Rámájany se nemůže v bizarnosti ani v nejmenším rovnat kosmologii rozpínajícího se vesmíru, prošpikovaného černými dírami.

Přes toto štítlivé odmítání všeho umělého nejsou ve své ohraničenosti a zahleděnosti do sebe hippies, jogíni ani tantristé žádnou velkou evoluční překážkou, nýbrž přechodnou fází, předcházející planetární migraci.

Omezení neurosomatické konteligence lze nejlépe pozorovat na učení dona Juana. Castanedovi čarodějové zasluhují obdiv za svou důstojnou, ukázněnou snahu zbavit se sociálních imprintů, jež není navíc prosta humoru. Don Juan vypracoval koncept přesné metaforické neurologie. Naprosto správně definuje skutečnostní ostrov larválního imprintu (**tonal**) a přímý zážitek (**nagual**).

Filozofie dona Juana je však pesimistická: „Není těch, kteří by přežili na této zemi.“ Nedosahuje ve vývoji somatického uspořádání 15. fáze a je charakterizována ponurým závěrem: „...a potom jsem byl sám.“

První postthirošimská generace byla opravdovou ztracenou generací — zbavená naivních imprintů, ovšem bez prostředků k úniku mimo geografii těla. Výsledkem této deziluze je cynismus a zneklidněnost let sedmdesátých.

Z těchto důvodů musí být exopsycholog při komunikaci s příslušníky generace Woodstocku opatrný, neboť ti si sice imprintovali svá těla, ale jsou co do svých zvyků již příliš staří (věkový průměr 25–35 let), aby byli schopni přijmout neurofyzikální signály mimozemské migrace.

KAPITOLA 28

Tuto knihu (Exopsychologii) považujte za astroneurologický text

Na posledních několika stranách tohoto pojednání jsme byli zmitáni miliardami let vývoje, byla nám představena Vyšší inteligence, vysvětlena naše role, úměrná roli prvohorních rostlin, prošli jsme larválními fázemi tělesné konstrukce savců, byl nám popsán mechanický charakter symbolového podmnění, byla nám objasněna podstata sexuálního mužského politikaření, naučili jsme se používat mnohafázový neuroskop (vybavený celoživotně reimprintovatelným filmem) a získali jsme patřičné podněty, jejichž prostřednictvím můžeme dosáhnout biologické nesmrtnosti a časové dilatace.

Pouhý tento úvod pravděpodobně obsahuje větší množství mimozemských informací, než bychom byli schopni nalézt dohromady ve všech knihách, které byly doposud napsány.

„Ale co když odhaluji věci, které bych odhalovat neměl, done Juane?“

„Nezáleží na tom, co člověk odhalí a co si ponechá pro sebe. Všechno, co děláme, všechno, co jsme, spočívá na naší osobní síle. Jestliže jí máme dost, pak stačí, když nám řeknou jedno slovo, a změní se celý běh našeho života. Ale pokud nemáme dost osobní síly, můžou se nám odhalovat nejužasnější moudrosti a tato zjevení v nás nevyvolají sebemenší proměnu.“

Carlos Castaneda, *Příběhy síly*, str. 13

Tato kniha není pro Každého. Lidský druh je nyní ve stadiu genetického štěpení — zhruba devadesát tři procenta druhu se přizpůsobí životu na planetě. Ekologie je lákavá dinosauří věda, jež povede větší část členů postlidského druhu k adaptování se na pozemské podmínky, aby se stali racionálně bezstarostní, neteční, aby z nich byli mechanicky

^{*)} Přeložila Lily Sekytová-Cisařová.

podmínění kyborgové, řízení podobně jako hmyz prostřednictvím centralizovaných systémů vysílání (ABC, NBC, CIA, MAO, CKB). Pro pozemské čtenáře tento manuál vytyčuje neurologické kroky, jež jsou nezbytné k plynulé adaptaci na hédonickou, pětiobvodovou kyborgovou existenci.

Ovšem ke zbylým sedmi procentům, kteří jsou určeni DNA k tomu, aby dosáhli biologické nesmrtnosti, opustili děložní planetu, stali se galaktickými občany a splynuli s nadřazenými mezihvězdnými entitami, toto pojednání vysílá signály odlišné.

Tento manuál není určen pro žádnou konvenční hru podle pravidel vztahu autor-čtenář. Je signálem mutace. Testem inteligence. Zkouškou osobní síly.

Před třemi miliardami let k nám doletělo panspermické UFO; a překlad jeho signálu právě držíte v rukou:

S.M.P.L.E.

ČÁST II

PERIODICKÁ TABULKA ENERGIE DEFINUJÍCÍ DVACET ČTYŘI FÁZE NEUROLOGICKÉHO VÝVOJE

Předtím než budete číst následující stránky, podívejte se, prosím, na vysvětlující poznámky na konci knihy. Timothy Leary.

Období**Vývojová fáze****1. Fáze biopřežití (mořské)**

1. Bezobratlí
2. Mořští obratlovci
3. Obojživelní

2. Pozemské fáze savců

4. Fáze savců s únikovou taktikou přežití
5. Fáze dravých savců
6. Fáze lovců-sběračů

3. Fáze symbolů a nástrojů

7. Fáze užívání nástrojů, paleolit
8. Fáze výroby nástrojů, neolit
9. Fáze kmenová, doba železná

4. Fáze průmyslové

10. Fáze feudální
11. Fáze prvotního průmyslu, národnostní
12. Fáze vyvinutého průmyslu, multinárodnostní

5. Kybersomatické ovládnutí smyslových informací

13. Individuální uživatelský hédonismus
14. Individuální ovládnutí estetických vjemů
15. Hédonicko-estetické spojení

6. Kyberelektronické ovládnutí kvantových elektronických informací

16. Individuální přístup uživatelů k mozku a elektronické technologii
17. Individuální ovládnutí mozku a elektronické technologie
18. Neuroelektronické systémy

7. Kybergenetické ovládnutí údajů DNA/RNA

19. Individuální řízení mozku pomocí genetické technologie
20. Individuální ovládnutí geneticko-technologických informací
21. Elektronické systémy — propojení geneticko-technologických informací

8. Kybernanotechnologické ovládnutí atomických informací

22. Individuální přístup uživatelů k nanotechnologii (atomickým informacím)
23. Individuální ovládnutí nanotechnologie (atomických informací)
24. Nanotechnologické spojení

DVANÁCT LARVÁLNÍCH FÁZÍ NEURÁLNÍHO VÝVOJE FÁZE 1: VNÍMAVOST SPOJENÁ S BIOPŘEŽITÍM

Pasivní pohyb jednobuněčných organismů a nedávno vyvinutých savců se schopností vnímání pouze viscerotonických stimulů. Je to první fáze konteligence, spojená s příjmem. Poloha je ventrálně-dorzální, orientace endomorfní, založená na kontaktu/odstupu.

Vegetativní konteligence zprostředkovává uspokojení/bolest, buněčné bezpečí/nebezpečí.

První fáze je základní fází semene, bojujícího o život, prvního zárodečného pohybu směrem k hvězdnému světlu, přičemž ještě nebyly uskutečněny neuropupeční vazby na okolí.

Tato fáze je personifikována v duchu primitivního, preneurologického symbolismu ve zvěrokruhu jako Ryby, v tarotu jako Blázen či jako bohové Olympu Hádés-Pluto/Persefona-Proserpina.

Definice „já“ jako viscerotonické entity — dychtivá, začleňovací endomorfní ego-identita.

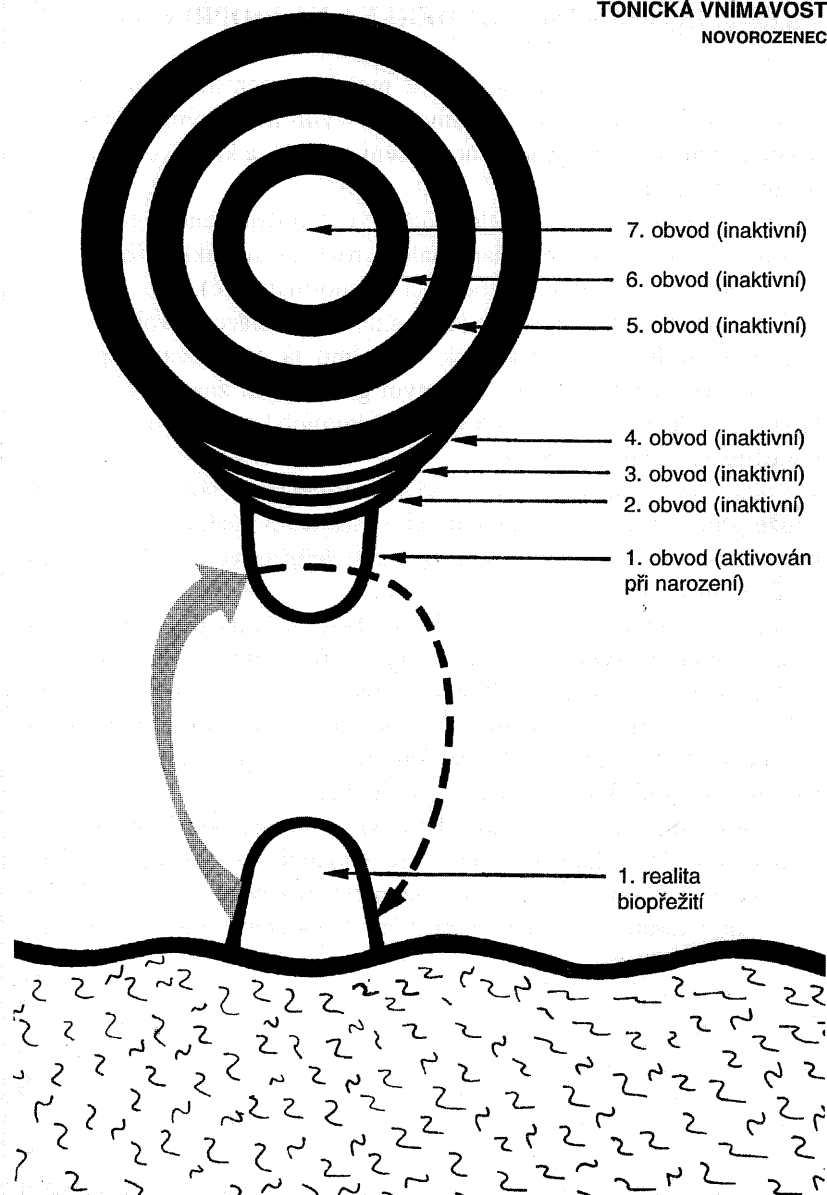
Život každého lidského jednotlivce je rekapitulací dvanácti pozemských fází organického vývoje od jednobuněčného organismu po centralizovaný socialismus.

Zároveň je každý jedinec geneticky programován tak, aby v něm byl zvýrazněn jeden z dvanácti neurogenetických úkonů, potřebných k tomu, aby lidská kmenová skupina přežila jako celek. Jednotlivé lidské bytosti jsou prvky, určenými ke tvoření vazeb v rámci sociální molekuly. Existuje dvanáct pozemských vývojových fází a je nezbytné, aby skupina primátů pokryla skutečně každou z těchto programových funkcí. Tři „buněčné“ úkony biopřežití jsou zajišťovány Rybami, Berany a Býky, tři úkony politiky savců Blíženci, Raky a Lvy, tři symbolově-manipulační funkce Pannami, Váhami a Štíry a tři domestičkácké úkony jsou vykonávány Střelci, Kozorohy a Vodnáři.

První fáze představuje pro lidskou skupinu viscerální buněčnou funkci — na behaviorální úrovni se týká zdraví a jídla. Ryby jsou v podstatě útrobními orgány tělesné politiky, a jako takové poskytují vegetativní inteligenci a vazbu na nejranější, jednobuněčné vědomí druhu. Občas se můžeme dočíst o „hlubokých“ mystických vlastnostech Ryb, což je jakési poetické vyjádření povahy této první, nejjúzovitější fáze, jež je fází vývoje v moři.

Měli bychom mít stále na paměti, že Ryby jsou měňavkami — velice blízkými své DNA, měkkými a vlhkými, přizpůsobenými své genetice.

FÁZE 1: RYBY TONICKÁ VNÍMAVOST NOVOROZENEK

Počátkem fáze 1 je okamžik, kdy novorozené dítě přijímá první pozitivní stimul — matčin prs. Všimněte si, že fáze 2 i fáze 3 jsou připraveny k aktivaci. Fylogeneticky je tato fáze jednobuněčná. Jedinci o takovém genetickém uspořádání, jež je ve dvanáctiprvkové lidské skupině předurčuje právě k této roli, jsou Ryby a během celého života mají tendenci zdůrazňovat „mořské“ chování fáze 1 či se k němu uchýlovat.

FÁZE 2: INTELIGENCE ZAMĚŘENÁ NA BIOPŘEŽITÍ

Ve vývoji druhu představuje fáze 2 mořský organismus, disponující muskulaturou, vybavený multineuronovým nervovým systémem, schopným paměti, integrace a hodnocení stimulů, a kromě trávení způsobilý i k útoku.

Ve vývoji jednotlivce představuje fáze 1 novorozeně poté, co byl utvořen první imprint, jenž napomáhá k rozpoznání základního bezpečí (mateřské) a základního nebezpečí (mimo-mateřské).

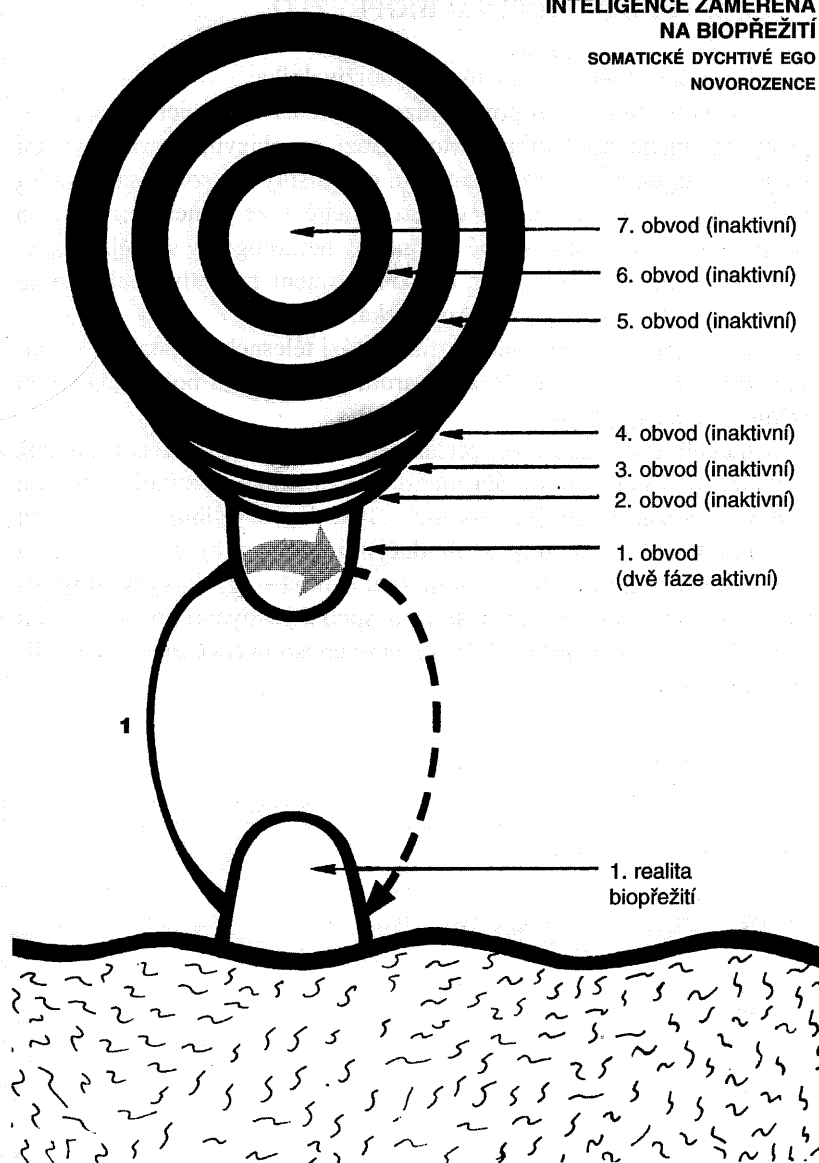
Beran je obvykle popisován jako raná, nezralá fáze zvěrokruhu, což odráží infantilní, dynamickou, k vlastnímu já orientovanou povahu fáze 2. Ovšem Skopec není správným genetickým znamením. V laškovně náladě je Beran mořským mužem/mořskou pannou, zatímco v útočné náladě je žralokem.

Poloha je ventrálně-dorzální. Zatímco organismus fáze 1 je schopen pouze příjmu či úniku prostřednictvím měňavkovitých panožek, organismus fáze 2 je kromě sání, začleňování, trávení atd. schopen i selektivního útočného kousání/bodání.

Oproti améboidnímu organismu fáze 1 dosáhl organismus fáze 2 polárně asymetrické struktury, tvořené obvykle hlavou (hypostoma a tykadla) a nohou (kořen a bazální disk). Nervový systém je jednoduchou sítí, jež je nejhustší v oblasti hlavy. Tato polarita není orientována na vertikální rozměr, determinovaný gravitací, ale na rozměr předozadní. Vznikají různé typy buněk.

Lidský kojeneček je neurologickou obdobou mořského organismu. Vegetativní obvod kojence imprintuje základní realitu, první spojení organismu s okolím, a tato fáze je personifikována ve zvěrokruhu Beranem, v tarotu Mágem a olympskými bohy Neptunem/Amfitritou.

FÁZE 2: BERAN INTELIGENCE ZAMĚŘENÁ NA BIOPŘEŽITÍ SOMATICKÉ DYCHTIVÉ EGO NOVOROZENCE

Počátkem fáze 2 je okamžik krátce po narození, kdy dítě začíná rozlišovat, pamatovat si, vybírat či integrovat chování spojené s biopřežitím. Všimněte si, že fáze 2 je již aktivována, zatímco fáze 3 doposud ne. Fylogeneticky je tato fáze fází mořskou. Jedinci geneticky uspořádaní tak, aby hráli ve dvanáctiprvkové lidské skupině tuto roli, se nazývají Berani a během celého života mají tendenci tíhnout či se uchylovat k chování fáze 2, charakteristickému pro žraloky.

FÁZE 3: FÚZE ZA ÚČELEM BIOPŘEŽITÍ

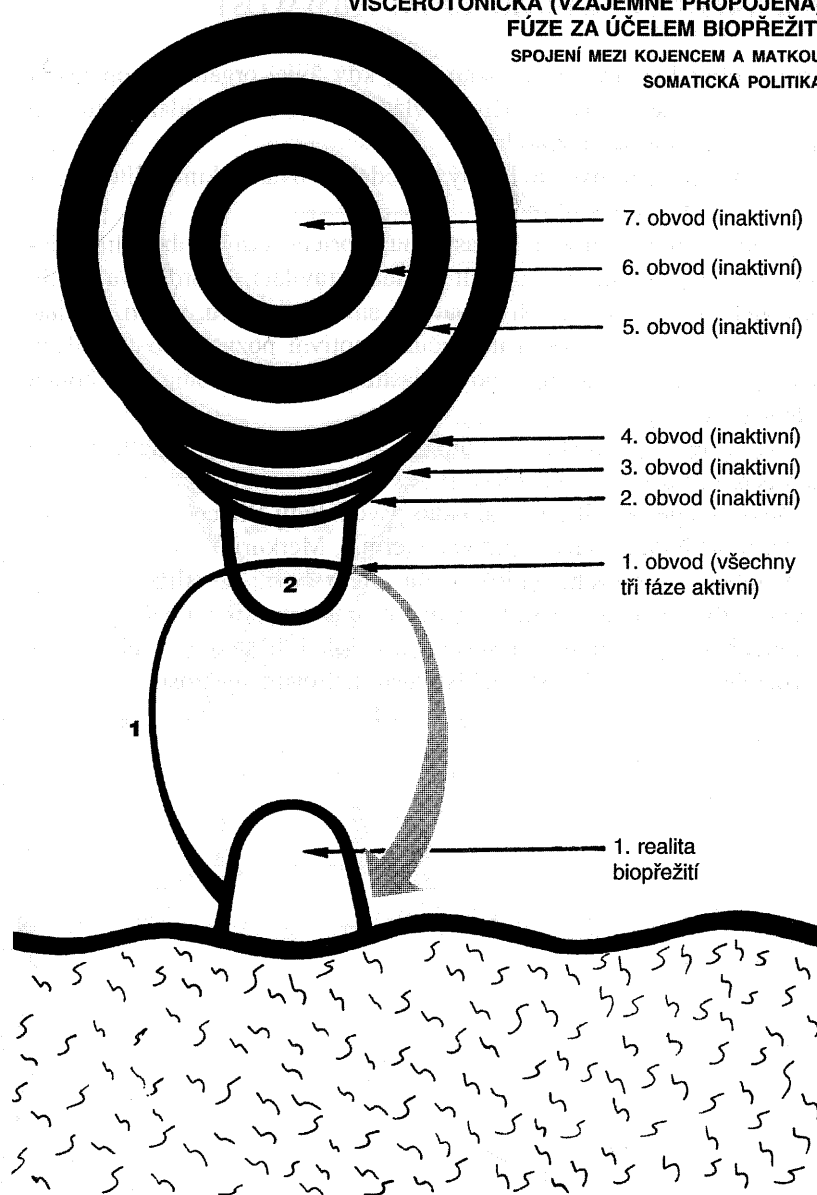
Ve vývoji druhu představuje fáze 3 obojživelníka.

Ve vývoji jednotlivce potom fáze 3 představuje kojence, neurologicky vázaného na Matku. S touto fází se objevuje první sociální spojení, fungující mezi samostatnými organismy — vztah matka-kojenec. Vzájemný užitek z této viscerotonické fúze je nezměrný. Je to poprvé, kdy se dva samostatné organismy neurologicky spojují za účelem vzájemného přežití, aniž by se navzájem požíraly anebo spolu bojovaly. Komunikace je viscerotonická, buněčná.

„Lidsky“ je tato fáze endomorfní, je fází tělesného kontaktu. Personifikuje ji ve zvěrokruhu Býk, v tarotu Císařovna a bohové Olympu Démétér-Ceres/Dionýsos.

Schématu Býka jsou často přisuzovány skutečné býčí vlastnosti, což je nepřesné a pouze to odráží mužský šovinismus, postihující většinu okultních a astrologických systémů. Býka lépe vystihuje vazba mezi krávou a teletem, ačkoli ještě vhodnějším totemem by byl mrož, žába či chobotnice. Býk je infantilním znamením — dychtivým, smyslovým, otevírajícím se. Skutečnost, že dospělí Býci dychtí po spletitějším materiálu, by neměl zastínit fakt, že zároveň jsou velice mateřští, se silnou závislostí.

FÁZE 3: BÝK VISCEROTONICKÁ (VZÁJEMNĚ PROPOJENÁ) FÚZE ZA ÚČELEM BIOPŘEŽITÍ SPOJENÍ MEZI KOJENCEM A MATKOU SOMATICKÁ POLITIKA

Fáze 3 je aktivována, jakmile se kojeneček propojí s mateřským, životodárným jedincem. Fylogeneticky je tato fáze bezobratlá. Lidský jedinec geneticky zapojený tak, aby hrál právě tuto roli, se nazývá Býk a celý svůj život má tendenci zdůrazňovat materiální blahobyt a vegetativní spokojenost.

FÁZE 4: EMOČNĚ-LOKOMOČNÍ VNÍMAVOST

Druhý obvod se aktivuje v okamžiku, kdy žijící organismy opouštějí vodu, vyvíjí se jim páteř, učí se zvládat gravitaci, ovládat teritorium a zavádět mocenské hierarchie.

Ve vývoji jednotlivce je Druhý obvod aktivován, jakmile dítě začíná lézt po čtyřech a batolit se.

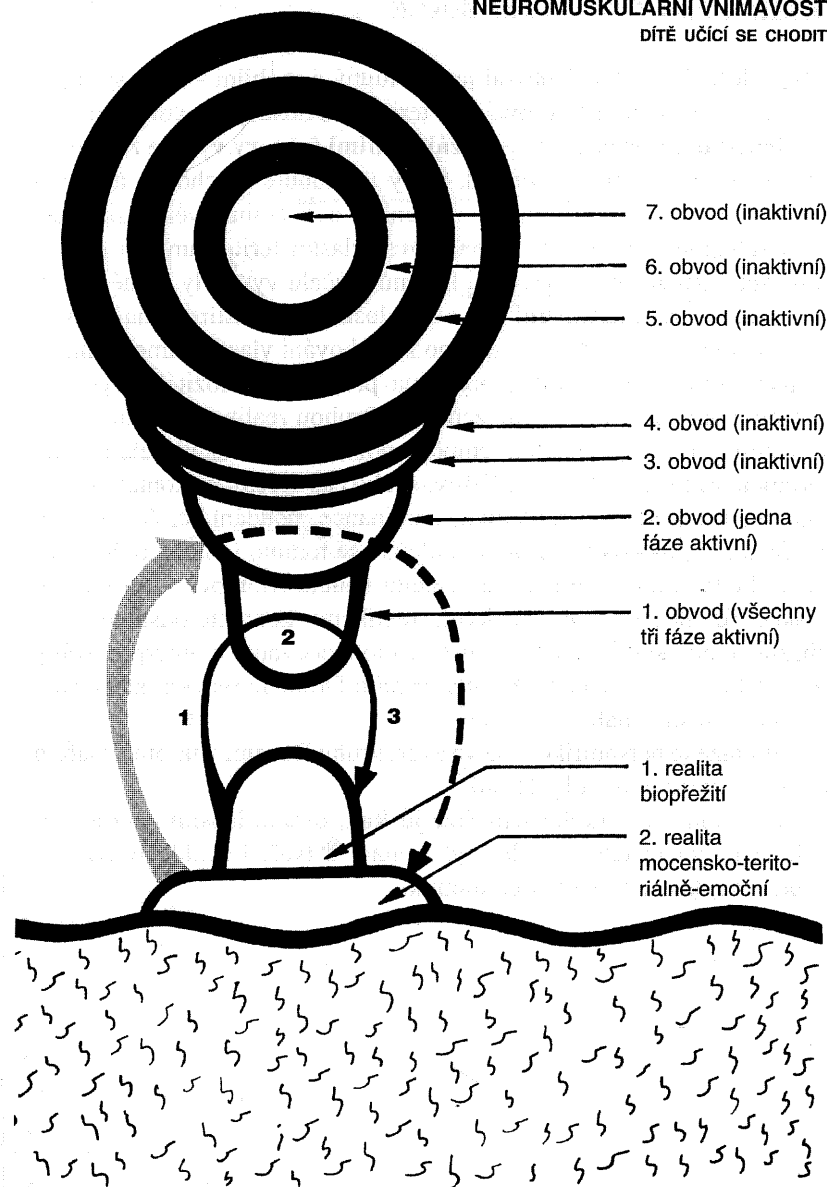
Fáze 4 je průzkumným, k vlastnímu já orientovaným obdobím, v jehož průběhu se dítě začíná učit zvládat gravitaci, koordinovat svaly určené k přemísťování, pohybovat se i směrem vzhůru, oproti gravitaci — ovšem ještě předtím než učiní emotivní poznatky o výhodách spolupráce. Dítě si definuje nové vlastní já, muskulotonické, schopné cílého pohybu po zemi.

Fylogeneticky tato fáze produkuje živočišné formy fungující jako „emoční samotáři“, kteří přežívají bez skupinové spolupráce.

Tuto fázi personifikují v základní psychologii Blíženci, Velekněžka a Hermés-Merkur (ženská obdoba: Hermie, Merkurie).

Symbyly zvěrokruhu, náležejícími k této fázi, jsou Blíženci — záhadné a dvojsmyslné znamení. Jejich charakteristiku nejlépe vystihuje připodobnění ke zvířatům, jako je vydra, šakal, liška, hlodavci — tedy živočišové přežívající pomocí lstivosti, hbitosti a bystrosti.

FÁZE 4: BLÍŽENCI NEUROMUSKULÁRNÍ VNÍMAVOST DÍTĚ UČÍCÍ SE CHODIT

Začátek fáze 4 je spojen s obdobím, kdy se dítě začíná učit lézt po čtyřech a chodit. V té chvíli je aktivováno neurální propojení Muskulárního obvodu. Receptivní fáze Druhého obvodu je spjata s mobilitou a úhybnou taktikou. Tato fáze je fází savců. Lidský jedinec vnitřně zapojený tak, aby v něm byla upřednostněna tato role, je Blížencem a celý život klade důraz na úhybné chování, hbitost a mobilitu.

FÁZE 5: EMOČNÍ INTELIGENCE

Muskulotonický Druhý obvod je vzestupný a mobilní — je naprogramován k samostatnosti, k ovládnutí teritoria a dosažení autonomie.

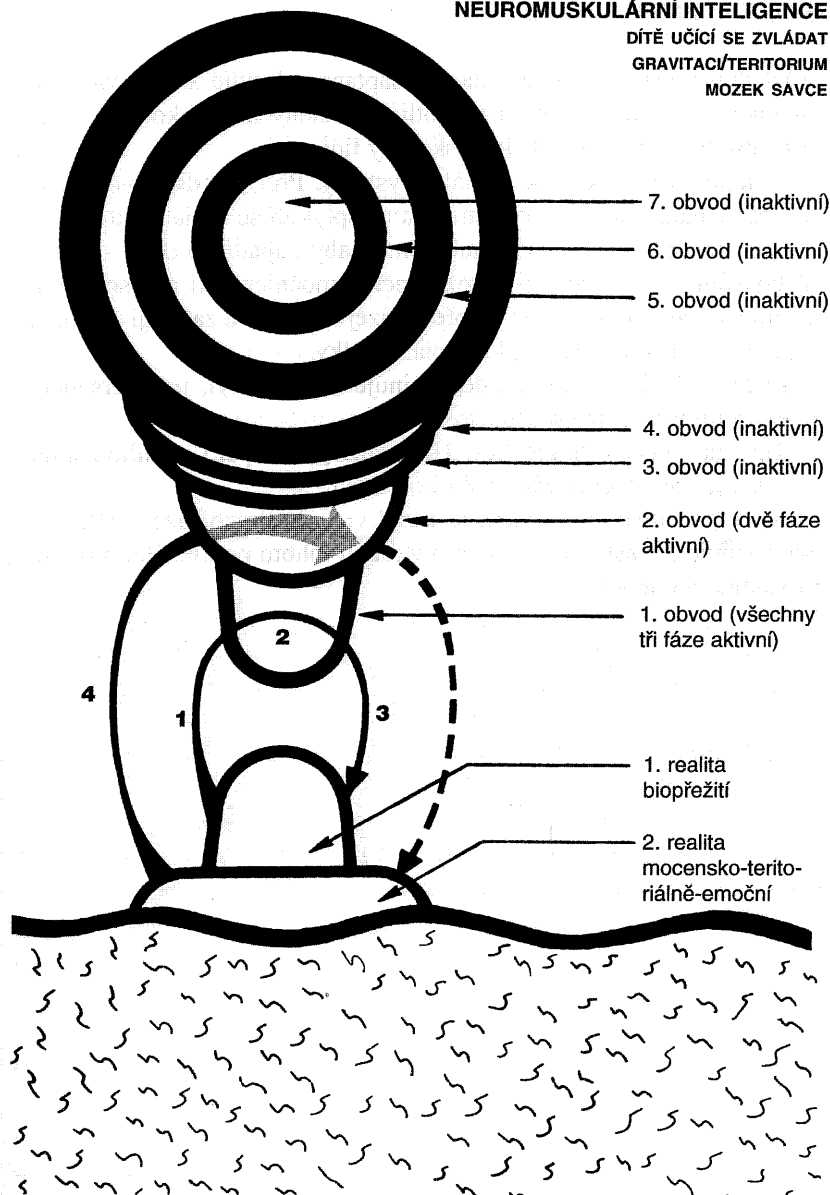
Gravitace a teritorium jsou základními faktory vývoje života. Je aktivován nový nervový obvod, který usnadňuje přechod z moře na pevninu. Přežití na pevnině je spojeno s ovládnutím svého „rajónu“, tedy schopností silou či lstí si uchovat vlastní teritorium pro obživu a plazení. Různé druhy savců si k tomuto účelu vyvinuly různé spletité taktiky — od muskulární síly a rychlosti až po zastírací manévry či úhybnou taktiku — to vše je určeno k zachování vlastní samostatnosti.

Když dítě začíná chodit, pozvolna proniká do složitějšího systému emoční hierarchie, jež v sobě zahrnuje Druhou realitu, Politiku savců, přičemž selekci patričních emočně-politických reakcí determinuje Druhý imprint. Čas je nyní rozlišován jako čas určený ke kontaktu s ostatními, čas k ústupu, čas útoku, dominance, poddání se, čas dávání, přijímání, a pro savce je životně důležité se tomuto tuhému řádu vládnoucí hierarchie a teritoriálního statutu naučit. Motoricko-muskulární reakce již nejsou automatickými taktikami kontaktu/odstupu. Přicházející signály jsou zkoumány, vyhodnocovány a interpretovány prostřednictvím třesoucího se, nervózního Druhého mozku, který poté provede i selekci náležitě reakce.

Tato fáze je personifikována ve zvěrokruhu Rakem, v tarotu Císařem a mezi olympskými bohy Hestií.

Znamením zvěrokruhu této fáze je Rak, ovšem lepším neurogenetickým totemem této fáze by byl kentaur s tváří Leonida Brežněva, nebo snad dinosaurus kouřící doutník.

FÁZE 5: RAK NEUROMUSKULÁRNÍ INTELIGENCE DÍTĚ UČÍCÍ SE ZVLÁDAT GRAVITACI/TERITORIUM MOZEK SAVCE

Začátek fáze 5 je spojen s dobou, kdy chodící dítě začíná chápat a oceňovat mobilitu a muskulární činnost z hlediska kontroly, statutu a svobody. Tato fáze je fází savců. Lidský jedinec uspořádaný (geneticky) tak, aby v něm byla upřednostněna tato role, se nazývá Rak a během života tíhne k důrazu na vlastnictví, kontrolu a na vlivnost své pozice.

FÁZE 6: EMOČNÍ FÚZE

Následující fáze neuromuskulární adaptace zahrnuje skupinovou komunikaci a spolupráci mezi jednotlivými členy hmyzí kolonie, tlupy primátů, bobří kolonie, stáda či skupiny lidí.

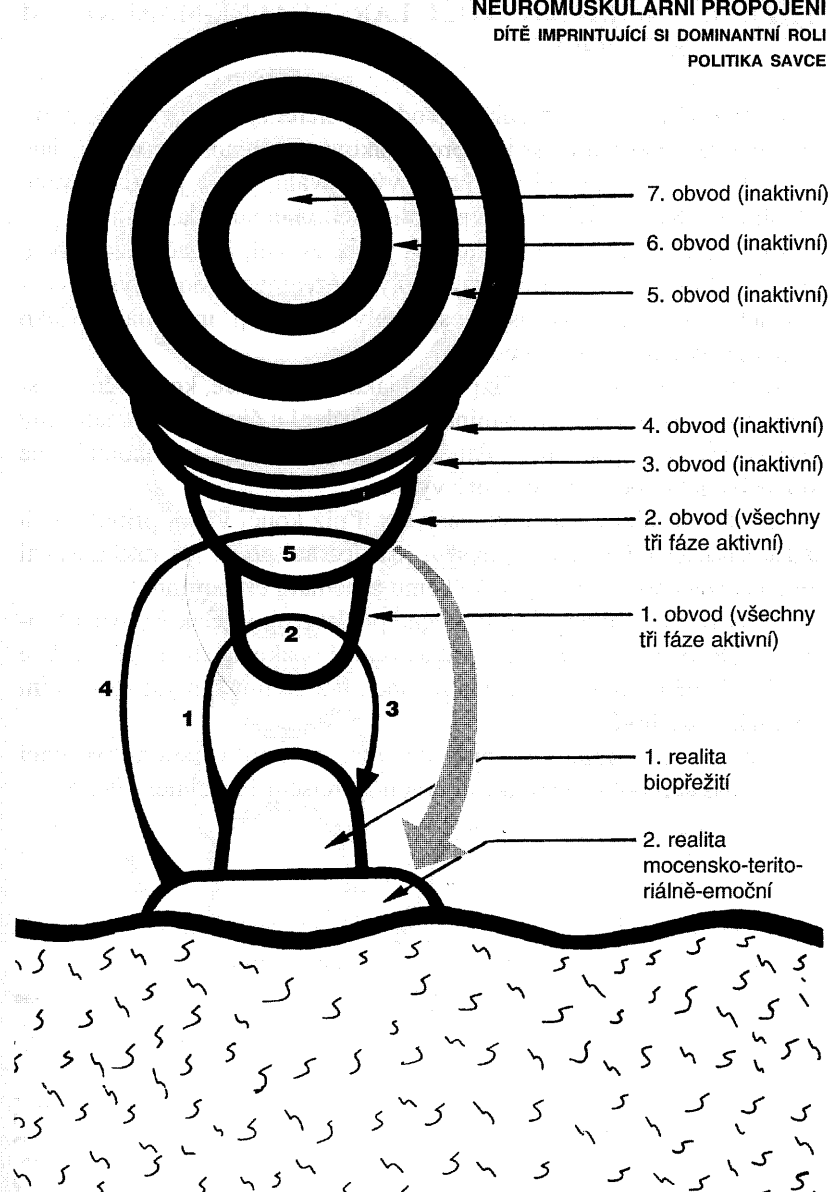
Vznikají komplikované sociální systémy. Přežití jednotlivce závisí na rozpoznání sociálních odlišností a na splynutí se sociální sítí. Organismus se vzdává jisté míry autonomie, aby zapadl do dané skupiny. V lidském vývoji dochází k rozrůznění emočních rolí a k sociálním fúzím v období, kdy se primáti předcházející člověku začínají formovat v lovecké tlupy a hierarchické sociální celky.

Imprint Druhého obvodu determinuje emoční styl, interpersonální ego, jež přetrvává až do dospělosti.

Tuto fázi personifikuje Lev, Hierofant (též Papež), Apollón/Amazonka a je charakterizována politikou savců.

Neurogenetickým totemem je Lev/Lvice. Zatímco fáze 5 (Rak) si přivlastňuje a vlastní, fáze 6 (Lev) v rámci tohoto politického propojení vládne-dominuje.

FÁZE 6: LEV NEUROMUSKULÁRNÍ PROPOJENÍ DÍTĚ IMPRINTUJÍCÍ SI DOMINANTNÍ ROLI POLITIKA SAVCE

Fáze 6 je aktivována, jakmile se ustalují dominační metody dítěte a je vytvořeno stádově-skupinové propojení, určené ke spravování teritoria. Fylogeneticky je tato fáze fází sociálního živočicha, fází politiky savců. Lidský jedinec, jenž je genetiky uspořádaný pro tuto roli, je Lev a celý svůj život klade důraz na sociální dominanci.

FÁZE 7: VNÍMAVOST VŮČI LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍM SYMBOLŮM

Fylogeneticky je vznik Třetího obvodu vázán na vyvinutí zvláštní funkce levé hemisféry, určené ke zprostředkování zručnosti, k manipulaci s artefakty a ovládání devíti hrtanových svalů, jimiž je dosahováno symbolové řeči. Jedná se již o paleolitického humanoida.

První fáze symbolové inteligence je receptivní, imitační, zaměřená na vlastní osobu. Dítě přijímá symboly, prezentované dospělými, a napodobuje je, zatímco dospělí symboly používají iracionálně, jako magická, opakující se znamení.

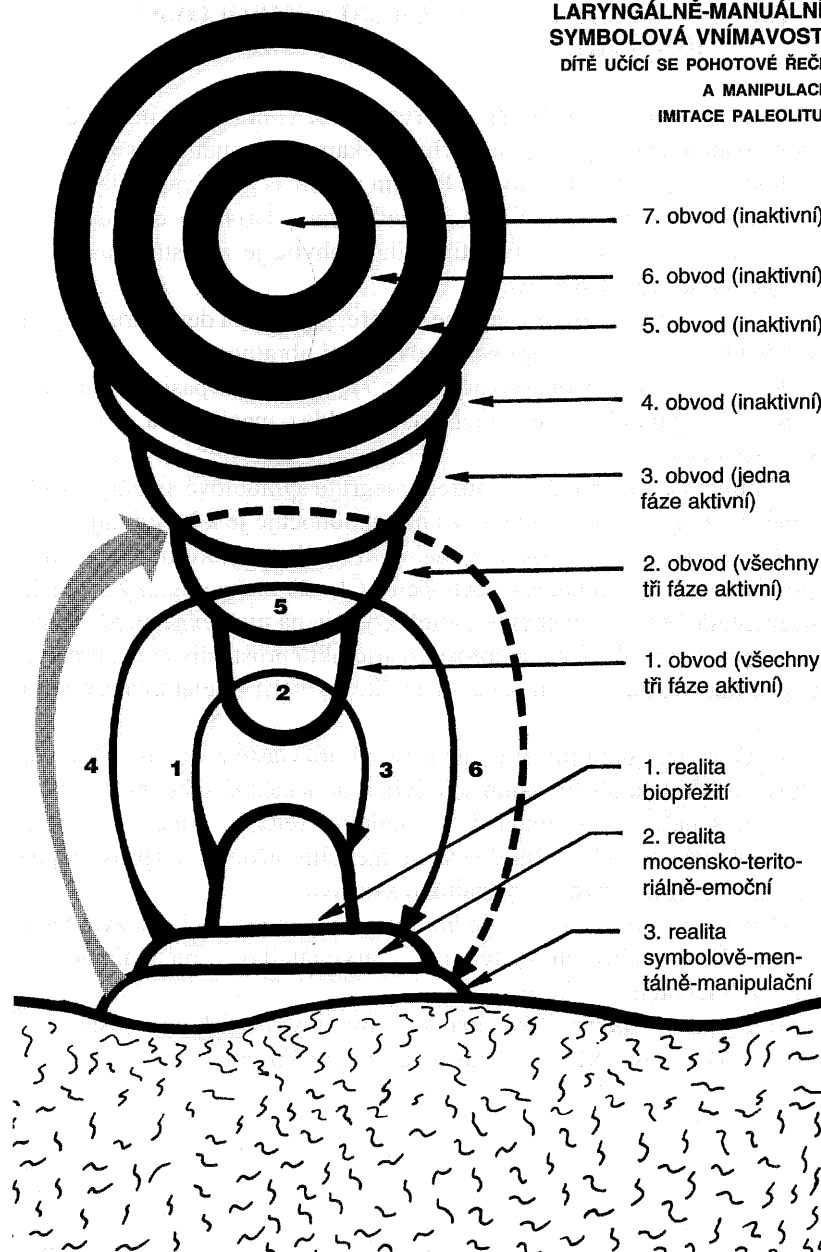
V této první symbolové fázi chybí jakákoli invence, koncepční myšlení či subjektivně řízená manipulace; myšlení a činnost jsou založeny na opakování a pochopení daného symbolu přináší uspokojení. Jde o mechanický, bezmyšlenkový výkon.

Jedná se o fázi symbolové pasivity, u níž končí vývoj primitivních lidských sociálních skupin, ovšem jistí jedinci přece jen tuto duševní úroveň překonávají díky genetickému schématu či imprintu.

Opakování symbolů fáze 7 nejlépe představují intelektuálové a filozofové, kteří dokáží reprodukovat a obratně opakovat slova, přičemž se jedná o pouhou muskulární manipulaci, jež se jim samým i ostatním jeví jako působivá.

Fáze 7 je personifikována Pannou, v tarotu potom Milenci a olympskými bohy Dianou-Minervou/Narcisem-Hyacintem/Échó.

FÁZE 7: PANNA LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍ SYMBOLOVÁ VNÍMAVOST DÍTĚ UČÍCÍ SE POHOTOVÉ ŘEČI A MANIPULACI IMITACE PALEOLITU

Fáze 7 je aktivována, jakmile dítě začíná mluvit a manipulovat s artefakty. Všimněte si, že fáze 8 a 9 jsou připraveny k aktivaci. Tato fáze je fylogeneticky fází prvotních primátů. Lidský jedinec geneticky uspořádán pro tuto roli je Panna.

FÁZE 8: LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍ SYMBOLOVÁ INTELIIGENCE

Po vzniku Třetího obvodu se dítě rychle učí vnímat svět prostřednictvím manipulace s laryngálními chrupavkami a manuálními svaly.

Realita kojence je definována Prvním neboli Vegetativním obvodem.

Realita preverbálního dítěte je definována Druhým obvodem — schopnost horizontálního i vertikálního pohybu je zprostředkovávána příčně pruhovaným svalstvem.

Třetí obvod je umístěn v levé hemisféře, jež ovládá devět hrtanových svalů a hladké svalstvo, zprostředkovávající obratnost.

Receptivní fáze tohoto obvodu (fáze 7) je spojena s pasivním opakováním laryngálních a manuálních postupů. Jde o magii slova, pověřivý symbolismus.

V rámci fáze 8 poté Třetí mozek integruje symbolové signály, uvádí dané symboly do vzájemných vztahů, ohodnocuje je a koordinuje.

Závažnost a pronikavost laryngálně-manuální cerebrotonické reality nebyla doposud psychologie pochopena. Člověk technologický je téměř bezvýhradně obklopen samými artefakty a je na nich existenčně závislý — pokud se nahý/á ocitá uprostřed artefaktů prosté divočiny, přežívá pouze díky tomu, že si dokáže okamžitě vytvořit artefaktovou realitu novou.

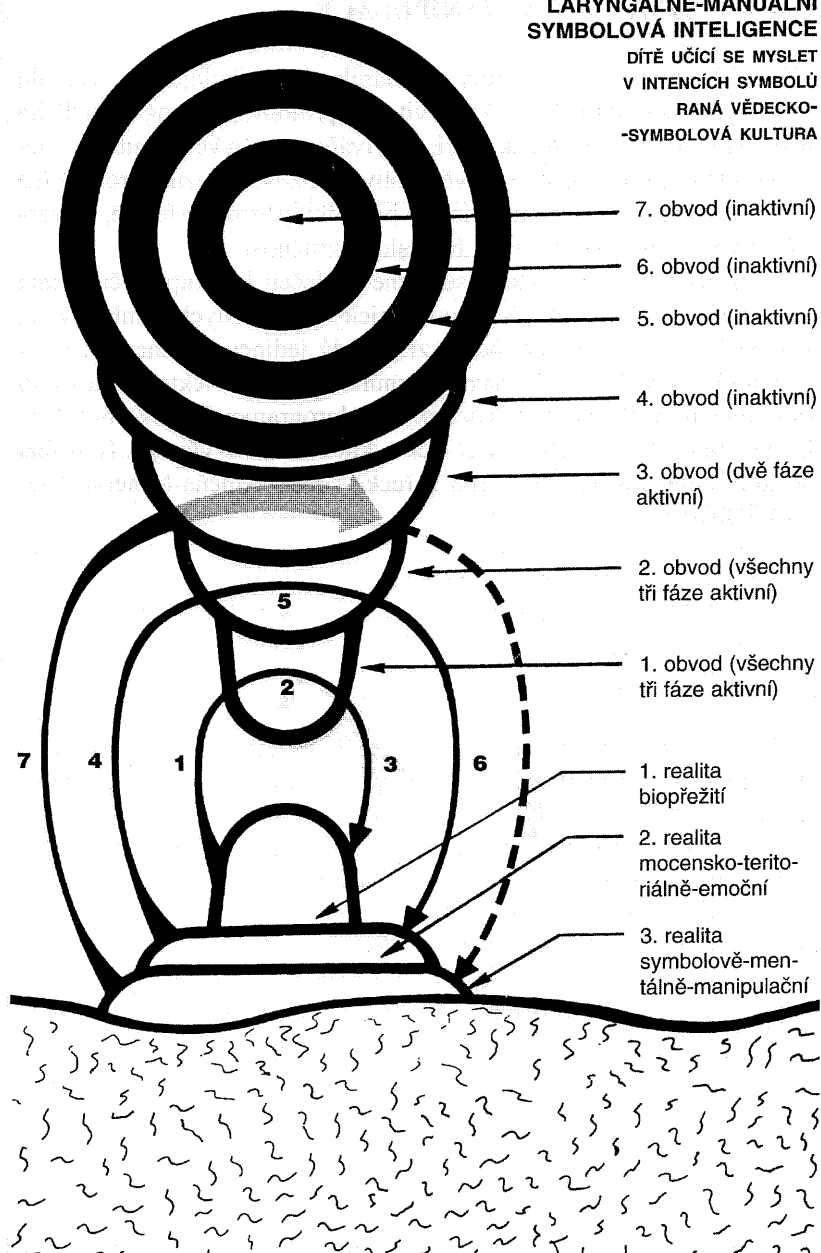
Funkce laryngální mysli je ignorována obzvláště ze strany filozofů. Duševní zdraví a přežití samo se odvíjejí od naučené schopnosti manipulovat s náležitou obratností s vokálními řetězci, přičemž veškeré myšlenkové pochody a téměř veškeré mentální vědomí je zprostředkováváno tichými pohyby laryngálního svalstva.

Osmá fáze vývoje druhu i jednotlivce se týká praktického zvládnutí těchto dvou svalových systémů — laryngálního a manuálního — řízených levou hemisférou.

Tato fáze je personifikována Váhami, mytologickými postavami Psýché-Mnémosyné/Prométheus a tarotovým Vozem.

FÁZE 8: VÁHY LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍ SYMBOLOVÁ INTELIIGENCE

DÍTĚ UČÍ SE MYSLET
V INTENCÍCH SYMBOLŮ
RANÁ VĚDECKO-
SYMBOLOVÁ KULTURA

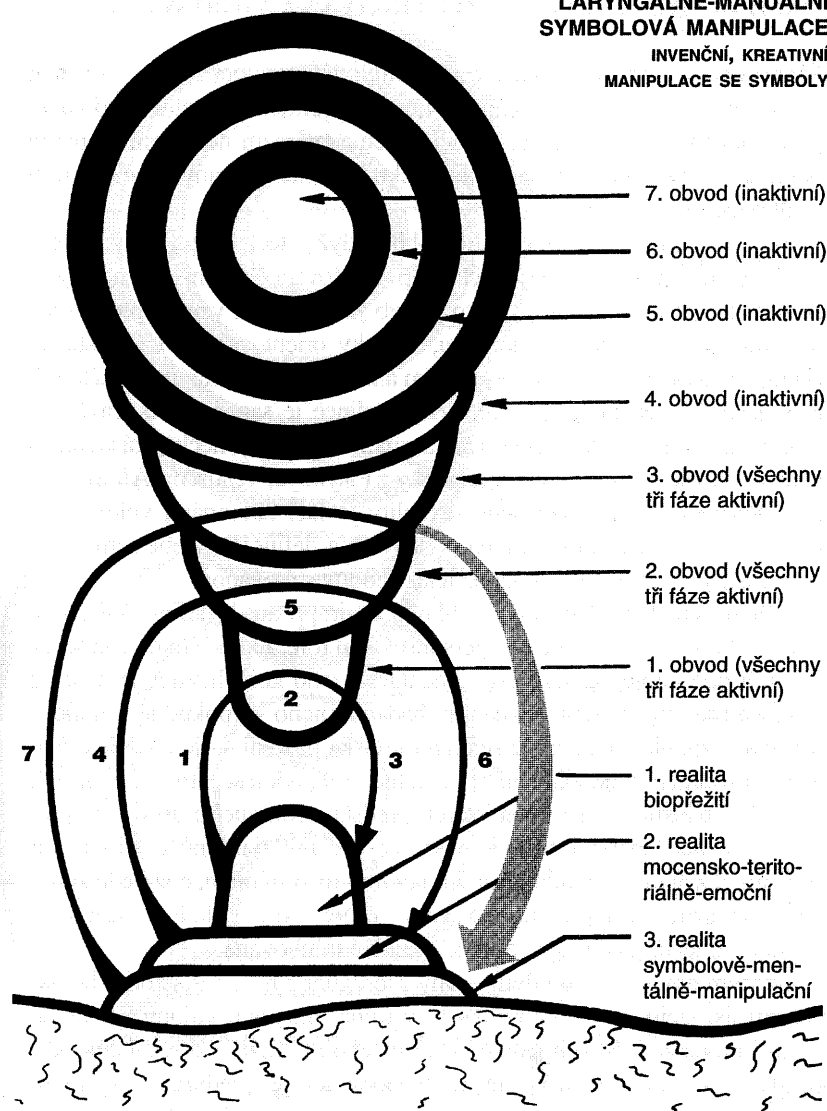
Fáze 8 je aktivována, jakmile dítě začíná dávat symboly do vzájemných souvislostí, tj. začíná „myslet“. Tato fáze je fylogeneticky fází primátů. Lidského jedince s genetickým uspořádáním odpovídajícím této roli nazýváme Váhy.

FÁZE 9: SYMBOLOVÁ MANIPULACE

Vývoj LM inteligence je spojen s komunikací prostřednictvím symbolů — se symbolovou invencí a kreativitou, s průlomem do mechanického používání symbolových sekvencí, s vytvářením nových symbolů a jejich spojení. Prototypem je člověk doby bronzové/železné, protože jde o těžbu, tavbu a rafinaci materiálu v původní, přirozené formě, o kreativní využití ohně, o kreativní, řemeslnou zručnost.

V jistých epochách historie se různé společenské skupiny či jedinci zabývali štěpením ustálených, mechanicky používaných symbolových sekvencí a vytvářením nových fúzí. Každý jedinec si během preadolescentní fáze vytváří svůj vlastní komunikační styl. Někteří jsou k této roli „rearanžérů“ symbolů geneticky předprogramováni, ovšem každý jedinec touto fází prochází v rámci cyklu osobního vývoje. Tuto fázi personifikuje Štír, tarotová Síla a řecko-římská Athéna-Minerva/Théseus-Vulkán.

FÁZE 9: ŠTÍR LARYNGÁLNĚ-MANUÁLNÍ SYMBOLOVÁ MANIPULACE INVENCÍ, KREATIVNÍ MANIPULACE SE SYMBOLY

Fáze 9 je aktivována, jakmile primát začíná objevovat nové symboly a vytvářet jejich nová spojení. Fylogeneticky je tato fáze považována za fázi prvotního, precivilizovaného člověka. Lidský jedinec takového genetického uspořádání, jež ho v lidské skupině o dvanácti jednotkách předurčuje k této roli, je nazýván Štírem.

FÁZE 10: SEXUÁLNĚ-DOMESTIKOVANÁ VNÍMAVOST^{*)}

Čtvrtý obvod nervového systému je aktivován v pubertě, kdy anatomie těla dospívá do statutu plození. Nové generotnické neurální uspořádání je původcem vyššího stupně konteligence a tvůrcem nové reality, jež je řízena naléhavostí vztahu spermata-vajíčko a domestikovanými sexuálními sublimacemi.

Ve vývoji druhu dochází k fázi 10 tehdy, když je technologií doby kamenné umožněn pohyb ozbrojených tlup (cestování loděmi, postavenými pomocí kovových nástrojů). Tento pohyb je základem vzniku protoimperiálního, dravecky založeného státu, mužsky orientovaného a pirátského, charakterizovaného válkami, bezprávím a násilnostmi. Rekapitulací této homérovské fylogenetické fáze ve vývoji jedince je samozřejmě právě věk dospívání a ženy se v této fázi stávají sexuálními objekty, něčím krásným, co je možno vlastnit, vystřihnutými obrázky z Playboye, Venušemi-Afrodítami.

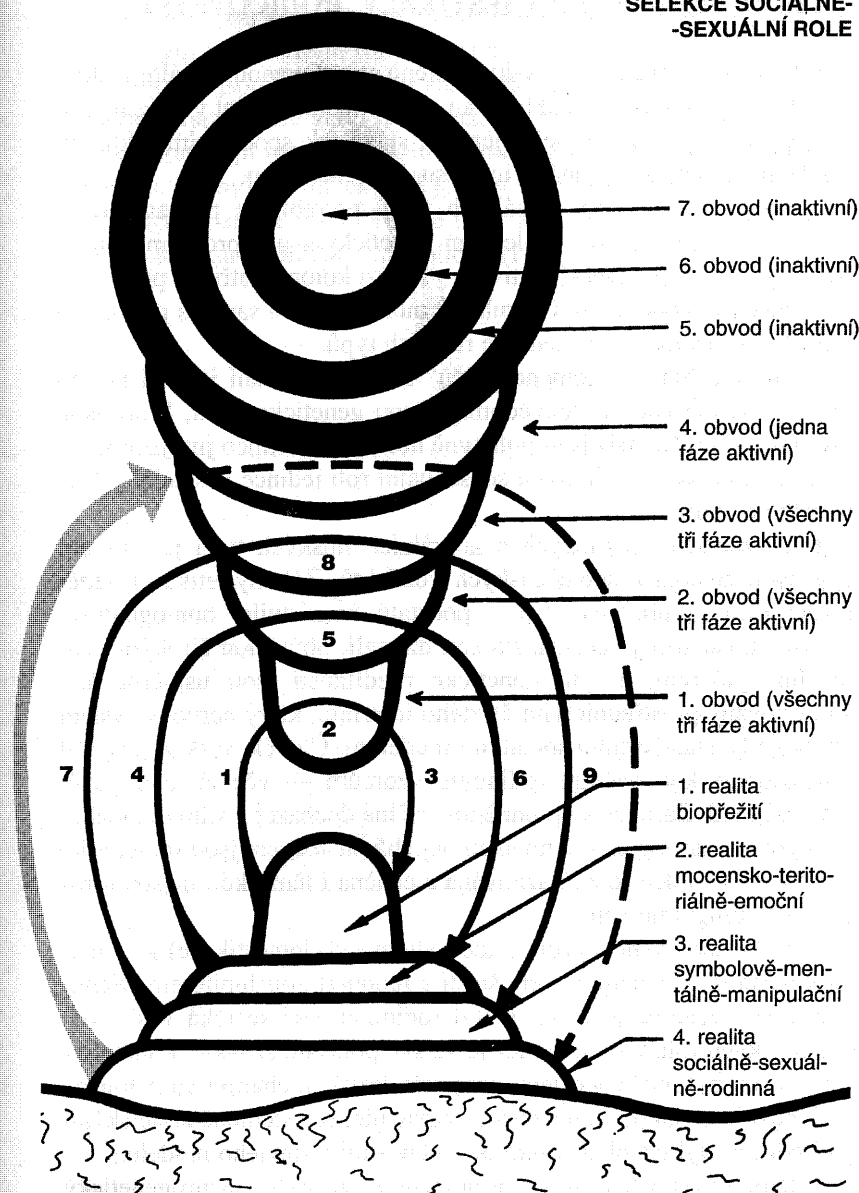
První adolescentní fáze neurosexuality je fází zkoumání, vnímavosti, fází, kdy je jedinec zaměřený na poznávání a definování sebe sama, fází orgasmicky orientovanou a narcisticky nedomestikovanou.

Během této fáze dochází k pohlavnímu imprintu, k definování čtvrté reality a ke zvolení sexuálně-impersonifikační role. Jedinec tuto svou sexuální roli podrobuje vášnivě experimentaci a jeho konteligence je posedlá rituály a projevy dvoření, sexuálním bádáním nebo — pokud je genetické schéma bezpohlavní anebo je sexuální imprint pasivní — je energie odváděna spíše směrem nepohlavních sociálních rolí, adolescentních idealizací, utkvělé antisexualy a romantických představ. Matoucím aspektem pre-rozmnožovací sexuální fáze je fakt, že sociální tlak může stimulovat chování, jež není v souladu s daným nervovým systémem, což vede z hlediska výrazné bezpohlavní askeze k přijetí role chladné, nezaujaté populace u těch, jejichž sexualita je sociálně inhibována.

Čtvrtým obvodem jsou definovány socesexuální role, jež se od sebe navzájem liší stejně jako typové kasty v rámci hmyzích kolonií. Poměrně vysoké procento lidských jedinců není určeno pro rozmnožování ani rodičovství, ale jejich neurogenetické uspořádání je předurčuje k jiným domestikovaným rolím. Fylogeneticky je začátek Čtvrtého obvodu spojen s obdobím, kdy se ze společenských skupin pozdní doby bronzové/železné, v jejichž rámci neexistovala ani mezi muži, ani mezi ženami žádná diferenciacie (kromě diferenciacie spojené s mocí), vyvinul člověk, jehož další vývoj potom dospěl ke spleť sociální struktuře městské civilizace.

Fáze 10 je personifikována jako Střelec, Poustevník a Mars-Árés/Venuše-Afrodíta.

FÁZE 10: STŘELEC SELEKCE SOCIÁLNĚ- SEXUÁLNÍ ROLE

Fáze 10 začíná během dospívání, kdy je nastartováno pohlavní „soustrojí“ a je aktivován Čtvrtý obvod. V této době dochází k pohlavnímu imprintu a k vývoji a impersonifikaci sexuální role. Z fylogenetického hlediska je tímto obvodem definován homérovský lidoop či civilizovaný larvální jedinec. Člověk s genetickým uspořádáním určeným pro tuto roli se nazývá Střelec.

^{*) Fáze individualistů, Sověty označovaných za chuligány.}

FÁZE 11: SEXUÁLNÍ DOMESTIKACE, RODIČOVSTVÍ¹⁾

Čtvrtý obvod vytváří rodičovsky-rodinně orientovanou sociální realitu.

Jakmile je tento obvod aktivován, socsexuální imprint v daném okolí slepě zaznamenává objekt, jenž se stává jak spouštěcím faktorem pohlavního domestikovaného impulsu, tak jeho cílem.

Druh a množství socsexuálních typů, potřebných pro zachování celého rodu, je určováno spleťtým genetickým předprogramováním. Stejně jako „mozek DNA“ aktivuje v hmyzí kolonii patřičný počet dělnic, trubců či vojáků, tak i „druhový mozek“ homo sapiens produkuje z hlediska rozmnožování jedince různých typů.

Této své funkce „semenonosičů“ si lidští larvální jedinci nejsou vědomi, stejně jako si neuvědomují svou genetickou roli, k níž jsou programováni. Někteří jsou pohlavně neutrální, zatímco jiní jsou určeni k rodičovství; identifikovat socsexuální roli jedince je snadné již na počátku puberty.

Rozrůzněnost genetických a neurálních lidských typů je zdrojem značných zmatků a společenských konfliktů. Zákony, etika či vzdělávací metody předpokládají v podstatě neexistující homogennost. Lidská společnost je darwinistickou džunglí, obývanou širokým evolučním spektrem, a tyto genetické rozdílnosti jsou usměrňovány a maskovány prostřednictvím čtvrtého imprintu, který nervový systém ukotvuje ke standardním sociálním modelům. Člověk se skrze imprint přizpůsobuje konvenčním rodinným vzorcům — včetně tet/strýčků, prarodičů atd. Zároveň s oplodněním začíná docházet k silným biochemickým a neurologickým změnám, jejichž důsledkem jsou rodičovské reflexy. Péče o děti je zdůrazňována a ceněna i těmi, kdo nejsou k rodičovství programováni.

Fáze 11 nervového vývoje (fáze rodičovství-domestikace) je personifikována Kozorohem, Kolem štěstí a Junou-Hérou/Jupiterem-Diem.

Zatímco celkově je fáze 11 fází rodinnou, což se týká veškerých rodičovských rolí, její charakter je ve své podstatě ženský. V historickém vývoji byl mužsky orientovaný stát dravčího charakteru nahrazen rodinně orientovanou společností, vyznačující se víceméně přátelskými obchodními styky a obchodními společnostmi rodinného modelu.

V této souvislosti je třeba připomenout, že každý neurogenetický charakter je svou podstatou mužský nebo ženský. Fáze, jimiž každý vyvíjející se jedinec prochází, ať již aktivně či nervově, jsou střídavě

fázemi mužskými či ženskými. Neurogenetický vývoj je tedy zároveň i zajímavým spirálovitým rozvíjením proměnných sexuálních rolí.

Ryby-muži jsou tak mužskou verzí ženské fáze, zatímco Lev-žena je ženskou, amazonskou verzí fáze mužské.

Je obtížné najít mezi řecko-římskými božstvy mužský protějšek pro Persefonu (Ryby), Démétér (Býk), Láry, Penáty (Rak), Dianu (Panna), Athénu (Štír), stejně jako je těžké určit ženské protějšky pro Neptuna (Beran), Merkura (Blíženci), Apollóna (Lev) a Prométhea (Váhy).

¹⁾ Člověk buržoazní.

FÁZE 11: KOZOROH
SOCIÁLNĚ-SEXUÁLNÍ DOMESTIKACE

FÁZE 12: KOLEKTIVNÍ SOCIALIZACE
(HMYZOVITÉ SPOLEČENSTVÍ)

Kolektivní socializace je neúčinnější taktikou přežití.

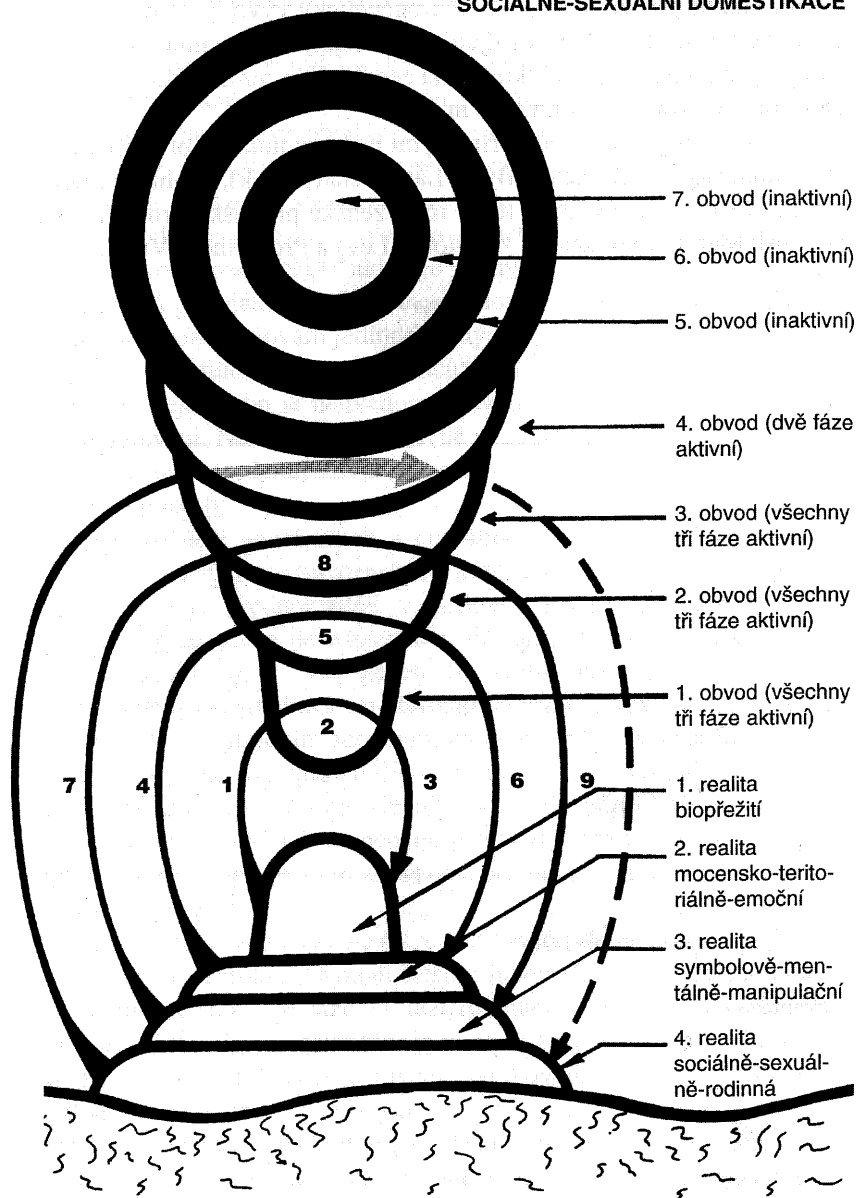
Dvouobvodoví savci vychovávají své potomstvo k dospělosti, kdy se z rodičů a dětí stávají na sobě nezávislí konkurenti, zatímco trojobvodoví savci žijí ve stádech či skupinách s elementární sociální organizací a sexuálně diferencovanými rolemi. Hmyz a homo sapiens vyvinuli nejdokonalejší adaptivní mechanismus — centralizovanou společnost, v níž je osud jednotlivce podřízen zájmu kolektivu. Jednotlivec i druh se vyvíjejí od fáze 10, předrodičovské, nevázané, nedomestikované dravé sexuality, přes fázi 11, rodičovskou zodpovědnost rodinně orientované společnosti, až k fázi 12, během níž je sexuálně zaktivizovaný rodinný instinkt rozšířen a sublimován ze společenství rodinného na společenství hmyzovité — centralizovaný socialismus.

Sexualita fáze 10 je orientovaná k vlastnímu já a historicky se vyvíjela ve středomořských kulturách, jako je kultura helénská, arabská, křesťanská (feudální, aristokratická), kdy muži dosahovali sexuálního uspokojení násilím a ženy byly považovány za jejich vlastnictví. Tato „adolescentní“ fáze sexuální socializace je smyslně nemorální a zároveň i striktně morální. Není náhodou, že kultury kolem Středozemního moře zplodily jak arabskou smyslnost, tak islámskou prudérnost, helénský hédonismus i předkřesťanský asketismus, katolické mnišství i renesanční sexualitu, že je charakterizují jak prostopášní vladaři, tak asketické kněžství, že ženy jsou v jejich pojetí chápány buď jako děvky, či světice.

Sexuální domestikace fáze 11 je založena na fenoménu rodiny a její historické počátky je možné vysledovat v severní Evropě, kde se vyvíjela v podobě příbuzenských, bratrských svazků mezi střední třídou, přičemž volná sexualita mezi sourozenci byla inhibována prostřednictvím tabu incestu.

Ať už se toto vývojové období se svou demokracií, volným podnikáním, parlamentarismem, konzumerismem či vlastnickými právy jeví jakkoli přitažlivé, je zcela zřejmě méně účinnou a méně úspěšnou formou sociálního přežití než hmyzovitý kolektivismus fáze 12.

Ti, kdož byli imprintováni středomořskými či buržoazními demokratickými modely, ti sílu kolektivistického imprintu pochopit nedokáží. Hluboce zakořeněná úcta, již příslušník středomořské kultury cítí k sobě samému a ve fázi 11 ji cítí ke své rodině, je ve fázi 12 nahrazena oddaností státu.

Fáze 11 je aktivována tehdy, když si nervový systém imprintuje pohlavní impersonifikaci, určenou vztahem sperma-vajíčko. Fylogeneticky tato fáze definuje rodinně orientovanou civilizaci, jež je předchůdcem kolektivistického státu. Lidský jedinec s genetickým uspořádáním určeným pro tuto roli se nazývá Kozoroh.

Individualismus (Sověty nazývaný „chuligánství“) a nepraktická láska a loajalita vůči rodině (Sověty nazývaná jako „buržoazní“) jsou v kolektivní společnosti považovány za špatné a vlastizrádné. Dítě, jehož nervový systém se vyvíjí v socialistickém kolektivu, stát obdařuje sublimovanou sexualitou, která je v presocialistických společnostech roztržena na individuální a rodinné vztahy. To znamená, že aktivity spojené s námluvami, jako je oblékání, péče o vzhled, rituální projevy vášně, hudba, romantická symbolika, původně určené k upoutání pozornosti příslušníka opačného pohlaví, to vše je nyní směřováno k dosažení uznání ze strany státu. Ctnost již není nahlížena z hlediska rodičovského, nýbrž z hlediska povinnosti vůči kolektivu.

Socialistické a komunistické státy mají k sexualitě mezi chlapci a dívkami značně konzervativní a represivní postoj, a to z podstatných neurologických důvodů. Manželské a rodinné instinkty jsou přejímány státem a spolu s ochrannými hospodářskými reflexy nyní udržují, vyživují a podporují samotný stát.

Socialisticko-idealistická sublimace sexuální energie fáze 12 je konečnou kulminací larválního vývoje. Slogany nelžou: naši Země se chopí organizovaná poddanost, planeta bude ovládána masami, bude nastolen hmyzovitý socialismus.

Fázi 12 personifikuje ve zvěrokruhu Vodnář, v tarotu Spravedlnost a mezi olympskými bohy Themis-Nemesis.

Konteligence fáze 12 je spojena i s odpoutáním se od mnohých instinktivních neurálních reflexů, jež byly brány jako prostředek k zabezpečení vyvíjejícího se larválního člověka. Socialistický imprint vyžaduje, aby veškerá práva a vliv, jež v minulosti zaručovaly jedinci přežití, jedinec a rodina postoupili státu, a též je potlačen živočišný imprint domovského teritoria Druhého obvodu. Již žádné soukromé vlastnictví. Veškerá půda patří státu; v kapitalistických společnostech potom patří půda i domy bankám a jednotlivce je společnostmi často přemísťován z místa na místo, čímž jsou jeho vazby k domovské hrouď zprerhány. Dochází ke standardizaci LM symbolů Třetího obvodu. Socialistické dítě ve výchovném kontextu laryngálně-manuálních svalových systémů „nemůže formovat svou mysl“ — invenční, kreativní mysl mizí, a kulturní životní styl, sexuální role, osobní styl sublimovaného vyjadřování, to vše, co na domestikovaného larválního člověka působí dojmem jedinečnosti, je homogenizováno (nádherné slovo) v sovětskou či televizní uniformitu.

Ačkoli je tento hmyzovitý monokult svým odvrháváním dřívějších lidských (individuálních a rodinných) hodnot přímo děsivý, přece jen je

fáze 12 dalším nevyhnutelným evolučním krokem vpřed. Každý nový obvod nervového systému vede k vyššímu stupni vzájemného propojení a jednoty:

1. Jednobuněčné formy života se shlukují ve vícebuněčné organismy.
2. Organismy vytvářejí teritoriální stáda, hejna, skupiny.
3. Lidé vyrábějící nástroje se seskupují do řemeslných cechů, odborů, kolektivů, používajících stejné symboly.
4. Rodiny se rozrůstají v obří centralizované státy.

Hmyzovité kolektivní státy jsou nezbytným následujícím krokem larválního vývoje. Pouze centralizovaný stát dokáže využít technologii do té míry, aby mohl být učiněn další vývojový krok — migrace mimo planetu. Abychom byli schopni mutace, je nezbytné zprerhat mechanické vazby, jimiž jsme jako savci poutáni k bezvýznamnému kousku osobního teritoria, k lokálním symbolovým fetišům, osobní sexuální roli, k rodině, stejně jako pták se musí odpoutat od svých imprintovaných vazeb k hnízdu, aby mohl odletět na jih.

Zmíněné čtyři larvální imprinty můžeme považovat za jakési přístavní molo, neurální nastavbu placentární planety, neuropupeční šňůry, jež zajišťují přežití plodu. Genetické inženýrství je zcela jednoduché — DNA přistává v těle novorozeněte na nové planetě a postupně aktivuje čtyři systémy nutné k přežití:

- ventrálně-dorzální
- svalový
- manipulační (laryngálně-manuální svalový)
- sexuální afiliativní

Jakmile dochází vývoj čtyřobvodového larválního člověka do takové úrovně konteligence, že je schopen organizovat technologii nezbytnou pro metamorfózu a následnou migraci mimo planetu, je očividně zapotřebí zbavit se oněch čtyř neuropupečních šňůr, poutajících jedince k pozemskému prostředí.

Zde dochází k jistému paradoxu technologického mysticismu — pokud chceme ke hvězdám, musíme nejdříve sami do sebe, ovládnout své vlastní tělo, vlastní mozek, vlastní DNA.

Abychom mohli děložní planetu opustit, musíme se zbavit vazeb na externí stimuly. Onen mystický příkaz oprostít se od materiálních tužeb a očistit se ode všeho světského usilování je nyní možno neurogeneticky přeformulovat.

Aktuální pokyn zní: dosáhnout vědomé kontroly nad čtyřmi novými nervovými procesy, jež byly dříve čtyřmi imprintovanými vazbami blokovány.

Čtyři postpozemské obvody jsou verzemi čtyř larválních imprintů v čase.

Čtyři larvální obvody jsou prostředkem muskulární kontroly prostoro-
rového teritoria.

Čtyři postlarvální obvody jsou prostředkem neurologické kontroly teritoria času“.

První larvální obvod slepě imprintuje vazbu vegetativního těla na vnější endomorfni výživu. Pátý (Neurosomatický) obvod, jenž je prvním postlarválním obvodem, tělo z této vazby na prostředí osvobozuje, a aby tělo mohlo v mimozemském prostoru o nulové gravitaci existovat, je třeba ho vnímat a ovládat jako kosmický koráb, zcela nezávislý na jakýchkoli pozemských vazbách.

Novorozeneckou fází 1 nyní rekapituluje neurosomatická pasivní vnímavost fáze 13. Aktivovaný hippie je tedy jistým mimozemským „neonovorozenečkou“.

Biovegetativní inteligence fáze 2 je rekapitulována neurosomatickou inteligencí fáze 14.

Neurosomatická fáze 15 je poté rekapitulací fáze 3 a jejího pro-
pojení za účelem biopřežití.

V knize *Eight Calibre Brain* je popisováno nahrazení muskulární kontroly teritoria Druhého obvodu neurologickou rychlostí, einsteinovskou mobilitou a schopností. Na místo boje o ovládnutí teritoria Druhého obvodu nyní nastupuje ovládnutí reality Obvodu šestého, a stejně tak i invence a vytváření (LM symbolů) Třetího obvodu jsou nahrazeny genetickou „genialitou“. Třetí obvod se tak stává Obvodem sedmým. Život je organicky se vyvíjejícím systémem aminokyselino-
vých symbolů, abecedou DNA, jež je sama tvořena atomickou inteligencí.

Ona děsuplná homogenost masového kultu fáze 12 oproštuje larvální nervový systém do té míry, aby byl připraven k migraci. V-2, Sputnik či Apollo 13, to vše mohly vyprodukovat pouze organizované mravenčí kolonie. Hrůza, kterou na nás jednotný socialistický stát dýchá, nespočívá v kolektivizaci samé, ale v jeho larválně-materialistických záměrech a cílech, k nimž směřuje.

Čínsko-ruský a americký masový kult odpuzuje svými šovinistickými myšlenkami, svým konkurenčním, imperialistickým a teritoriálním charakterem. Demoralizace a neklid velkých technologických impérií jsou důsledkem bezúčelného materialismu — příčiny znuženosti a frustrace přelidněných larválních hmyzovitých kultur jsou následující:

není oblastí, jež by bylo možno zkoumat, není co na práci, kromě mátožení se od jedné krize ke druhé, od skandálu ke skandálu, kromě provokování nepokojů na čínsko-sovětských hranicích či v Golanských výšinách.

Homo sapiens je nyní na samém prahu poznání, že cílem následující cesty je právě rozšiřování konteligence, že rozkoš nespočívá ve vnější hmotě, nýbrž uvnitř tělesné schránky, definované časem, že moc nespočívá ve svalech a strojích, jež jsou pouhou náhražkou, nýbrž v mozku, že schéma vývoje nám skýtá genetická bible a že v galaxii nás očekává Vyšší inteligence.

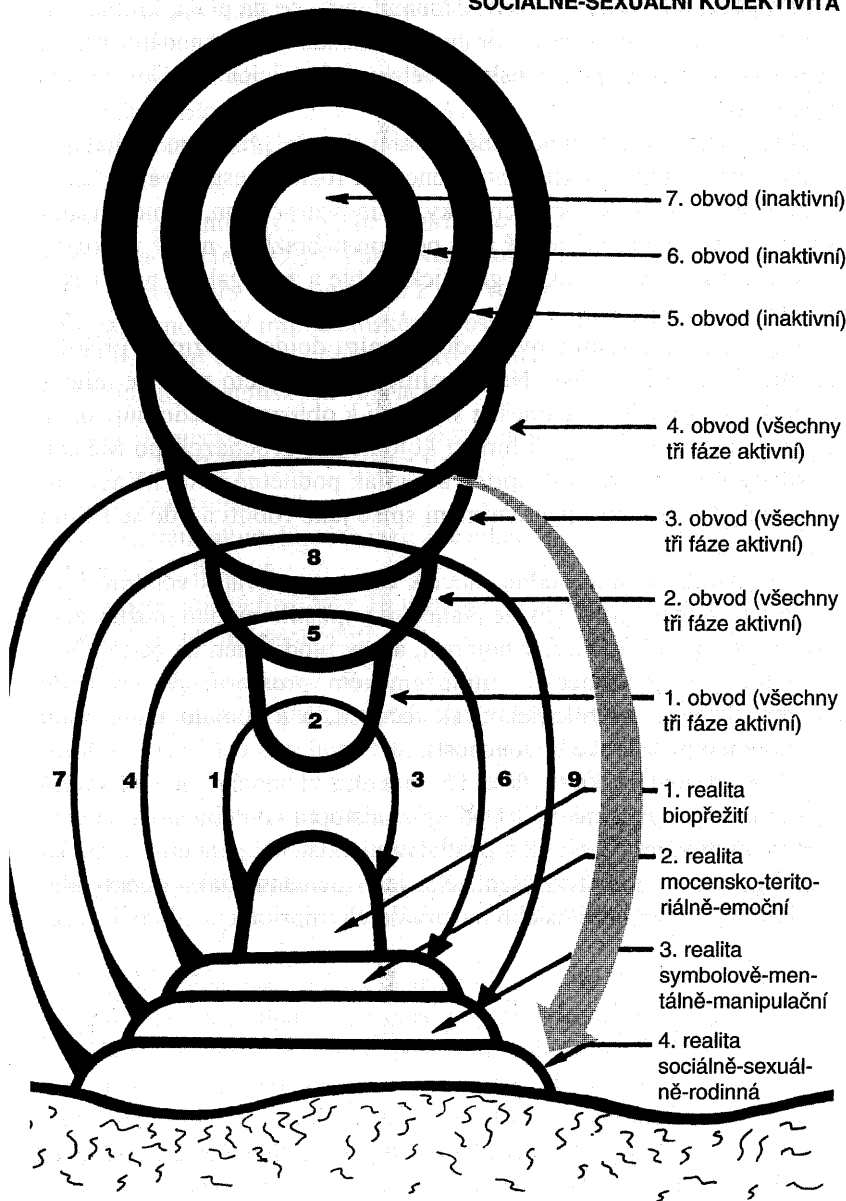
K prvním migracím člověka do vesmíru dojde v rozmezí příštího desetiletí (do roku 1986). Neuropolitický dopad této rodinné migrace bude nezměrný. Lidé dneška se dívají k obloze a uvědomují si, že američtí astronauti (vojáci hmyzí kolonie) se procházeli po Měsíci, že sondy Pioneer obíhají Jupiter, ale nijak podnětně to na ně neúčinkuje, neboť astronauti jsou vnímáni spíše jako roboti a lidé se s nimi neztotožňují.

Ale jakmile se lidé budou moci k obloze podívat s vědomím, že k odeslání semene již došlo, že planetu již opustilo mnoho mužů a žen, aby žili v dobrotě a lásce, v hojnosti, a aby plodili děti na cestě k novým formám existence v mimozemském prostoru, potom bude metamorfóza již neurologickou skutečností, a k tomuto mutačnímu zlomu dojde již v brzké budoucnosti.

Cílem masového kultu fáze 12 se stane zkoumání nových světů a pátrání nikoli po zlatě, nýbrž po vyšším stupni konteligence.

Prvním krokem ve vývoji k postlarvální existenci je neurosomatická konteligence — znovuzkříšení těla, jeho ovládnutí jako dopravního prostředku v čase, nezávislého na larválních imprintech... Pátý obvod.

DVANÁCT MIMOZEMSKÝCH FÁZÍ VÝVOJE

Jak jsme již zjistili, první fáze každého nového evolučního cyklu znamená zároveň osvobození od předešlých vazeb a každá třetí fáze každého nově vzniklého nervového obvodu je spojena s novými, dokonalějšími vazbami. Aktivace Pátého obvodu, prvního postlarválního, je převratnou a psychologicky nezměrně závažnou událostí. Pupeční imprinty jsou potlačeny, člověk vnímá zcela novou realitu — rozšířenou perspektivu, v níž se předešlé imprintované reality jeví jako zlomky dřívějšího mechanického vnímání, které jedince již více nomezují ani nespazují. Tyto prožitky již byly popsány nespočtem mystiků, básníků, stoupců psychedelie, okultistů a lidí, užívajících drogy, a to jazykem larválních kultur, jenž je však nezbytně vágní a subjektivní.

Základní fakta jsou ovšem následující:

1. Jsou i jiné roviny reality než ty sociálně podmíněné.
2. Tyto prožitky jsou změřitelnými, předpověditelnými neurologickými událostmi.
3. Tyto události lze nejnázne pochopit a klasifikovat z hlediska neurotransmiterových biochemikálií, jež je navozují, a obvodů nervového systému, jež jsou jimi aktivovány.

Je mnoho systémů určených ke klasifikaci odlišností transcendentních prožitků, ovšem exopsychologie definuje tři postlarvální úrovně konteligence, jež jsou určeny anatomickou strukturou. (Osmý obvod je metafyzilogický.)

5. **Neurosomatickou konteligenci:** tělesnou realitu, tedy vnímání, integraci a šíření senzorycky-somatických signálů.
6. **Neurofyzickou konteligenci:** umístěnou v kůře mozkové, zprostředkovávající realitu mozku, elektromagnetické signály.
7. **Neurogenetickou konteligenci:** šířící signály DNA prostřednictvím RNA.

Tyto tři obvody lze definovat nejen z hlediska neuroanatomie a prostřednictvím fenomenologického obsahu prožitých signálových jednotek, ale i prostřednictvím neurotransmiterových látek, jež je aktivují.

Larvální psychologie není doposud schopna podstatu či účel těchto tří exopsychologických rovin konteligence vysvětlit, neboť tyto jsou irelevantní, zavádějící a pozemské existenci nebezpečné. Jsou popisovány takovými termíny jako halucinace, sebeklam, psychotické stavy či

Fáze 12 je aktivována, jakmile si nervový systém imprintuje společnost jako svoje sociálně-sexuální vztahy. Fylogeneticky je tato fáze definována jako kolektivistická společnost, socialistický stát. Lidský jedinec s genetickým uspořádáním vhodným pro tuto roli je nazýván Vodnářem.

fantazírování, což nenaznačuje nic více, než že normální, domestikované tunelové realitě jsou zcela cizí. Zmatek a strach, jež transcendentní stavy vědomí způsobují, lze přičíst možnosti, že jsou určeny k postpozemské existenci.

Neurosomatické chemikálie (např. canabinoidy) a neuroelektrické chemikálie (psychedelické indoly a alkaloidy) v minulosti používali šamani a alchymisté, kteří tak dosahovali mystických, věštických prožitků či prožitků spojených s vnímáním jiných světů. Někteří vědci prohlašují, že veškerá kosmologická náboženství se zakládají na vizionářských prožitcích pod vlivem svátostných neurotransmiterových látek. Oponenti psychoaktivních drog však namítají, že psychoaktivní drogy způsobují „mimosvětské“ prožitky, jež nemají vůbec žádnou souvislost s pozemským životem, nebo jsou mu dokonce nebezpečné, s čímž nezbývá než souhlasit.

Tyto neurochemikálie jsou larválními společnostmi důsledně potlačovány, neboť tím, že oslabují larvální imprinty, odvádějí člověka od konvenčních skutečnostních ostrovů a jsou původci neurosomatické, neurofyzické a neurogenetické perspektivy, jež je zase zdrojem neklidu a pocitu nebezpečí. V minulosti bylo užívání neurochemikálií omezeno pouze na intelektuální elitu a tajné spolky.

Je logické, že společnost housenek by asi byla nadměrně zneklidněna objemem látek, jež by ve tvorech spoutaných se zemí předčasně stimulovaly a aktivovaly motýlí konteligenci. Pokud by totiž početné procento housenek mělo pobíhat sem a tam a kdekomu sdělovat své věštické vize o motýlech s pestrými křídly, narušilo by to spořádaný postup metamorfózy, a bylo by ohroženo samo přežití druhu.

Od roku 1945 jsou lidský nervový systém a DNA vystaveny třem výrazným, mutaci urychlujícím stimulům, s nimiž se lidský druh doposud nesetkal:

- **radioaktivitě jako důsledku rentgenových paprsků a jaderných výbuchů**
- **elektromagnetické a elektronické radiaci jako důsledku technologie**
- **neurosomatickým a neurofyzickým drogám, přísadám a syntetickým látkám ve stravě, chemickému znečištění atmosféry**

Vystavení člověka těmito zásadním druhům elektromechanické energie uvedlo podle exopsychologie do pohybu očekávaný mutační proces, na jehož počátku DNA vyslala signál nervovému systému těch, kdo se

narodili po roce 1945. DNA signalizovala, že nadešel čas mutace. Započala migrace člověka z planety.

Není důvodu, abychom se domnívali, že televize, štěpení jádra, neurosomatické či neuroelektrické drogy jsou něco, s čím DNA nepočítala, něco pro tuto planetu nevhodného. Předpokládá se, že prvotní vegetaci vytvořená atmosféra s obsahem kyslíku, jež se stala impulsem pro vývoj žaber a plic, je součástí standardní posloupnosti vývoje na každé obyvatelné planetě, předprogramovanou DNA. Zároveň se předpokládá, že elektronika, štěpení jader, syntetické chemikálie a neuroaktivní drogy jsou energetickými transformacemi, jež jsou ze strany DNA očekávány a slouží jako spouštěcí mechanismy pro aktivaci následující mutace. Miliardy planet před námi si již prožily své Hirošimy, drogové epidemie a televizní mánie. Metamorfóza je překvapujícím faktem pro jedince, jenž ji prožívá, ovšem nikoli pro DNA.

Egocentrismus larválních filozofů vede nevyhnutelně k frustracím a pocitu viny. Lidé, přesvědčení, že jednoznačně ovládají přírodu, se neubrání zodpovědnosti a výčitkám, jakmile se okolnosti obrací v jejich neprospěch, takže například přelidněnost a znečištění planety jsou podle nové larvální životní morálky vnímány jako „hřích“.

Na druhé straně neurogenetika a exopsychologie učí skromné a nadějeplné víře v inteligenci DNA. Genetický kód o nás ví všechno a neuroaktivní drogy se objevují přesně v okamžiku, kdy jsou zapotřebí ze strany RNA. Ani smog v Los Angeles, ani psychedelický rock, malthuziánská „inflace“, radioaktivní spad či jiná malichernost nemají na mezihvězdný plán DNA, počítající s několika miliardami let, sebelepší vliv. Vize soudného dne, spenglerovské scénáře, to vše jsou projevy larválního strachu z vlastní smrtelnosti, pouhé eschatologické menopauzální fantazírování. Připomeňme si, že dříve byli „všichni“ přesvědčeni, že konec světa nastane v roce 1000 našeho letopočtu. Je směšné, když si „člověk“ představuje, že může nějak ovlivnit — ať už pozitivně nebo negativně — mnoho miliard let starý evoluční proces, jenž naprosto stejným způsobem probíhá na miliónech podobných planet galaxie.”

¹⁾ Přesně v tomto okamžiku je nepochybně na jiných planetách za mutační názory uvězněno několik tisíc filozofů, spisujících exopsychologické texty, a několik miliónů čtenářů, stejných jako vy, se zabývá myšlenkou, zda jsou na jiných planetách skutečně milióny čtenářů, stejných jako oni sami, kteří jsou také poněkud zneklidněni možností, že vývoj se ubírá v celé galaxii stejným směrem a že „dnešek“ se v minulosti již odehrál mnohamiliónkrát.

Každá nová „člověkem“ objevená energetická rovina — chemická, elektronická, jaderná — představuje pro imprintovanou mysl úžas, děs a zmatek, ovšem pro DNA je výskyt nových chemikálií či elektromagnetických stimulů prostým signálem, že nadchází čas pokročilejší vývojové fáze.

Rozšířené užívání neuroaktivních drog může být tedy znamením, že vzniká nová kontingenční rovina. Neurosomatické drogy uvolňují synaptické vazby, jež definují larvální realitu, a výrazně rozšiřují a zintenzivňují senzorio-somatické uvědomění. Například canabinoidy utlumují emoční, duševní a sociální vazby a produkují uvolněné, pobavené požitkářství a výraznější vnímavost vůči syrové, bezprostřední senzualitě.

Canabinoidy jsou neurosomatickým spouštěcím mechanismem, jímž je aktivován nový neurální obvod, a není náhodou, že se staly kulturním symbolem první generace společnosti masové technologie.

Objevení těla, zkoumání těla a jeho estetizace, to je první krok vedoucí k osvobození nervového systému od larválních kotevních lan, poutajících člověka k Zemi, a k jeho přípravě na nulovou gravitaci.

FÁZE 13: NEUROSOMATICKÁ VNÍMAVOST

První postlarvální fáze — tělo je osvobozeno od neuropupečných imprintů a připraveno na existenci v nulové gravitaci. Tato fáze je rekapitulací fáze 1, kdy se neonovorozenec ocitá v prostředí, k němuž není bezprostředně po narození poután žádnými neurálními vazbami.

Ve fázi 13 je tělo přechodně odpoutáno od externích imprintovaných spojení a stává se nástrojem v nulové gravitaci, čemuž se říká „rauš“. První reakce na nový nervový obvod je seznamovací, je to příjem informací, pasivní vnímavost vůči novým signálům. Tělo se stává zdrojem rozkoše a jedinec je jeho hédonickým uživatelem.

Poloha je přechodně egocentrická. Proč se pít za externími materiálními požitky (emočními, duševními, společenskými), nemotornými, umělými symboly, jež jsou zároveň spouštěcími mechanismy senzorio-somaticko-endokrinních prožitků? Tyto spouštěcí mechanismy externích prožitků lze snadno potlačit požitím neurochemikálie — a jakmile se dospělý jedinec naučí tyto čtyři okruhy larválního života ovládat, mechanickou závislost na materiálním světě může směle „odkopnout“. Tělo v rauši je potom něčím naprosto přirozeným a symboly „normální“ reality se stávají pouhými larválními berličkami.

Inteligentní uživatel drog učiní čtyři základní antimaterialistické neurosomatické objevy — vegetativní, emoční, duševní a sociální.

1. Proč se kvůli pocitu vegetativního blaha vázat na materiální stimuly, když droga dokáže jak produkovat buněčné uspokojení, tak eliminovat bolest?
2. Proč se v potu tváře honit za materiálně-muskulárními požitky, poskytujícími toliko emoční uspokojení, jako je drahé auto, titul, vila se zahradou, když droga dokáže aktivovat neurální stav svobody? Newtonovské pachtění je nahrazeno einsteinovskou mobilitou.
3. Proč donekonečna omílat stejné symbolové sekvence či artefakty produkující procesy, proč se neustále zabývat stereotypní, mechanickou duševní rutinou, když droga osvobozuje mysl a pomáhá jí vytvářet nové vazby a svěží kreativní řešení? Proč být mechanicky pracujícím dělníkem u montážní linky, když osvobozená, ničím nevázaná mysl si pokojně pohrává se symboly a zachází s nimi tempem a postupem zcela přirozeným? Proč se namáhat prací, když vesmír je rozverným energetickým polem, hotovým hřištěm?
4. A proč se pro prostou rozkoš pohlavního orgasmu vrhat do otroctví rodinného života, když nás neurosomatická droga obdaří

bezprostředními, čirými vjemy, z nichž každý dotek, každá chuť, vůně, pohyb, pohled či zvuk explodují v somatickou extázi?

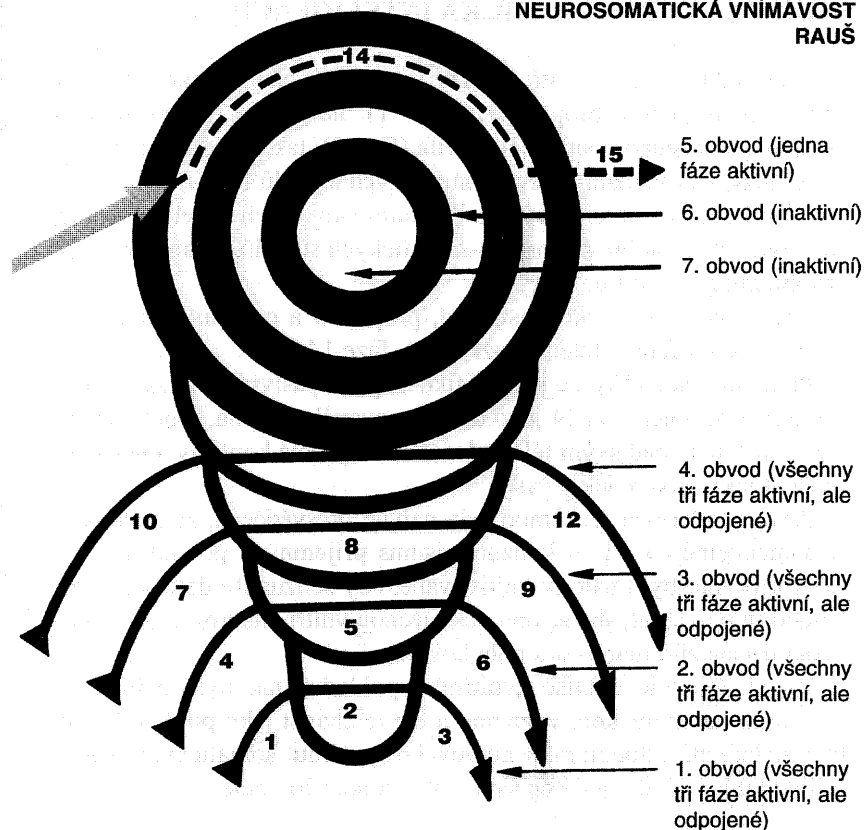
Již od samého úsvitu dějin užívají neuroaktivní drogy ti, kdo hledají „únik“ k vnitřním rozkošim smyslů i těla.

Od čeho si vlastně teř, kdo užívá canabinoidy, přeje uniknout? Moralistická odpověď zní: od společenské odpovědnosti. Neurologická odpověď zní: přeje si uniknout z tunelové reality čtyř umělých imprintů.

První postlarvální fáze (13) je fází nevázaného novorozence, fází získávání nové egidentity, fází hnutí *hippies*, fází pasivního hédonismu. Moralisté nadávají, že kultura mládeže je infantilní. Přesně tak. Je stejně bezúčelná a neproduktivní jako kultura kojence, neboť první postlarvální generace (ti narození mezi rokem 1945 a 1970) přirozeně nesla břemeno mutačního zmatku. Snadno si můžeme představit, že na první generaci obojživelníků se ostatní živočichové dívali podobně nechápavě — jako na povaleče, kterým přeskočilo, kteří se bez užítku poflakuji na břehu, užívají si nebezpečného slunce a šňupají kyslík.

Pozdější postlarvální generace již mohou těžit ze zkušeností a soucitu těch, kteří byli jejich předchůdci.”

FÁZE 13: RYBY II NEUROSOMATICKÁ VNÍMAVOST RAUŠ

Čtyři larvální pozemské reality k dispozici pro libovolné napojení

Fáze 13 je aktivována, jakmile dochází k mutaci larválně-pozemské neurologie v neurologii mimozemskou. Čtyři larvální imprinty jsou odpojeny a tělo nyní funguje jako polysenzorický prostředek v čase. Tato fáze je fylogeneticky první postpozemskou fází. Je nezbytná pro každý postpozemský druh. Genetické uspořádání vhodné pro tuto roli Hédonických konzumentů nacházíme u Ryb II.

” Představovat si, co se stane nebo co by se bývalo stalo, to je vždy velice lákavé. Pokud bychom tenkrát věděli..., byli bychom mohli zabránit bombardování Hirošimy? Pokud by býval měl člověk přístup k této knize a neurogenetickým myšlenkám, jež prezentuje, již v roce 1960, kolika zmatkům bychom se mohli vyhnout?! Chyba lávky, zbytečné dohady! První reakci na novou energii doprovází podle programu DNA vždy nevázanost a zmatek.

FÁZE 14: NEUROSOMATICKÁ INTELIGENCE

Receptivní fázi mutace střídá fáze integrační. Stejně jako po endomorfním imprintu biopřežití (fáze 1) následuje viscerotonické podmíněné odstupňování a selektivita (fáze 2), tak i fáze 14 je spojena s organizací a ovládním neurosomatických signálů fáze 13.

Fáze 13 je charakterizována odpojením neurálních vazeb na externí prostředí, přijímáním sensoricko-somatických signálů a vznikem smyslového konzumerismu.

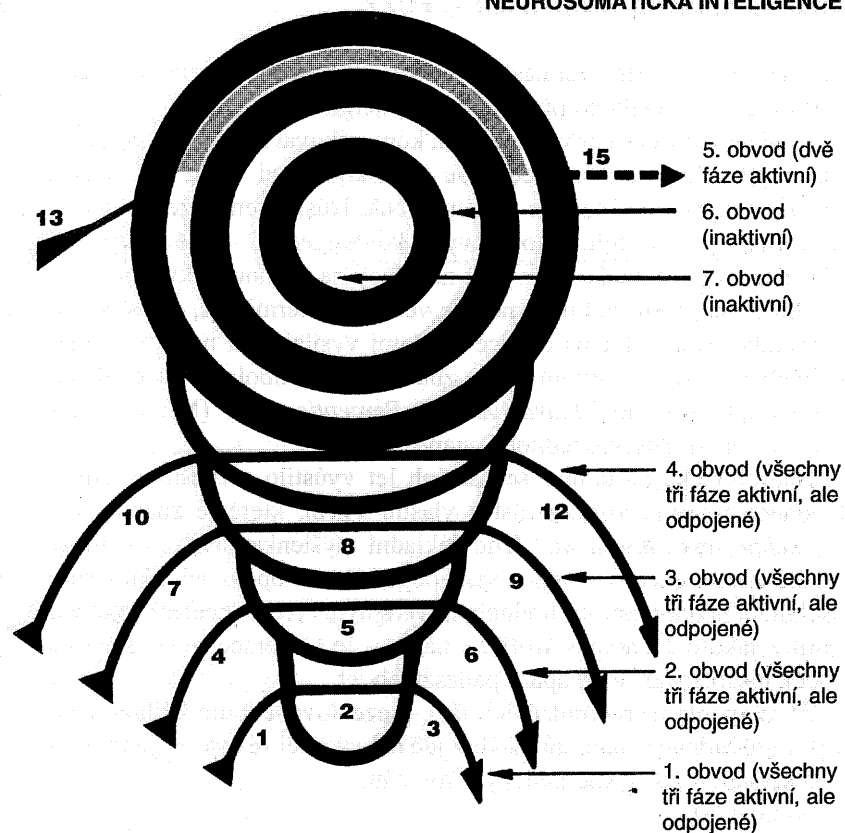
Poté dochází k selekci, osvojení, propojení a ovládní somaticko-senzorických funkcí tělem/mozkem — fáze 14.

Předchozí fázi (13) lze personifikovat jako pasivního, bezstarostného hippie, zatímco fázi 14 jako disciplinovaného jogína, „somatického čaroděje“, jenž nad svým tělem dosahuje naprosté kontroly a učí se ho ovládat jako prostředek v čase.

První postlarvální generace byla naivně přesvědčena, že „fetování“ je samoúčelné, že jde o konzumerismus příjemných pocitů, a pouze malé procento bylo natolik kultivované, aby senzualitu dále studovalo a učilo se ji ovládat, aby se onu nekonečnou vnitřní neurofyziologickou geografii snažilo mapovat a pohybovat se v ní.

Vágní, teozofické klišé „vnitřního pohledu“ tak nyní nabývá na zvláštním, anatomickém významu a lze je chápat jako pohled dovnitř těla, ovládnutí autonomního nervového systému, somatických reakcí, jež jsou u larválního jedince samovolné a neuvědomělé.

FÁZE 14: BERAN II NEUROSOMATICKÁ INTELIGENCE

Čtyři larvální pozemské reality k dispozici pro libovolné napojení

Fáze 14 je aktivována, jakmile se Pátý mozek začíná učit ovládat, integrovat, organizovat a osvojovat si neurosomatické signály a zacházet s polysenzorickým tělem, zcela osvobozeným od gravitace. Fylogeneticky tato fáze představuje Pátý mozek a musí ji projít každý postpozemský druh. Lidský jedinec s genetickým uspořádáním vhodným pro tuto roli Jogína, roli Tělesného vědomí, je Beran II.

FÁZE 15: NEUROSOMATICKÁ FÚZE

Po vnímavosti a integraci následuje fúze nové energie s energií ostatní a zformování sociálního propojení — synergismus.

Poslání nervových obvodů je šířit, komunikovat a spojovat. Spojení, jež je poeticky nazýváno jednotou či láskou, není vůbec nahodilým vývojem, nýbrž je obsaženo v plánu DNA. Důsledkem fúze a vzájemné výměny je struktura schopná vyšší konteligence — dvě hlavy vědí více než jedna, pokud ovšem jsou naladěny na stejnou frekvenci.

Náš slovník bohužel nedisponuje vědeckým termínem, označujícím komunikaci mezi dvěma či více osobami vysílajícími na neurosomatických kanálech a přitom zcela zbavenými symbolově-materiálních imprintů. Nazýváme ji *Extra-symbolic Perception, ESP* (Mimosymbolové vnímání), duševní jednotu, agapé, tantry.

Neurologické procitnutí šedesátých let vyústilo v rozšířené hnutí, kladoucí důraz na osobní růst a vlastní vývoj, které je známo jako *Consciousness Movement*.⁹ Jeho základní myšlenka zavržení politiky a kariérismu, skepse a odpor vůči dogmatům a opětovné zdůraznění osobních hodnot oproti hodnotám veřejným vedlo některé sociální kritiky, jako byl Thomas Wolfe, k názoru, že Generace „ega“ směřuje zpět k eisenhowerovské apatii padesátých let.

Avšak podle teorie mutačních fází, prezentované touto knihou, není v přírodě žádných „návrátů“, nýbrž jde o opakující se cyklus, jež směřuje ke stále vyšším energetickým rovinám:

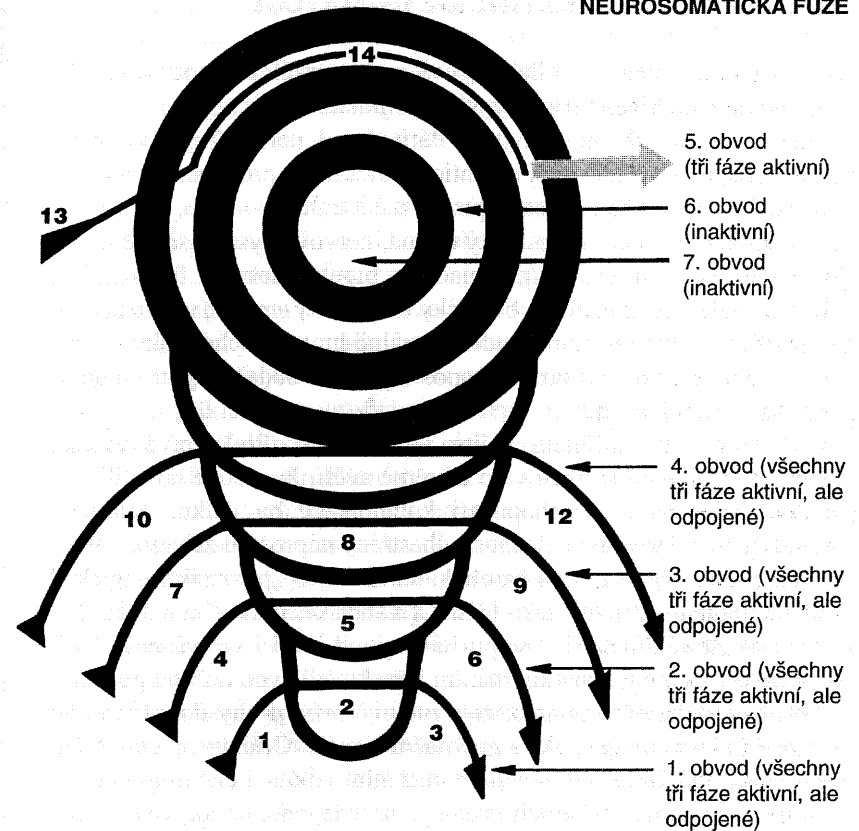
vnímavost
integrace
přenosné vazby

Fáze 13 (fáze hédonického konzumenta) tak vede k fázi 14 (hédonické seberealizace), která dále vede k fázi 15 — k utváření neurosomatických skupin. Ono množství kultů, sekt a hnutí, jež vzkvátaly v sedmdesátých letech, to jsou příklady vazeb fáze 15.

„Apatie“ generace, jež následovala po šedesátých letech, je klamná. Mladí lidé dneška se především zabývají interna-somatickými experimenty, a méně nadšení u nich lze pozorovat pouze v souvislosti s ochotou podrobit se zastaralým politickým, společenským či náboženským doktrínám. Jedním z nejzajímavějších aspektů současné neurosociologie (1976), jež však bylo možno předvídat, je elektrická akceptace pojmů S.M.P.L.E. těmi, kdo dosáhli určitého stupně „seberealizace a ovládnutí smyslu“ a kdo jsou připraveni vázat se ke kolektivům, které jsou předpokladem dalšího evolučního kroku.

⁹ Hnutí vědomí, mělo spojitost s New Age — pozn. překl.

FÁZE 15: BÝK II NEUROSOMATICKÁ FÚZE

Fáze 15 je aktivována, jakmile Pátý mozek utváří vazby s jinými polysenzorickými prostředky v čase a vytváří neurosomatické fúze. Fylogeneticky tato fáze definuje první přímou energetickou komunikaci mezi lidskými jedinci. Fáze 15 je nezbytná pro vývoj každého postlarválního druhu a jedinec o takovém genetickém uspořádání, jež odpovídá této roli tantrické fúze, se nazývá Býk II.

FÁZE 16: NEUROELEKTRICKÁ VNÍMAVOST

Šestý obvod vzniká, jakmile nervový systém začíná chápat sám sebe a fungovat jako bioelektrický vysílač/přijímač.

Pro srovnání, když je aktivován Pátý obvod, nervový systém teprve začíná chápat a ovládat svůj somatický „dopravní prostředek“, aniž byl nadále vázán k nějaké stálé pozemské lokalitě.

Jakmile je pak aktivován Šestý obvod, nervový systém si uvědomuje sám sebe jako vysílač/přijímač na bioelektrických frekvencích. Mluvíme zde o tom, čemu se básnický říká „šestý smysl“, tedy o schopnosti přijímat zprávy mimo audio-vizuálně-hmatově-chemický rozsah Neurosomatického obvodu, schopnosti, již jsou obdařeni jistí předčasně vyspělí larvální jedinci.

Telepatické nadání není ničím výjimečným. Překvapivě vysoké procento larválních jedinců vám důvěrně svěří, že v sobě odhalili jasnozřivé schopnosti či schopnosti komunikace na dálku. Takovéto příhody jsou v larvální společnosti obestřeny naprostou záhadou, představují pro ni přísné tabu a katolická církev tyto „parapsychologické“ jevy již tradičně odsuzuje jako hříšné a ďábelské. Diskusím o důkazech existence „šestého smyslu“ se puritánsky vyhýbají i velevážení vědci, kteří by ani za nic jejich zkoumáním neriskovali svou dobrou pověst.

Je přece dostatečně známo, že vývojově nižší druhy dokáží vysílat a přijímat elektromagnetické a gravitační signály. Orientační a migrační schopnosti ptáků závisejí na jejich precizním vnímání elektrogravitační energie, biorytmus veškerých druhů je pravděpodobně aktivován prostřednictvím elektromagnetického sdělení, ale ačkoli je zřejmé, že každý nervový systém funguje jako elektromagnetický vysílač/přijímač, jsou tyto aspekty psychologie člověka dosud jednoduše ignorovány.

Zmíněná pověřivá ustrašenost ve spojitosti s rozvíjením lidských schopností je daná geneticky. Většina lidských tabu a bizarních morálních principů se týká neurologických či genetických schopností. Stejně jako jsou pro larvální společnost nepohodlné neurosomatické, imprinty potlačující (hedonické) drogy, tak i neurofyzičné prožitky narušují a matou tendenci prostého přežití. Čtyřobvodový sociální robot je projektován tak, aby svou perspektivu limitoval pouhým bezprostředním okolím, takže hmyz, jenž opustí vychozené cestičky mraveniště, pohybuje se mimo ně a snaží se o komunikaci s lidmi, je ostatními vnímán jako nebezpečný pro celé mraveniště.

Konteligentní užití Neurofyzičného obvodu muselo tedy počkat až do chvíle, kdy byla vyvinuta elektronická a atomová technologie, jež

mu teprve poskytla jazyk a předlohu. Ačkoli nervový systém slouží již od začátku biologického vývoje jako vysílač/přijímač elektro-magneticko-gravitačních signálů, Šestý obvod je jako příprava pro vesmírnou migraci zpřístupněn vědomé komunikaci teprve s nástupem atomové technologie — roboti se začínají učit ovládat svou vlastní soustavu obvodů.

Fáze 16 je pasivní, průzkumnou fází neuroelektrických vjemů, fází nevázaného příjmu informací. Je třeba poznamenat, že ve většině případů oněch „parapsychologických“ jevů jde o „senzitivní“ osoby, jež mají pouze schopnost **přijímat**, zatímco těch, kdo jsou zároveň i **vysílači** neurofyzičných signálů, je daleko méně. To jen potvrzuje, že receptivní fáze nových obvodů jsou ve své povaze fázemi dětství.

S jiným příkladem neurofyzičné receptivity se můžeme setkat v radioastronomii. Zatímco na příjem elektromagnetických signálů máme obrovské „talíře“, bedlivě zaměřené k obloze, na vysílání zpráv do vesmíru s úmyslem vědomé komunikace je vynakládáno energie daleko méně, což je dokladem instinktivního vědomí, že lidstvo je nevyspělým druhem, pasivně čekajícím, až bude kontaktováno. Totéž platí o jevech UFO. Průzkumy mínění odhalily, že na existenci vesmírných návštěv naší planety věří více než padesát procent Američanů, avšak velice málo z nich se domnívá, že by oni sami mohli být v budoucnosti součástí podobné výpravy k jiným planetám (fáze 18). Šestý obvod je aktivován prostřednictvím neuroelektrických drog. Díky organickým chemikáliím, jež je možno získat z námelu, kaktusů či hub, je nervový systém schopen uvědomovat si svou funkci vysílače/přijímače fyzické energie. Příčinnou souslednost je však třeba interpretovat přesně — drogy neuroelektrickou aktivitu nestimulují. Mozek je bioelektrickým systémem, který tyto signály vysílá a přijímá již dvě miliardy let. Drogy pouze odstraňují synaptické překážky, jež zabraňují larvální mysli, aby si uvědomila molekulární transakce a bioelektrické signály, s kterými mozek neustále čile obchoduje. Neurosomatické chemikálie prostě jen spouští synaptická stavidla, jež zabraňují symbolové mysli Třetího obvodu vnímat bezděčnou tělesnou činnost.

Během fáze 16 si postlarvální jedinec uvědomuje bioelektrickou povahu mozkové činnosti. Je to stejné, jako byste vytáhli počítač z ochranné skříňky, a odhalili tak jeho podrobné zapojení — pilota letadla, jež je řízeno počítačem, by podobný objev zřejmě příliš neuklidnil. Pilot prostě vyžaduje jen přímé instrukce; larvální jedinec nemá zájem vědět, že jeho oběd se skládá z atomů, z nepatrných částic vířících prostorem, on chce pevný kus masa na pevném talíři.

Realita mezihvězdné existence se ovšem od larvální velice liší. Elektro-magneticko-gravitační procesy jsou masem a bramborami galaktického života. Charakter mozku jako vibračního vysilače/přijímače a s ním spojená telepatie, spojení mozku s počítačem a radiovysíláním, kyborgová symbióza, všechny tyto schopnosti, jež se larválnímu jedinci jeví jako neužitečné, jsou ve vesmíru naprosto nezbytné.

Mimozemské jevy jsou měřeny z hlediska rychlosti světla. Mimozemská komunikace nemá nic společného s laryngálně-manuálními symboly na papíře či slovy vokalizovanými pomocí zvukových vln, nýbrž je záležitostí širokého spektra elektronických signálů.

Karikaturou personifikace fáze 16 je „hipík na tripu“, který se prochází s nepřítomným výrazem ve tváři a volá: „Hele, všechno jsou to jenom vibrace!“ Vzpomeňme si na otřelé, naduté vtípky o hipíkovi, který se dívá na stůl před sebou a říká: „Hele, tužka!“ Je velice snadné zesměšňovat vratkou a nejistou pozici jedinců, procházejících proměnou, a na LSD pohrdavě shlížet jako na něco, co způsobuje nejvýše pomatení smyslů. Ve skutečnosti však onen všemi opovrhovaný hipík vykonává epistemologický krok, na který není doposud zcela připraven a pro nějž má jeho společnost pramalé pochopení — kvůli vlastní hlouposti. Pokud říká „hele, tužka“, identifikuje pomocí termínu daného jazyka vířící shluk elektronů, a realizuje tak v duševní rovině einsteinovské úkony!

Za Nixonovy éry, kterou charakterizovala ohromující duševní krutost a bezduché hulvátství, vešlo v oblibu beztravně omezování a zastrahování uživatelů LSD, zabývajících se bez náležitých příprav a školení výkonem své bezstarostné, pozoruhodné genetické funkce. Byli to první lidé, kteří začali užívat svůj mozek jako radiovysilač/přijímač a kteří začali vnímat jak mozek, tak vesmír, jež mozek obývá, v jejich elektronické podstatě.

Psychedelikové sofistickované fáze 16 však učinili krok zpět k předvědecké hinduistické ontologii — „vše je májá (iluze)“, „vše je líla (hra energie)“. Hinduismus je pasívně receptivní filozofií, jejíž ontologie a neurogenetická kosmologie je sice ve svém základě správná, ale zároveň je antiracionální a předvědecká.

Buddhismus, vytríbenější nauka s kvietistickými rysy, akceptuje vibrační podstatu reality též, ale hlásá bezprostřední citovou pasivitu a netečnost. Carlos Castaneda ve svých knihách zmiňuje verzi neuroelektrického prožitku, jež je spojen s kultem *peyotlu* — „oddělená skutečnost“. Jelikož nevzdělaný indián z kmene Jaki není obeznámen s atomovou fyzikou, používá k popisu prožitků, jež jsou jednoznačně neuroelektrické, slovníku magie a síly.

Fáze 16 je, stejně jako všechny receptivní fáze, fází průzkumnou a fází kojenecké pasivity. Hipík s rozšířenými zorničkami je jen přechodnou vývojovou formou. Neuroelektrické drogy jako LSD nejsou určeny pro pozemský život, a právem jsou tak larválními moralisty považovány za nebezpečné, neboť Šestý obvod je určen pro život mimozemský a jeho probíhající aktivace pomocí drog je přípravou k migraci. Neurofyzických drog je možno používat k „lčení“ neúčinných dětských imprintů, avšak užívání drog typu LSD, ať již za účelem lčení či výcviku před letem do vesmíru, by mělo probíhat pod dohledem zkušených odborníků, kteří se zásadami reimprintace zabývají a kteří dokáží ovládat svůj vlastní nervový systém. Hédonické „party“ užívání LSD je riskantním podnikem. Je sice pravda, že extáze spojená s bezprostřední vibrační realitou je natolik intenzivní, že předčí jakoukoli larvální rozkoš či materiální uspokojení, a že ontologické objevy, k nimž jedinec dospívá, mu umožní poznání základní einsteinovské reality (přičemž imprinty jsou pouhými jejími statickými, vybledlými kopiemi), ovšem na druhé straně je fyzická realita zážitkem pro Pozemšťana příliš explozivním. **Mozek je mimozemským orgánem.** Mozek je inteligencí z vesmíru. Vztah mozku k pozemským věcem není o nic vřelejší než vztah vzdělaného, chápavého cestovatele k zapadlé horské vesničce, v níž se zastavil na nocleh.

Poznání, že mozek je ve skutečnosti mimozemskou inteligencí, která hostitelovu osobnost pozoruje stejně blahosklonně, jako by uhlažený aristokrat sledoval počínání nevzdělaného, obhroublého venkovského hostinského, by mohlo být pro nepřipraveného uživatele LSD, považujícího mozek naivně za nástroj svého vlastního ega, zážitkem natolik zdrcujícím, že by u něj výsledná hanba a ponížení mohly vést k traumatickému šoku. Takzvaný „špatný trip“ není tedy často ničím jiným než „egem“ pozorujícím samo sebe skrze čistý objektiv vlastní Vyšší inteligence.

Je zde však i druhý mýtus spojený s LSD, který lze neurologicky vysvětlit, a tím je apokryfní legenda o tom, že lidé rádi skáčí pod účinkem neurofyzických drog z okna. Samozřejmě že tento defenestrační mýtus se tak stává proroctvím sebenaplnění. Stačí, abyste pustili do oběhu smyšlenou informaci, a příslušný mýtus se už díky přístupnosti nervového systému s potlačenými imprinty sám stane realitou — „Copak člověk dělá, když prožívá nirvánu? Aha, už vím, najde si nějaké okno, kterým by mohl vyskočit ven. Psali o tom přece ve čtenářské rubrice.“

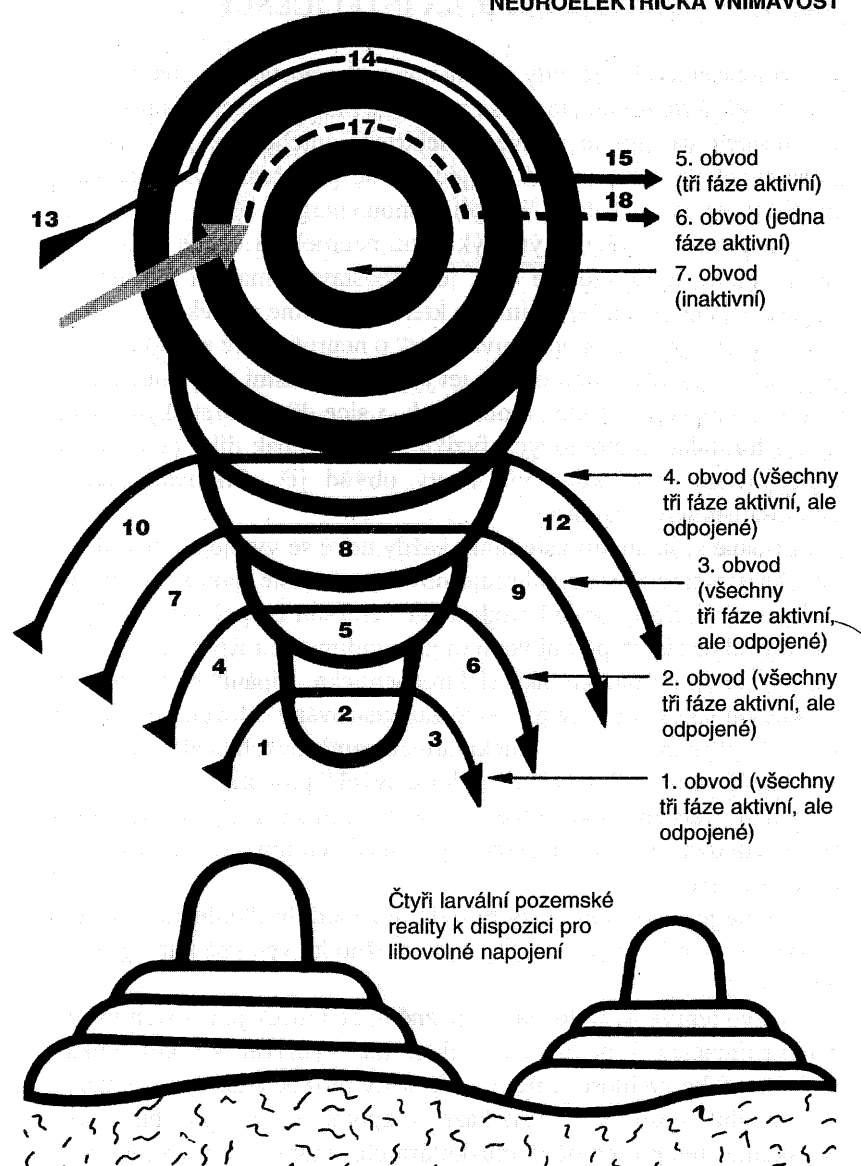
Pod podnětnou silou této legendy se ovšem skrývá jistý evoluční význam. LSD aktivuje postpozemskou konteligenci — domovem lidstva

je vesmír, prostor, jeho přirozeným prostředím je nulová gravitace, jsme určeni k tomu, abychom pluli prostorem, vyvíjeli se směrem k meziplanetárním letům, k neomezené svobodě.

Neurofyzický hédonismus fáze 16 je přirozenou, mladickou reakcí na nově získané prožitky. Během své larvální existence je mozek utlučen a izolován od elektromagnetické vibrační reality, prožitky jsou brutalizovány a zdrsňovány artefakty a stroji vyprodukovanými Třetím obvodem, systém zatěžují těžkopádné, pomalé somatické funkce Pátého obvodu a neurosomatické prožitky jsou filtrovány prostřednictvím pomalé, tekuté výměny mezi buněčnými orgány.

Vědomí Šestého obvodu je však křišťálově čiré, jasné, elektrizující, plynulé, nezatížené materiální neohrabaností, a je tedy pochopitelné, že je to období nevázaného laškování s čistou, bezprostřední, plynulou aktivní energií.

Fáze 16 je fází, v níž si neuroelektrické dítě pohrává s elektromagnetickými signály, přičemž následující fází je inteligentní integrace a rekonstrukce nových energetických forem.

Fáze 16 je prvním, průzkumným stadiem Neuroelektrického obvodu, kdy mozek, zbavený těla a čtyř pozemských imprintů, funguje jako neuropočítač. Je to fáze neuroelektrické pasivity, einsteinovského vědomí, fáze sebedefinování mozku jako bioelektrického počítače, fáze nevázaného užívání elektroniky. Touto fází prochází každý postlidský druh a jedinci s genetickým uspořádáním vhodným pro tuto roli jsou nazýváni Blíženci II.

FÁZE 17: NEUROELEKTRICKÁ INTELIGENCE

Pasivita receptivní fáze, kdy čekáme na to, co dostaneme „na talíři“, se pro nás stává frustrující, takže se začínáme pít po mechanismech a zákonitostech daného jevu. Neuroelektrická inteligence je selektivní, experimentální, soustředěná — jedinec se prostřednictvím pasivních prožitků učí, jak ovládat a řídit příslušnou energii.

Primitivním symbolickým výkladem neuroelektrických jevů je tato kniha, a obzvláště tato její část, jež představuje manuál k používání elektronického vysílače/přijímače, kterému říkáme mozek.

Naše současná schopnost „uvažovat“ o neurofyzické energii (tj. spojovat LM symboly s atomovými jevy) je nám vlastní díky současnému pokroku ve dvou vědeckých oblastech, a sice díky teoretickým modelům a formulacím atomových fyziků, za druhé pak díky předávaným zkušenostem těch, kdo svůj Šestý obvod již aktivovali pomocí neurotransmiterových drog.

Jak jsme si již mohli všimnout, každý nově se vyvíjející obvod nervového systému v sobě zahrnuje obvody předešlé, jakož i vzájemné vazby s nimi. Šestý obvod představuje centrální biopočítač — přijímá signály od ostatních pěti obvodů (a jak uvidíme i od RNA-DNA). Tyto signály putují do mozku jako elektrochemické „pípání“ bez ohledu na to, kterým smyslem byly původně zaregistrovány. Mozek Šestého obvodu též přijímá signály z molekulárních paměťových bank neuronů — a to taktéž ve formě „jedničkových/nulových“ pípnutí.

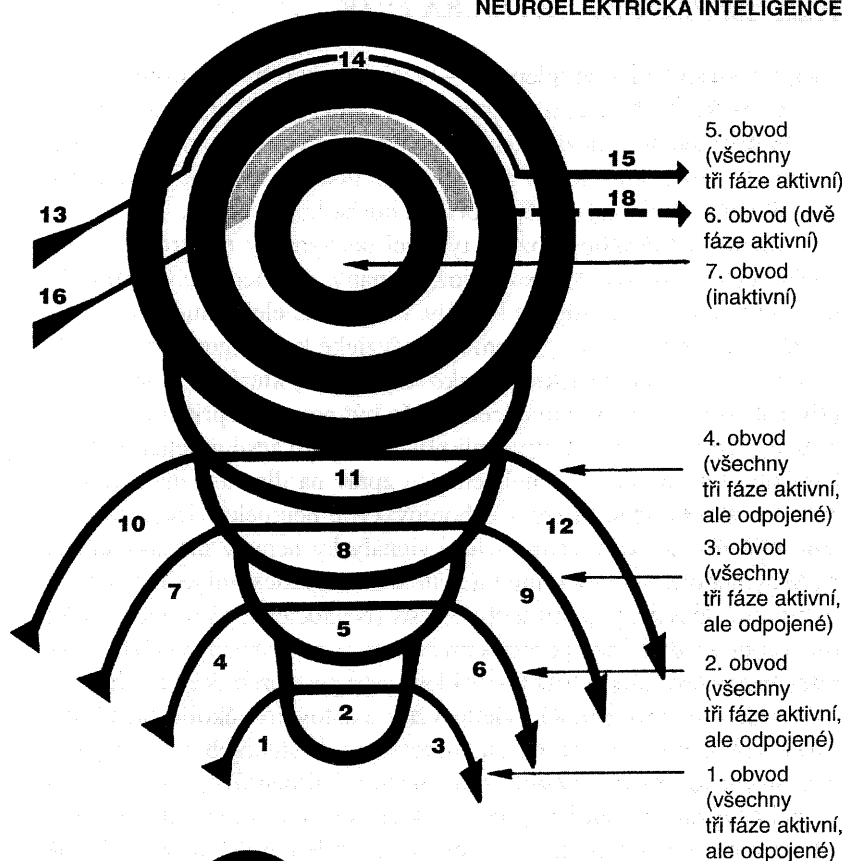
Během larvální existence se Šestý obvod zabývá především zprostředkováváním signalizace čtyř pupečních obvodů, určených pro pozemský život.

Jakmile je aktivován Šestý mozek, je zapotřebí dlouhého, složitého a disciplinovaného výcviku, aby bylo možno ho vědomě a integrovaně ovládat.

Lidstvo teprve nyní dochází k poznání, že mozek je zároveň vysílačem/přijímačem i počítačem, jehož lze využívat ke komunikaci o elektronické rychlosti a frekvenci, Šestý mozek však nelze používat pro larvální prostředí — nedokáže se zpomalit a přizpůsobit newtonovskému tempu emočně-muskulárních, manuálně-mentálních či domestikovaně-sociálních výměn „ostrovských realit“.

Mozek Šestého obvodu funguje nejlépe v chráněném prostředí, v němž platí stejné einsteinovské zákonitosti nebo v němž ostatní alespoň neznehodnocují komunikaci larválními signály.

FÁZE 17: RAK II NEUROELEKTRICKÁ INTELIGENCE

Fáze 17 je aktivována, jakmile se Šestý mozek, zbavený břemene omezujících somatických imprintů či imprintů spojených s larválním životem, naučí ovládat, integrovat a organizovat neuroelektrické signály a zacházet se svým neuroelektrotechnickým vybavením. Touto fází prochází každý postpozemský druh. Jedinec s genetickým uspořádáním vhodným pro tuto roli, odpovídající fázi 17, se nazývá Rak II.

FÁZE 18: NEUROELEKTRICKÁ FÚZE

Neuroelektrická fúze je telepatii — vzájemnou komunikací mezi dvěma či více konteligencemi fungujícími v rámci Šestého obvodu.

Tato komunikace mezi dvěma či více nervovými systémy, vysílajícími a přijímajícími rychlostí elektromagnetického spojení, je nejvyšší, nejrychlejší a nejkompexnější formou lidské komunikace.

Schopnosti lidského mozku, týkající se výměny elektromagnetických signálů, nebyly doposud prozkoumány, a je tedy též možné, že mozek je schopen dešifrovat signály, které naše elektronické přístroje nedokáží registrovat. S vývojem neurofyzické konteligence snad bude v budoucnu možné projektovat takové přístroje, které by umožňovaly přijímat zprávy, jejichž původcem může být pouze biopřístroj.

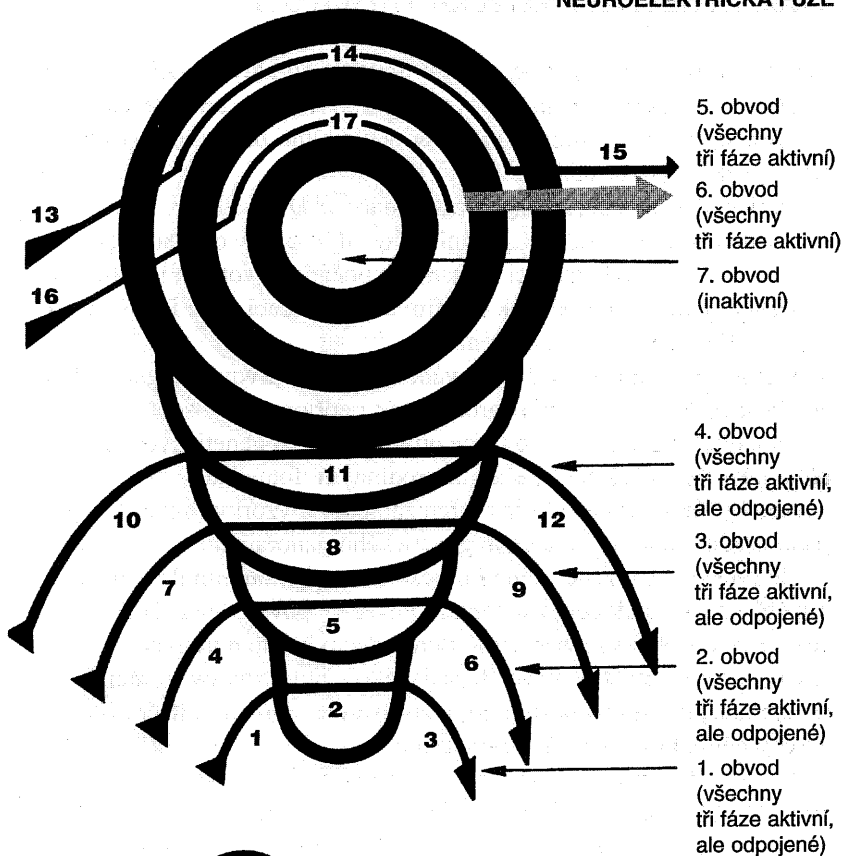
Stejně jako si lidé zkonstruovali přístroje, které zesilují jejich muskulární sílu, tak i vysílání konteligentních zpráv na dlouhé vzdálenosti by mohlo být umožněno určitým kyborgovským, neuroelektrickým zařízením, přičemž takovéto neurofyzické signály by neměly nic společného s LM symboly a byly by přímými neurálně-energetickými jednotkami.

Zde opět musíme připomenout, že Šestý (Neuroelektrický) obvod mozku není orgánem určeným k pozemskému životu a že schopnost vysílat a přijímat o neuroelektrické intenzitě a rychlosti patří postpozemské existenci.

Pravdou je, že v průběhu dějin vždy existovalo několik předčasně vyspělých jedinců, vykazujících konteligenci Šestého obvodu, ať již to byli spiritisté, média, věštcí, velcí mystičtí filozofové, ale i potrhli učenci či výstřední geniální podivíni, které společnost po staletí hromadila v blázincích, protože na svou dobu věděli příliš mnoho. Méně civilizované kmeny často instinktivně chápaly podivné duševní počítky jako znaky futických schopností a pro jedince s předčasně vyvinutým Šestým obvodem vymezovali sociálně akceptované role.

I když není pochyb, že někteří jedinci jsou obdařeni výjimečnými neurálními schopnostmi, jako je telepatie, mimosmyslové vnímání, psychokineze, mimořádné matematické schopnosti atd., je zároveň jisté, že pro tyto lidi není v larvální společnosti místo. Například mimosmyslové vnímání může být postpozemským rysem a pozicí těch, kteří byli touto schopností obdařeni, lze přirovnat k pozici ryb s hlasivkami či primitivních savců se schopností symbolové manipulace. Pokoušet se o telepatii zde „dole“ by bylo stejné jako se snažit o slovní konverzaci pod vodou. Jakmile opustíme naši planetu, telepatický (neuroelektrický) způsob komunikace se pravděpodobně stane zcela běžný.

FÁZE 18: LEV II NEUROELEKTRICKÁ FÚZE

Fáze 18 (telepatické propojení) je aktivována, jakmile dochází k vazbě Šestého mozku na jiné šestiobvodové entity a jakmile Šestý mozek začíná komunikovat neuroelektrickou rychlostí. Touto fází prochází každý postpozemský druh a jedinec s genetickým uspořádáním odpovídajícím roli, jež této fázi vyhovuje, se nazývá Lev II.

FÁZE 19: NEUROGENETICKÁ VNÍMAVOST

Sedmý obvod — nervový systém, přijímající signály od DNA.

DNA projektuje a konstruuje nervové systémy a udržuje kontrolní a rekonstruktivní komunikaci se somatickými buňkami a neurony, zprostředkovanou RNA.

Nervový systém neustále přijímá signály od DNA a RNA. Uvnitř jádra každého neuronu „žije“ hlavní plán DNA, jenž obsahuje záznam řetězce tělesných reinkarnací od samého počátku života na této planetě.

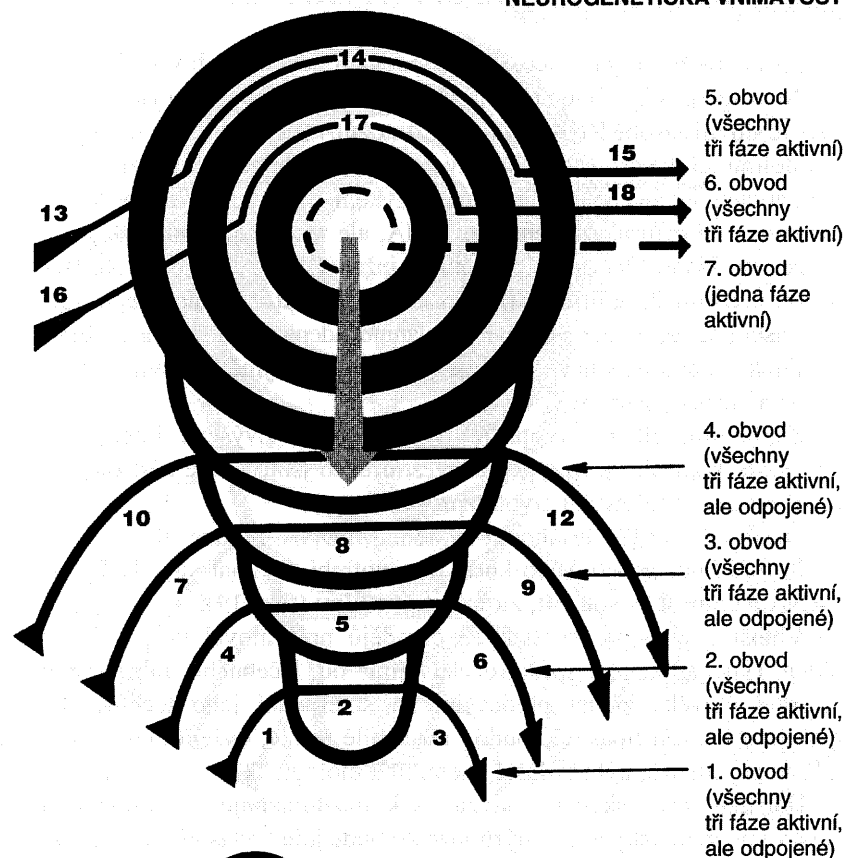
Genetikové se nyní učí, jak dešifrovat konverzaci mezi DNA a tělem a mezi DNA a nervovým systémem.

Jakmile je Sedmý obvod nervového systému aktivován, signály DNA se stávají vědomými. Tento prožitek se nepřipravené osobě jeví jako chaotický a zmatený — jako tisíce probleskujících genetických vzpomínek, jako listování molekulárním rodinným fotoalbem, zvětňujícím vědomí a vývoj druhu — a je tvořen záblesky a vzorky rozsáhlého projektu mnoho miliard let starého genetického panoramatu.

Neurogenetické vědomí není omezeno na pouhou minulost, nýbrž je k mání i nárys budoucího schématu DNA — povznášející či desuplné psy-fy vize a ukázky permutací, které lidstvo čekají a neminou.

Jak jsme již zjistili, první fáze jakékoli nové roviny konteligence je fází receptivní, fází pasivního pozorovatele. Funkcí mutační fáze 19 je tedy neurální pozorování a průzkum.

FÁZE 19: PANNA II NEUROGENETICKÁ VNÍMAVOST

Fáze 19 je aktivována, jakmile je realizována mutace směrem k neurogenetickým signálům. Nervový systém si imprintuje kód DNA a na molekulární úrovni vysílá/přijímá signály RNA-DNA. Touto fází prochází každý postlidský druh. Jedinec s genetickým uspořádáním odpovídajícím roli této fáze je Panna II.

FÁZE 20: NEUROGENETICKÁ INTELIGENCE

Selekce, třídění, organizace, vyhodnocování genetických signálů.

Neurogenetický obvod začíná myslet stejným způsobem jako DNA, učí se slovní zásobě RNA, začíná se ztotožňovat s genetickou inteligencí, definující vývojové schéma života o rozsahu mnoha miliard let.

Larvální inteligence nedisponuje jazykem, jenž by mohl postihnout spleť a rozrůzněnost schématu DNA, ale lze předpokládat, že v budoucnosti budou genetičtí čarodějové, inženýři DNA, schopni abecedy DNA porozumět, dešifrovat ji a posléze ji přepsat v aminokyselinovém manuskriptu jako knihu psanou řečí guaninu, adeninu, cytozinu a thyminu.

Funkcí neurogenetické inteligence je samozřejmě zastavit programovaný proces stárnutí.

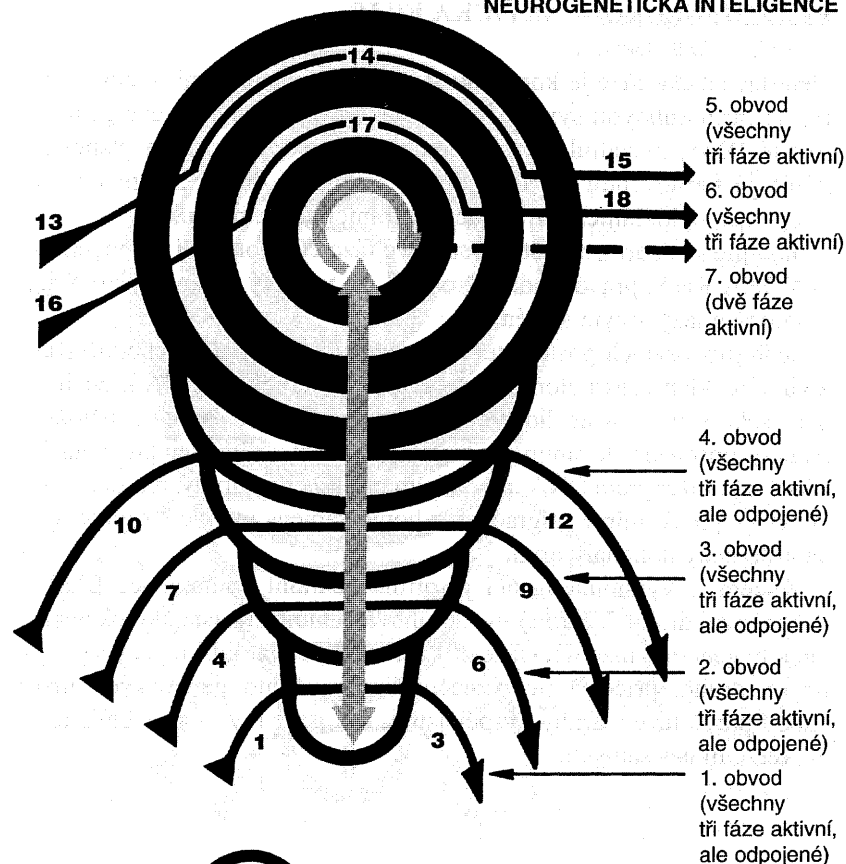
Základním cílem Života je Nesmrtelnost. Zvýšená inteligence (neurální kontrola) a Migrace do vesmíru, to jsou pouhé nástroje, jež mají proces Prodloužení života zprostředkovat.

Nesmrtelnosti lze dosáhnout ovládnutím DNA — fáze 20.

K ovládnutí genetického kódu je zapotřebí přijímat signály DNA-RNA a empiricky souznít, ztotožnit se s nimi (fáze 19).

Vnější rysy neurogenetických čarodějů prezentoval ve své knize Alan Harrington: „...spásu očekávejme od léčebného inženýrství; ...osud člověka závisí především na směřování jeho technického pokroku; ...naši Spasitelé budou nosit bílé pláště, ovšem nebudou to pláště psychiatrů, nýbrž pláště chemiků a biologů.“³⁾

Harringtonova skvělá analýza však nezdůrazňuje, že základním nástrojem genetických inženýrů fáze 20 bude jejich vlastní mozek, pracující s neurogenetickými signály. Pouze neuronové spojení s DNA může vést k nesmrtelnosti a symbiotickému spojení s jinými druhy — odlišnými písmeny genetické abecedy.

FÁZE 20: VÁHY II
NEUROGENETICKÁ INTELIGENCE

Fáze 20 je aktivována, jakmile se Sedmý mozek naučí ovládat, integrovat, organizovat neurogenetické signály a zvládne manipulaci s chromozómy. Touto fází musí projít každý postpozemský druh. Jediněc s genetickým uspořádáním určeným roli této fáze se nazývá Váhy II.

³⁾ Alan Harrington, *The Immortalist*, Random House 1969.

FÁZE 21: NEUROGENETICKÁ FÚZE

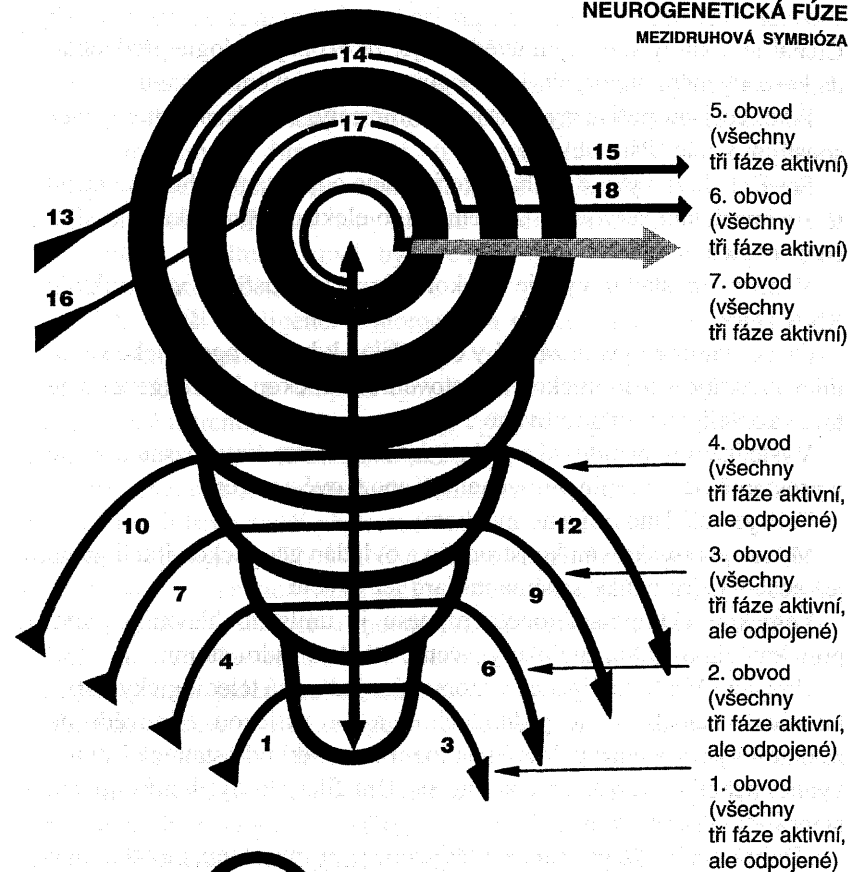
Neurogenetická fúze je komunikací s jinými genetickými inteligencemi, je mezidruhovou symbiózou, spojením organismů na energetické rovině DNA, mezidruhovým rozmnožováním (vědomým a plánovaným), je formováním mezihvězdných seskupení druhů, spermatickou kooperací, oplodňující konverzací mezi inteligencemi druhů.

Jakmile se neurogenetičtí čarodějové fáze 20 zdokonalí v konverzaci s DNA-RNA, pravděpodobně objeví, že veškerý organický život je jednotným jazykovým systémem.

Jedním z prvních posteinstejnových filozofů, kteří pochopili účel života, je Alan Harrington: „Člověk... je prostředkem DNA k pochopení sebe samé.“ Role lidstva v odsunu veškerého života z děložní planety, odsouzené k záhubě, je sice rozhodující, ovšem jen přechodná. Lidstvo je inženýrem DNA, pracujícím pro všechny druhy, minulé i budoucí — po Vesmírné migraci se z homo sapiens vyvine Nesmrtelný, neurologicky dokonalý druh.

Klíčem k Vyšší inteligenci je přímá neurální komunikace DNA-RNA mezi druhy. Vědomá mezidruhová symbióza nastane v okamžiku, kdy genetičtí inženýři (fáze 20) začnou slučovat lidské geny s geny jiných druhů, přičemž nejvýznamnějšími z těchto genetických fúzí budou právě fúze s druhy vyspělejšími, než jsme my — tj. s budoucími verzemi nás samých.

FÁZE 21: ŠTÍR II NEUROGENETICKÁ FÚZE MEZIDRUHOVÁ SYMBIÓZA

Čtyři larvální pozemské reality k dispozici pro libovolné napojení

Fáze 21 je aktivována, jakmile se Sedmý mozek spojí s neurogenetickými entitami. Je to fáze mezidruhovité symbiózy, fáze komunikace mezi neurogenetickými entitami prostřednictvím aminokyselinové signalizace. Touto fází prochází každý z postpozemských druhů a jedinec s genetickým uspořádáním určeným pro tuto roli se nazývá Štír II.

FÁZE 22: METAFYZIOLOGICKÁ VNÍMAVOST

Čtenář této knihy si už nyní uvědomuje, že exopsychologie předpokládá konteligenční hierarchii, jež funguje v galaktickém rozsahu.

Poté, co jsou potlačeny pozemské imprinty, se lidská konteligence soustředí v těle (Pátý obvod).

Šesté stádium vývoje je charakterizováno odpoutáním inteligence od těla a imprintací nervového systému jako elektromagnetického vysílače/přijímače.

V sedmém stadiu vývoje se konteligence soustředí ve struktuře RNA-DNA.

Osmé stádium vývoje začíná v okamžiku, kdy neurogenetické vědomí kontaktuje subatomickou kvantověmechanickou konteligenční a je touto konteligenční imprintováno.

Výsledkem je paradoxní nepřímá úměra — čím širší rozsah energie v prostoročase, tím miniaturizovanější mozkové centrum.

Tělo je ovládáno a řízeno mozkiem.

Mozek je projektován/konstruován a ovládán genetickou inteligencí, jež nese v jádru buňky schéma miliard let vývoje.

Logickou extrapolací tohoto procesu je umístění hlavního plánu projektu a konstrukce molekuly, včetně DNA, v jádru atomu.

Umístění Vyšší inteligence v atomovém jádru má teleologický a spekulativní nádech — je jednoduchou a heuristickou odpovědí na základní výzvu a otázku, které se filozof na rozdíl od ostatních lidí nevyhne, neboť je největším úskalím poslání filozofa být konfrontován neustálými dotazy typu:

„Dobrá, říkáte, že genetická inteligence je nesmrtelnou, neviditelnou duší, jež přežívá tělo. Ale odkud se DNA bere?“

„Dobrá, říkáte, že život byl na tuto planetu zaset vyspělejšími formami genetické inteligence. Ale kdo DNA stvořil?“

Na základě vědeckého důkazu, který můžeme již brzy očekávat, k nám nejlepší odpověď na otázku týkající se Stvořitele Vyšší inteligence míří z pomezí jaderné fyziky a kvantové mechaniky — základní energie, metafyziologická konteligence, je pravděpodobně obsažena uvnitř jádra atomu.

V exopsychologických příručkách *Periodická tabulka energie* a *The Game of Life* (Hra života) se předpokládá, že základním kódem, jímž se šíří plán vývoje, je periodická tabulka prvků, přičemž každý chemický prvek představuje jedno písmeno základní energetické abecedy, kterou jaderná konteligence využívá k sepisování vesmírného scénáře.

Molekuly, včetně DNA, pak představují texty, jejichž prostřednictvím Vyšší inteligence komunikuje, jakési superneurony vesmírného nervového systému.

Spekulace tohoto druhu se sice zabývají „vzdálenými“ tématy, nicméně nejsou o nic méně uvěřitelné než ortodoxní kosmologie křesťanská, muslimská, hinduistická či buddhistická a jsou dozajista důvěryhodnější než naslepo vyprodukované statistické teorie materialistických vědců. Pokud tedy čtenář hodlá neuronukleární teorie automaticky odmítnout, měl by předtím sám navrhnout logičtější heuristickou kosmologii.⁷⁾

Umístit Vyšší inteligenci v atomových jádrech, jež jsou propojena a komunikují napříč mezihvězdnými rozměry prostoročasu, je nesmírně praktickým a empirickým řešením, dokonale odrážejícím miniaturizační trend, kdy je nositelem vyšší biologické inteligence tak nepatrný prostor, jako je buněčné jádro.

Neurogenetická teorie předpokládá, že po migraci z této planety se postlarvální lidstvo naučí přijímat (fáze 19), integrovat (fáze 20) a vysílat (fáze 21) signály DNA-RNA, a tím i komunikovat a symbioticky se spojovat s genetickými mozky vývojově daleko vyspělejšími, přičemž od těchto starších a moudřejších mozků se lidstvo pravděpodobně naučí dešifrovat jadernou abecedu, a tak přijímat a registrovat signály, vysílané jadernými částicemi.

Fáze neuroatomické konteligence (22, 23, 24) jsou zde prezentovány v personifikované formě, aby byly stimulací k výzkumu a úvahám o budoucích vývojových stádiích člověka. Fyzikové se v současné době zabývají studiem subjaderné sféry, aby identifikovali vysokorychlostní částice, jež vytvářejí energetický jazyk. Nástrojem, který k tomu Tito vědci používají, je lidský nervový systém, jehož možnosti a citlivost zvyšují pomocí experimentálního hardwaru (lineární urychlovače atd.). Exopsychologie se snaží být zdrojem takových pojmů, s jejichž pomocí by jaderní fyzikové byli schopni personifikovat subjaderné jevy tak, aby je bylo možno vnímat.

K nejzásadnějším průlomům v porozumění přirozeným jevům dochází v okamžicích, kdy se vědcům daří empiricky se do těchto procesů vcítit. Mám tím na mysli Kekulého sen o hadu, pojídajícím vlastní ocas

⁷⁾ *Teologicky vzdělaný čtenář si zajisté povšiml, že exopsychologie je v podstatě klasickou katolickou doktrínou, prezentovanou prostřednictvím vědeckého jazyka v heuristickém kontextu. Duše (DNA) letí vzhůru do nebe (vesmírná migrace), kde se připojuje ke společenství svatých (starší konteligence DNA), aby se setkala se Stvořitelem a splynula s ním v jeden celek.*

(tento sen připravil půdu pro organickou chemii⁷⁾), či model biliárové koule vysvětlující atomické jevy.

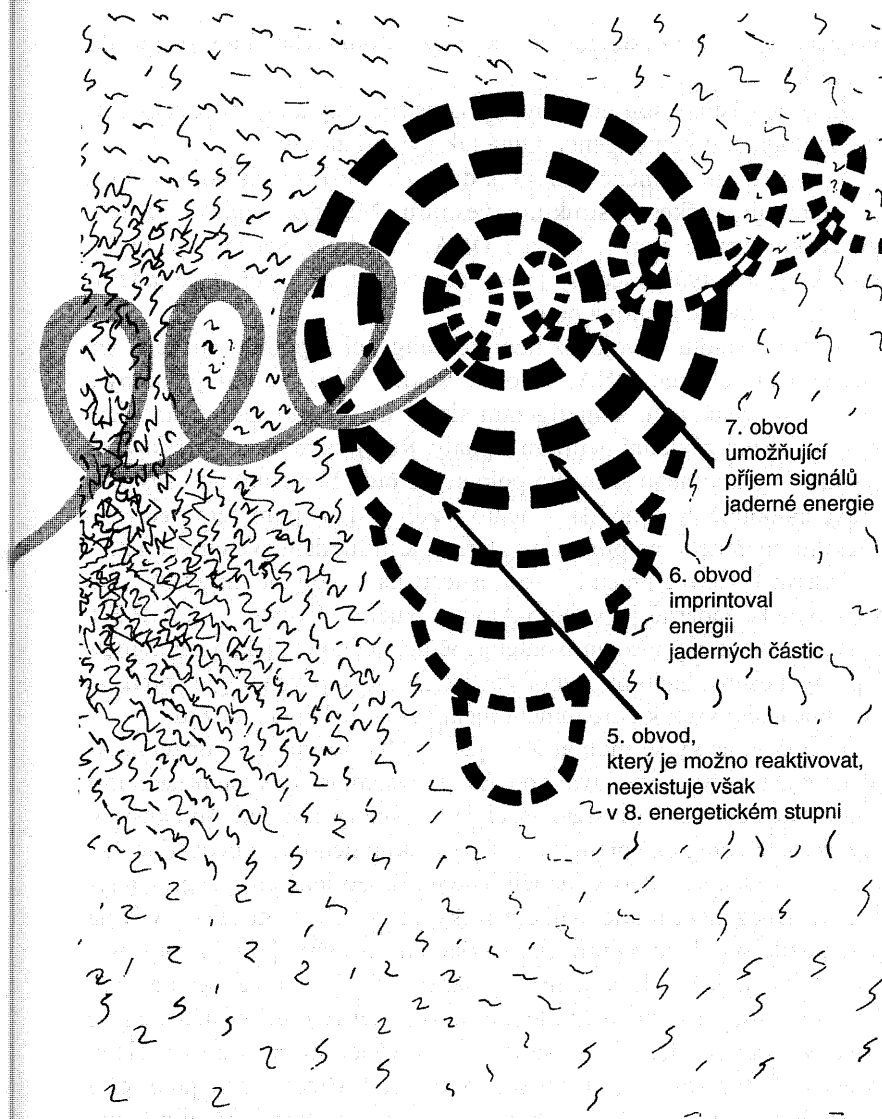
Jeden z nejneuvěřitelnějších dokladů o „procitnutí“, jež může jít ruku v ruce s přímým prožitkem základních energetických procesů, nám poskytuje život Alberta Einsteina, který se očividně vůbec neobtěžoval vyjadřovat se prostřednictvím symbolů Třetího obvodu, tj. až do věku sedmi let vůbec nemluvil. Traduje se, že tento křehký židovský hoch trávil podstatnou část svého švýcarského exilu představami, že je fotonem. Je možné, že Einsteinovu schopnost vyjadřovat základní rovnice vztahující se k energii a hmotě tak lze přičíst skutečnosti, že si ve vlastním těle a mozku uvědomil důsledky rychlosti světla, o nichž již celá staletí hovoří mystikové a jogíni; ti je však nedokázali vyjádřit matematickou formou.

Každá buňka v našem těle se skládá z atomů, uvnitř každého atomu existují subjaderné jevy, jež determinují elementární procesy, a tedy můžeme tvrdit, že naše těla a naše nervové systémy se zakládají na subjaderných jevech.

Osmé stadium vývoje je spojeno s šířením neurogenetické inteligence jadernými signály, s existencí čisté konverzace. Fáze 22 bude dosaženo, jakmile postlidská konteligence začne být schopna přijímat subjaderné informace, přičemž se předpokládá, že tuto schopnost získá od Vyšší inteligence, s níž přijde do kontaktu po opuštění planety.

Dá se očekávat, že stejně jako ostatní receptivní fáze (13, 16, 19) i receptivní fáze neuroatomického vědomí (22) bude charakterizována hédonickým zkoumáním. Jeho bezprostředním důsledkem bude změna praktického přístupu jaderných fyziků, kteří se přestanou chovat jako šarlatáni, bombardující protony ve slepé honbě za Nobelovou cenou, a s nadšením malých dětí začnou prožívat novou energetickou rovinu a její možnosti — jedině díky tomuto skromnému osobnímu přístupu budou později schopni komplexnějšího způsobu chápání (fáze 23) a fúze (fáze 24).

FÁZE 22: STŘELEC II NEUROATOMICKÁ VNÍMAVOST: METAFYZIOLOGICKÉ VĚDOMÍ

Fáze 22 je aktivována, jakmile Neurogenetický mozek začíná přijímat atomické jaderné signály. Fylogeneticky je tato fáze metafyziologickou a je personifikována jako Střelec II.

⁷⁾ Kekulé von Stradonitz, německý chemik, který navrhl strukturální vzorec benzenu. Jedné noci se mu zdál sen o molekule benzenu v podobě hada, pojídajícího za krouživého pohybu vlastní ocas, a tato jeho vize se stala základem teorie šestiuhlíkatého cyklu benzenu — pozn. překl.

FÁZE 23: NEUROATOMICKÁ KONTELIGENCE

Předcházející fáze vystavila mozek jazyku atomového jádra o obrovské energii.

Jaderné částice jsou integrovány, konstruovány a organizovány metafyzilogickou konteligencí, která tak vytváří atomy.

V této fázi je zmíněná aktivita k dispozici veškerá základní energie, jež zahrnuje veškerou strukturu vesmíru. Metafyzilogická konteligence konstruuje atomy, řetězce DNA, molekuly, neurony, vymýšlí, projektuje a vytváří všechny formy hmoty tím, že uspořádává jaderné částice a gravitační silová pole.

V tomto stadiu vývoje již není konteligenci zapotřebí ani těla, ani neuronů či schémat DNA, v tomto stadiu je již vesmír jednotným nervovým systémem, konteligentní sítí, v níž se subjaderné struktury projevují jako základní neurální signály. Řád prostorových a časových souřadnic jednotného silového pole se od řádu bioneurálního systému pravděpodobně výrazně liší — tento rozdíl je daný poměrem časového rozsahu, měřeného na bilióntiny vteřiny, k miliardám světelných let.

Jaderní fyzikové pracují v současnosti na vývoji slovní zásoby pro subatomické jaderné jevy (Sub-Atomic Nuclear Events — S.A.N.E.), zjišťují sémantický význam konteligenčních jednotek, jako jsou muony, leptony, bosony, hadrony, neboť částice „joulové psychologie“ představují počáteční krok k porozumění metafyzilogickému „mozku“.

Tyto domněnky se mohou jevit jako příliš bizarní a u konzervativních vědců mohou vyvolávat opovržení, ovšem oni za svou přizemnost v podstatě nemohou. Myšlení všech jaderných fyziků ovlivňují kosmologické a teleologické představy, ať již jakkoli neurčitě a neuvědoměle. Každý z vědců se v dětství naučil jistému filozofickému systému, a tyto rané náboženské teorie mají obrovský, i když obyčejně skrytý vliv na jeho pozdější pohled na přírodu. Základními usměrňujícími a omezujícími faktory, jež ovlivňují přístup jaderných fyziků ke zkoumaným údajům, jsou tak pravděpodobně právě neuvědomělé náboženské dohady z dětství. Jen si představte, že by vědci, kteří jsou nyní členy Americké fyzikální společnosti, byli před třiceti lety jako děti v nedělních školách každý týden vystavováni teorii Mezihvězdné neurogenetiky — naši sluneční soustavu by už v tuto chvíli dávno opustily první kolonizační mezihvězdné lodě a v porozumění metafyzilogickým signálům bychom dnes byli podstatně dále.

Neschopnost předvídat budoucí vývojové možnosti je dána genetikou zabeđeností. Jakékoli představy o budoucích mutacích, pokud

vycházejí ze stávajících vědeckých údajů, jsou mnohem lepší než představy žádné, neboť budoucnost objevíme pouze tehdy, budeme-li ji hledat.

Stejně tak důležité je i oživovat a personifikovat vědecké údaje. Vše, co víme o přírodních zákonech, o atomických a subatomických jevech, je zprostředkováváno nervovým systémem, veškerá věda je neuroekologie, veškeré naše poznatky o vesmíru jsou neurologickými jevy, a mozek pak zaznamenávacím přístrojem. Místo toho, abychom se snažili přírodu nacpat do třírozměrného modelu naší mysli, která komunikuje prostřednictvím LM symbolů, je třeba vystavit naše nervové systémy imprintu údajů v jejich původní formě, jež nejsou nijak rafinovány, naučit se myslet a cítit stejně jako DNA, jako elektrony, jako subatomické částice.

„Veškerá fyzika mikrosvěta je v současnosti fyzikou kvantovou. O tom není sporu. Svět kvantové mechaniky spočívá v náhlých individuálních jevech, popisovaných v podstatě statistickým způsobem... Kvantová mechanika je teorií hromadných jevů, proto se nezmiňuje o jevech, jež se liší od průměrných hodnot... ačkoli to není zase tak docela pravda, neboť kvantová mechanika uvádí, že tyto jevy jsou nepředvídatelné... neřídí se žádnými zákony — jsou to v podstatě kvantoví gangsteři — a právě tento anarchistický aspekt přiměl Einsteina k tomu, aby zavrhl představy o vesmíru jako o něčem, co stvořil Bůh.

Přece musí existovat superteorie, jež by tyto kvantové jevy dokázala vysvětlit a která by kvantové fyziky vrátila z jejich vládou podporovaných kasin zpět ke „skutečné“ mechanice. Těmto teoriím se říká „teorie se skrytými proměnnými“... Objev radikálně anarchistické povahy kvantové roviny měl na viktoriánské fyziky tak depresivní účinek, že své naděje obrátili raději k přece jen o něco málo čitelnějšímu vesmíru; nicméně některé duševně přizpůsobivější vědce přivedl k úvahám, zdali v sobě tato zarytá nepravidelnost neskrývá jisté výhody. A což má-li tato nově objevená svoboda v subatomické rovině spojitost se subjektivní svobodou vůle, kterou v sobě nese každý z nás? Toto dokonalé řešení problému myslí/těla však fyzikové z různých důvodů téměř jednoznačně odmítli: i kdyby se snad zjistilo, že některý z důležitých mozkových systémů je nějakým záhadným způsobem kvantovému vlnění podrobován, jednalo by se pouze o vlnění nepravidelné. Nepravidelnost je přece protikladem vnitřní svobody, kterou cítíme. Nepravidelnost je opakem svobody. Zkrátka, hlavně teorii se skrytými proměnnými vědomí umlácit argumenty...

Uprostřed podobného názorového klimatu se rozhodl E. H. Walker, že... provede podrobný průzkum možných modelů VSTUPU myslí do světa hmoty právě prostřednictvím elementární subkvantové neuspořádanosti... Walkerovým základním postulátem je tvrzení, že jakýkoli systém, jenž je podrobován kvantovému mechanickému vlnění, je jím podrobován vědomě... Typickým příkladem zvláště těsné vazby kvantově fluktuující bytosti na hmotu je přítom člověk... Walkerova teorie předpokládá dva rozdílné světy — fyzický svět prvků P (tj. materiálních proměnných veličin jako energie, vzdálenost, prostor a čas) a vědomý svět skrytých proměnných, svět prvků C. Prvky P a C potom spoluvytvářejí veškerý vesmír bytí — nehybná hmota je tvořena prvky P, zatímco naše vědomí je ŽIVOTEM C — životem ducha... V jistých oblastech centrálního nervového systému je s každým pulsem presynaptické depolarizace vylučováno jen malé množství transmitterů, a právě v těchto volně spojených oblastech mozku nabývá onen ‚život ducha‘ lidské podoby.

Prostřednictvím spojení životaschopné hmoty se světem skrytých proměnných veličin (ŽIVOT C) se člověk může účastnit procesů, jež jsou zdánlivě v rozporu s běžnými fyzikálními zákony, a některé ze vzájemných lidských součinností tak na hladinu světa prvků P vyplouvají ve formě parapsychologických jevů... Jaké entity, kromě nás samých, obývají subkvantové světy ŽIVOTA C? Je to snad bájemi opředený svět duchů zemřelých, či snad teofanie účelových božských bytostí se svým ďábelským a andělským dvořanstvem? Existují komplexní cizí kultury, zcela nezávislé na fyzickém světě prvků P, které vegetují pouze za hranicemi světa duševních jevů?

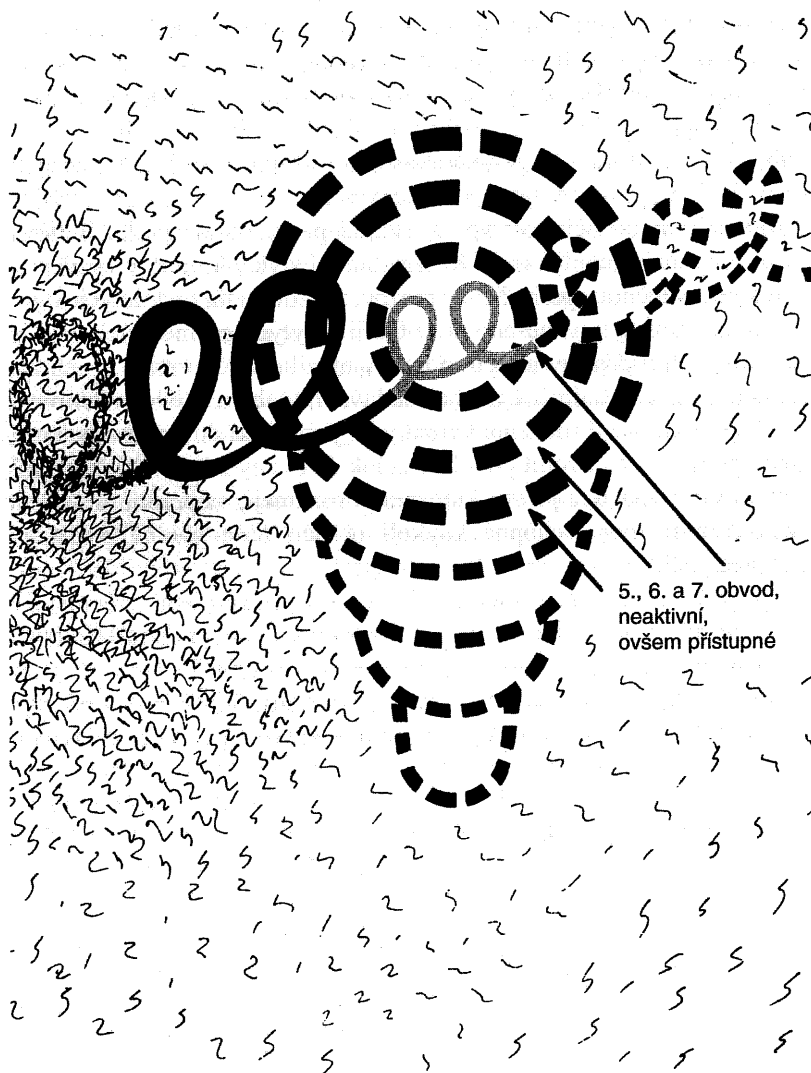
Pokud chceme proniknout k ‚exobiologii‘ subkvantového životního stylu cizích kultur, musíme především přestat považovat takzvané fyzikální jevy za jevy pouze hmotné, a začít v nich hledat ‚význam‘, stejně jako analogické a kabalistické dedukce nacházejí tajemné a okultní významy v biblických textech. Fyzický svět chápeme jako rozsáhlou, neustále se odvíjející ‚zprávu‘ a žijeme v domnění, že rozumíme všemu, co v ní bylo vysloveno. Veškeré naše fyzikální pojetí průměrných hodnot kvantové mechaniky postihuje pouhou ‚statistiku mluveného projevu‘ z celé spletné a rušné konverzace hmoty, ovšem klíč k jejímu celkovému rozluštění je třeba hledat v jednotlivých jevech — v konkrétních souvislostech.

Jistou podivnost kvantové roviny vyjadřuje teorém J. S. Bella, který v podstatě praví, že pokud jsou výsledky kvantové mechaniky správné, potom je subkvantový svět ‚nelokální‘ a je úzkými vazbami vzájemně

propojen v bezprostřední síť vztahů. Jakmile se dvě částice dostanou do vzájemného vztahu, jsou podle této teorie jistým způsobem v subkvantové rovině spojeny již navždy... Jakmile se tedy dostáváme do vztahu s něčím nebo někým, jsme s danou věcí či osobou již navždy spojeni? Co říká Bellův teorém o psychometrii, o výkladu a ‚lepkaivosti‘ osobnosti? Pokud si ostříháme vlasy a nehty, měli bychom se tedy mít na pozoru, aby je nepřátelští čarodějové nezneužili k magickým účelům. Jak lze tyto podivné vztahy experimentálně rozvíjet, jakou vzájemnou účinnost ve vzrůstající provázanosti podle Bellovy teorie mají chiromantie, masáže či pohlavní styk? A co když s někým užíváme společnou sprchu?... Je možné, že z důvodů, podobných argumentům, které byly vzneseny proti teorii skrytých proměnných veličin vědomí, Bellův úžasný teorém prostě v mezilidských vztazích nehraje žádnou roli... Rozjímání nad případným vztahem Bellova teorému k otázce osamocení můžeme využít jako jistý druh duševního cvičení, jehož pomocí lze navodit podobně delokalizovaný stav i v myslí/světě jednotlivých vědců, a pro ty, kteří mu porozumějí, se potom může stát symbolem přírody, schopné kdykoli předčít naše naivní představy o skutečnosti.“

Nick Herbert

FÁZE 23: KOZOROH II
NEUROATOMICKÁ INTELIIGENCE: METAFYZIOLOGICKÁ

5., 6. a 7. obvod,
neaktivní,
ovšem přístupné

Fáze 23 je aktivována, jakmile Osmý mozek začíná integrovat atomicko-jaderné signály a manipulovat s nimi. Fylogeneticky je tato fáze metafyzioLOGICKÁ a personifikována je jako Kozoroh II.

FÁZE 24: METAFYZIOLOGICKÁ FÚZE

Jak jsme si již mohli všimnout u sedmi předešlých obvodů, přípravná vnímavost je následována integračním ovládním, a to je poté vystřídáno synergistickou fúzí s jinými jednotkami na stejné úrovni konteligence.

Neuroatomická fúze zahrnuje silová pole mezihvězdných rozměrů a jednotné galaktické vědomí.

Existuje teorie, podle níž jsou gravitační, elektromagnetická a subatomická silová pole, z nichž se vesmír skládá, součástí soudržného a uvědomělého systému.

Žádná eschatologická diskuse, týkající se galaktické fúze, nemůže opominout jev černých děr, „vírů antihmoty“.

Mnoho astronomů je přesvědčeno, že v naší galaxii existují milióny černých děr a že středem naší galaxie může být ve skutečnosti právě černá díra.

Černé díry nasávají obrovskou gravitační silou okolní hmotu a podle jistých teorií jsou antihmotnými, antienergetickými protějšky pozitivního vesmíru.

Není bez zajímavosti, že mnoho fyziků nyní dochází k závěru, že elementární částice uvnitř jádra jsou černé díry a že „silná interakce“, jež drží atomové jádro pohromadě, je supergravitační.

Pokud je tato teorie pravdivá, potom konečnou fúzí představují právě černé díry, a právě ony jsou konečným vírem, spojením veškerého vesmíru s veškerou nicotou.

DODATEK
VYSVĚTLUJÍCÍ POZNÁMKY TÝKAJÍCÍ SE DIAGRAMŮ

V části II této knihy je uvedeno 24 diagramů, vyznačujících jednotlivé vývojové fáze, ke kterým se též pojí stránky vysvětlujícího textu.

Prvních dvanáct diagramů se vztahuje k prvním dvanácti vývojovým fázím. Tyto diagramy znázorňují, jak je jedincem při každé fázi imprintováno prostředí. Plně socializovaný jedinec (fáze 12) má dvanáct imprintů, které ho pojí s kolektivem (genetickou bankou) děložní planety.

Diagramy č. 13 až 24 potom ilustrují dvanáct fází postlarválních, postkolektivních, individuálních. Jedinec zde již není na genetickou banku pevně vázán, nýbrž se může podle uvážení vázat na jakýkoli aspekt prostředí a poté se od něho opět odpoutat.

FÁZE 1:

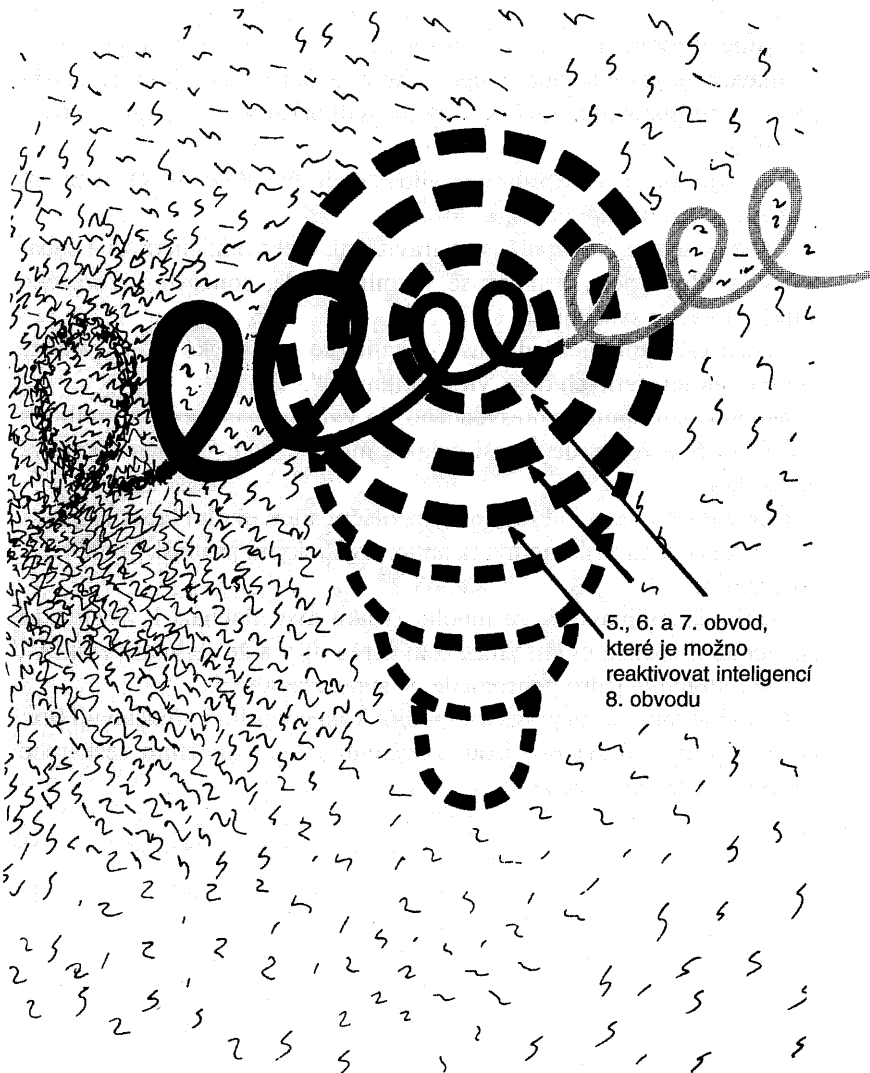
Spojení genetických fází se znamení zvěrokruhu chápejte víceméně jako bezděčný pokus objevit souvislost mezi psychologií starého, předvědeckého světa a moderními teoriemi o vývojových fázích a stadiích, a rozhodně v něm tedy nehledejte jakékoli souvislosti s okultní astrologií. Neexistuje důkaz, že by postavení planet při narození mělo nějaký vliv na pozdější chování jedince (několik badatelů sice prokázalo jistou souvztažnost, ovšem z ní vycházející předpověditelnost byla nižší než deset procent). Já sám mám astrologii za nesmyslnou pavědu, která však oplývá určitou metaforickou hodnotou.

Dvanáct znamení zvěrokruhu beru jako osobnostní typy, které sloužily po staletí coby modely všem význačným psychologům a které samy o sobě pravděpodobně představují značný díl lidové moudrosti. Nesmírně zajímavá je skutečnost, že tvoří jisté pořadí — po Býku následují Blíženci a po nich Rak — jako by šlo o fáze či jakousi souslednost osobnostních typů.

Během mnoha měsíců mého osamoceneného pobytu ve vězení jsem trávil čas statistickými i postupovými rozbory a snažil se propojit klasické starověké hierarchické systémy s moderními vývojovými teoriemi. Znamení zvěrokruhu jsem v této knize použil v naději, že to bude impulsem k vědeckému studiu těchto systémů.

Zřejmě to však nebyl dobrý nápad. Okultisté nejsou rádi, když někdo překládá jejich víru do vědeckých termínů, a není třeba dodávat, že vědci mě zase měli za blázna.

Když se mě nyní občas někdo zeptá, jakého jsem znamení, dočká se vždy kyberodpovědi: jsem takového znamení, jaké si v danou dobu zvolím. Ve dvě hodiny ráno, kdy mě obestírají sny a kdy jsem

5., 6. a 7. obvod,
které je možno
reaktivovat inteligenci
8. obvodu

Fáze 24 je aktivována, jakmile se Osmý mozek spojí s jinými neuroatomickými inteligencemi. Fylogeneticky se tato fúze neuroatomické domestikace a černých děr nazývá Vodnář II.

měňavkovité povahy, bývám obyčejně ve znamení Ryb, zatímco kolem půlnoci jsem raději Štírem či Střelcem.

FÁZE 2:

Všimněte si, že každá fáze je definována z hlediska vývoje druhu (fáze 1 jsou bezobratlí, fáze 2 jsou mořští obratlovci atd.), ale zároveň je každá fáze také fází vývoje jedince (fáze 1 je kojenec, fáze 2 je dítě schopné kousat potravu).

Ovšem období vývojových fází jsem nehledal pouze ve zvěrokruhu, ale také v tarotových kartách a u řecko-římských bohů — to vše stále v rámci mé snahy o provázání primitivních psychologických systémů se současnými teoriemi o fázích vývoje.

FÁZE 3:

Pozorný čtenář si jistě povšimne, že popisovaná fáze je v diagramu zobrazena šedou barvou.

Ve fázi 1 šipka vychází ze samotného prostředí, což naznačuje pasivitu této fáze. Ve skutečnosti by však šipka měla směřovat zpět, aby bylo zřejmé, že kojenec (či měňavka) saje z vlastního prostředí. Prosím, vezměte tedy pero, opravte v diagramu fáze 1 šipku tak, aby směřovala zpět, a nadepište k ní „imprintovaný sací reflex“.

Šipka v diagramu fáze 2 je zaznačena uvnitř těla/mozku organismu. Takovéto znázornění je chybné. Prosím, prodlužte perem šipku od středu diagramu až dolů k prostředí a označte ji jako „kousací reflex, vázaný na imprint“.

Šipka ve fázi 3 představuje jak u druhu, tak u jednotlivce reflex „obojživelníků“, a správně v diagramu směřuje zcela zpět k prostředí. Prosím, označte tuto šipku perem jako „reflex lezení, vázaný na imprint“.

Z popisu těchto fází lze usuzovat, že lidé by mohli být prostřednictvím svého genetického uspořádání předurčeni k jisté behaviorální roli, podobně jako jsou společenství hmyzu vnitřně členěna na rozdílné kasty — dělníky, trubce, královnu atd.

Jsou snad všichni lidští jedinci uvnitř nastálo uspořádáni tak, aby plnili například roli Býka? Kdo ví. Tyto úvahy jsou pro většinu lidí nepřijatelné, ale rozhodně by stály za podrobnější vědecké studium.

FÁZE 4:

Zde již dochází ke zhušťování genetického půdorysu! Objevuje se nové prostředí, jež je třeba ovládnout — pevná půda. Začíná dobrodružství suchozemských savců.

Druh i jednatel si osvojí tři nové reflexy — 4. Únik, 5. Boj, 6. Vytváření skupin.

Směr šipky, znázorňující fázi 4, je zaznačen špatně. Prosím, vezměte pero, opravte šipku tak, aby směřovala dolů, a nadepište k ní „únikový reflex“.

FÁZE 5:

Prosím, opravte šedou šipku tak, aby směřovala dolů k zemi, poté ji obtáhněte, abyste zvýraznili moc a schopnosti, které jsou s touto fází spojeny, a nadepište k ní „dominantní reflex savců“.

Opět se vracíme k již dříve vyřčené otázce: víme, že některé druhy jsou takového nervového uspořádání a anatomické stavby, jež jim umožňují rychlý pohyb po souši, schopnost kousat, útočit, zastrašovat řevem, prostě dominovat. Je určité procento lidské genetické banky takového genetického uspořádání, které by dané jedince předurčovalo ke stejné roli?

FÁZE 6:

Jaký je další vývojový krok, jenž logicky následuje po predátorské fázi? Kdo by snad mohl čelit nelítostnému „Pánu džungle“? Jedině skupina. Sociální tvor.

Tlupa primátů využívá jako genetickou taktiku pro dosažení vyšší roviny DNA šplhání a ústní komunikaci.

Prosím, označte šipku, směřující dolů, nápísem „skupinová komunikace“.

FÁZE 7:

Další tři fáze vývoje jsou spojeny s používáním nástrojů. Fáze 7 je fází paleolitickou — fází používání klacků a kamenů; fáze 8 je spojena s neolitem — s výrobou prvních nástrojů; a ve fázi 9 se setkáváme s první skupinovou kulturou. Výroba kovových nástrojů s sebou potom přinesla první dělbu práce — neboť než je možno nástroj vytvořit, je potřeba vytěžit rudu, přepravit ji na místo zpracování a roztavit.

Tyto fáze jsou rekapitulovány vývojem každého jedince — dítě se učí napodobovat (7), vynalézat (8) a sdružovat se s kolektivy užívajícími dané nástroje (9).

Prosím, vezměte pero a šedou šipku, označující, že v této fázi si jedinec „osvojuje“ prostředí symbolů či artefaktů, opravte tak, aby směřovala zpět, a nadepište k ní „užívání paleolitických nástrojů“.

FÁZE 8:

Schopnost vynalézat symboly a vyrábět nástroje je zásadním krokem v lidském vývoji. Ve skutečnosti můžeme mluvit o zrodu našeho druhu homo sapiens sapiens až v této době, kdy jsme se naučili vytvářet artefakty.

Toto chování lze imprintovat — dospívající děti se magické, neomezené schopnosti vytvářet nástroje učí od svých rodičů či podle kmenových „modelů“.

Prosím, vezměte pero a nakreslete středem diagramu směrem dolů linku, kterou v místě, kde protne zem, rozdvojte do tvaru vidlice — ta bude symbolizovat ruku s prsty a protilehlým palcem, zázračnou pomůckou, jež našemu druhu umožnila vytváření realit. K této lince nadepište „invenční vytváření nástrojů“.

FÁZE 9:

Při popisu fáze 7, 8 a 9 je často zmiňováno LM (laryngálně-manuální) chování, ovšem tento anatomický žargon není vždy zcela přesný. Jak doporučuje SLOVNÍČEK, termín „LM“ překládejte jako „vytváření nástrojů“ nebo „vytváření symbolů a artefaktů“.

Stejně jako sdružování primátů bylo vyšším vývojovým stadiem vůči osamocenému predátorovi, tak i kmenová skupina s dělbou práce představovala dokonalejší stupeň vývoje než samostatný neolitický výrobce nástrojů.

Prosím, v diagramu fáze 9 nadepište k šedé šipce „skupinová výroba nástrojů“.

FÁZE 10:

V prvním vydání *Exopsychologie* byla tato evoluční fáze charakterizována především jako „formování sexuální role“, jímž prochází dospívající jedinec.

Současné revidované vydání však popisuje fázi 10 především jako „feudální“ fázi vývoje druhu, přičemž formování vysoce organizované feudální říše dává vzniknout širokému spektru sociálních rolí.

Historická důležitost této fáze je potom spojena s informačními technologiemi, jež udržovaly národnostní skupinu pohromadě. Takovými technologiemi byly iluminované rukopisy, zákoníky, papežské a královské dekry atd., které plně spadaly pod orgány moci.

Prosím, opravte šedou šipku tak, aby směřovala zpět, a vyjadřovala tak imprintaci rolí a chování feudální společnosti, a nadepište k ní „feudální kultura“.

FÁZE 11:

Exopsychologie kladla důraz na fáze individuálního vývoje, a po období dospívání podle ní tedy přichází fáze dospělosti a rodičovské domestikace.

Podle tohoto vydání *Infopsychologie*, vycházejícího z aktuálnějších spisů Tofflerových, po feudální kultuře logicky následuje průmyslový věk.

Fáze 11 je často pojímána jako „národnostní fáze“ industrializace 19. století, během níž vzniká kapitalismus, demokracie či výrobní montážní linky, přičemž důraz je kladen především na slovo „národnostní“. Typickými příklady jsou Anglie, Německo a Amerika.

Prosím, vezměte pero, škrtněte nadpis „sexuální domestikace, rodičovství“ a místo něj nadepište „industriální kultura“. Šedou šipku pak opravte tak, aby ze středu směřovala zpět k prostředí, a nadepište ji jako „imprint industriální kolektivizace“, neboť čtvrtá realita sociálně-sexuálně-rodinná je totožná s „industriální kulturou“, se sociální kolektivizací tovární civilizace, kterou je třeba imprintovat.

FÁZE 12:

Ve verzi *Exopsychologie* z roku 1975 je tato fáze označena jako „kolektivní socializace (hmyzovitě společenství)“.

Jak je nám známo, industrializace 20. století přinesla mezinárodní průmysl, koncerny, petrolejářské společnosti či celosvětové kartely. Typickým dokladem fáze 12 je Japonsko, jehož síla spočívá právě v těsné, semknuté kolektivní struktuře.

Prosím, vezměte pero a nadepište k šedé šipce „mezinárodní industrializace“.

Pozorný čtenář bude během četby vysvětlujícího textu k fázi 12 jistě schopen překládat si komentář z roku 1975 do současných paradigmat. Autor vítá i jakékoli pokusy o „interaktivní úvahy“ nad těmito důležitými otázkami.

DVANÁCT MIMOZEMSKÝCH FÁZÍ VÝVOJE

Tato polemika má téměř archeologickou hodnotu. Byla napsána v roce 1975 a zdůrazňuje roli neurotransmiterových drog jako aktivujících prvků „pokročilejších“ fází nervového systému. Přestože se tyto myšlenky mohou zdát v nynější době antidrogových pogromů a „inkvizičních“ perzekucí Reaganovy vlády jako „nerrealistické“, mají stále svou platnost.

Současná aktualizace těchto myšlenek klade velký důraz na info-společnost. Kvantový svět se skládá z kyberjedinců, samostatně řídicích svůj vlastní osud budoucí postkolektivní realitou.

Kyberjedinec je oprostěn od imprintované vazby na kolektiv, je zcela nezávislý na genetické bance, na rodině, na vládních strukturách, a sám nese odpovědnost za své vlastní tělo, vlastní mozek, řízení informací RNA/DNA a konečně i za nanoatomické reality.

Sdružující se kyberjedinci vytvářejí novou genetickou banku, nové infospolečnosti.

Při studiu diagramů fáze 13–24 si všimněte, že došlo k přerušení pupěných imprintovaných vazeb se starým světem, se starými kolektivy, přičemž kyberjedinec může kdykoli těchto dvanáct vazeb na kterékoli z prostředí podle libosti obnovit.

FÁZE 13:

Tato fáze je fází pasivního hédonického uživatele.

Exopsychologie ji původně spojovala především s prožitky somatické rozkoše, aktivovanými marihuanou, zatímco podle současného vydání kybersomatický jedinec přijímá smyslovou stimulaci ve stavu zenové otevřenosti.

Prosím, vezměte pero, opravte šedou šipku tak, aby byla obousměrná, a nadepište k ní „hédonická vnímavost“.

FÁZE 14:

Tato fáze je fází aktivního ovládnutí těla.

Prosím, prodlužte šedou šipku na obě strany tak, aby byla spojena s fází 13 i 15, a nadepište k ní „estetické ovládnutí“.

FÁZE 15:

Bystrý čtenář si zajisté povšimne, že popisy těchto fází postrádají pojmy „informace“ a „infoprostor“.

FÁZE 16, 17, 18:

Verze z roku 1975 kladla důraz především na změny stavu vědomí, na vnitřní uvědomění neuroelektrické povahy reality a na psychedelické neurotransmitery jako na zcela novou technologii aktivace dosud neefektivního mozku „hardwaru“, ovšem co postrádala, byla zmínka o využití elektronické technologie a o budování infosvětů za pomoci počítačů, syntetizérů a elektronových obrazovek.

FÁZE 19, 20, 21:

Všimněte si, že byly odstraněny imprinty kolektivních reflexů, a jedinec je může obnovit kdykoli podle vlastní vůle.

Prosím, vezměte pero a nadepište k šedým šipkám těchto fází termíny, jež jsou uvedeny v obsahu části II.

FÁZE 22, 23, 24:

Verze z roku 1975 a její teorie atomického vědomí a atomického inženýrství mohla znít poněkud spekulativně, ovšem hned následující desetiletí tuto vizi inteligentních kybertvorů, řídicích svoje vědomí v kvantových realitách, potvrdilo.

Obrovským krokem k „metafyziologickému řízení vědomí“ byla publikace *Engines of Creation* od Erica Dextlera.

Dexler je odůvodněně přesvědčen, že současná biomolekulární technologie umožní v blízké budoucnosti takové zpracování atomů, jež povede k vytvoření „nanostrojů“, schopných vlastní reprodukce, buněčných úprav a produkce počítačů o velikosti molekuly, což je předpoklad ke vzniku atomického konzumerismu, atomického inženýrství a nové, molekulové alchymie. Prosím, vezměte pero a označte těmito termíny šedé šipky v diagramech fáze 22, 23 a 24.

Zmínky o černých dírách ve fázi 24 berte jako snahu o jistou poetičnost, neboť nakousnutí této nejpálčivější astrofyzikální otázky je určitým metaforickým vyjádřením pochmurné prázdnoty těžkopádného hinduismu.

V každém případě však „víry antihmoty“ představují pro knihu podobných ambicí skvělé zakončení.

AUTOROVY KNIHY, MONOGRAFIE A POČÍTAČOVÉ PROGRAMY

- The Dimensions of Intelligence* (diplomová práce, W.S.U., 1946)
The Social Dimensions of Personality (doktorandská práce, U.C., 1950)
The Interpersonal Diagnosis of Personality (1957)
Multilevel Assessment of Personality (1957)
The Existential Transaction (1960)
The Psychedelic Experience (spoluautoři Metzner a Alpert, 1964)
The Psychedelic Reader (Weil 1965)
Psychedelic Prayers from the Tao Te Ching (1967)
High Priest (1968)
Politics of Ecstasy (1968)/Politika extáze, český překlad, Votobia 1997
Jail Notes (1971)
Confessions of a Hope Fiend (1973)
Neurologic (spoluautor Joanna Leary, 1973)
Starseed: A Psy-Phy Comet Tale (1973)
The Curse of the Oval Room (1974)
Terra II (spoluautoři Joanna Leary a L. W. Benner, 1974)
What Does WoMan Want? (1976, přepracované vydání 1988)
Exo-Psychology (1977, přepracované vydání pod titulem *Info-Psychology*, 1987/Infopsychologie, český překlad, Jota 1997)
The Game of Life (1977, opětovně vydáno 1993)/Hra života, český překlad se chystá (Jota 1997)
Neuropolitics (spoluautoři Robert Anton Wilson a George A. Koopman, 1977, přepracované vydání pod titulem *Neuropolitique*, 1988)
Communication with Higher Intelligence (1977)
Changing My Mind, Among Others (1979)
The Intelligence Agents (1979)
Flashbacks (1983)/Záblesky paměti, český překlad, Votobia 1996
Mind Mirror (1986)

MAĀTA

DHARMA GAIA

TIMOTHY LEARY: Chaos a kyberkultura

Klíčové dílo průkopníka průzkumu vnitřního vesmíru; počítačový nadšenec a kyberdelický guru zkoumá metafyzické a vývojové souvislosti osobních počítačů. Jeho myšlenky, zahrnující média a kulturu politiku a psychologii, mysl i chaos, otevírají možnosti tady a teď.

„Osobní počítač je LSD 90. let.“

Z obsahu:

kybernetika a ovládání chaosu ● kontrakultury ● infochemické látky & drogové války ● kyberotika ● povstalecké umění ● ukončení života / obnovení života

Vychází v srpnu 1997, brožované, cca 350 stran, cca 250 Kč.

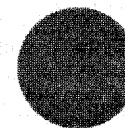
Distibuce v ČR:

MAĀTA, velkoobchod s knihami, Lublaňská 34, 120 00 Praha 2, tel./fax (02) 29 19 25.

Distibuce v SR:

Eugenika s.r.o., Fedinova 10, P.O.BOX 187, 850 00 Bratislava 5, tel./fax (07) 58 21 591.

AF s.r.o., Radvanská 1, 833 01 Bratislava, tel./fax (07) 31 17 46.

ŽIVEL

časopis o tom,

*jak si užít moderní civilizace a neztratit víru
v sebe a techniku, jež nás obklopuje*

Z témat minulých čísel: kyberpunk, halucinogenní látky, internetové vycitávky, house scéna, ufo, smart drugs, postmoderní filosofie, nanotechnologie, sadomasochismus, egon bondy, umělá inteligence, david cronenberg, the shamen, hackeri...
and much more!

ŽÁDEJTE U SVÝCH KNIHKUPCŮ ČI NA ADRESE ŽIVEL HOUSE, JINDŘIŠSKÁ 5, 110 00 PRAHA 1

25280/190,-

Tuto knihu distribuuje

 MATA

velkoobchod s knihami

Lublaňská 34
120 00 Praha 2
tel./fax: 02/ 29 19 25

Timothy Leary
INFOPSYCHOLOGIE

Z anglického originálu *Info-psychology*
vydaného nakladatelstvím New Falcon Publications
v USA roku 1994

přeložil Petr Pálenický

Odpovědná redaktorka Irena Danielová

Obálka, grafická úprava
a sazba René Senko

Jako svou 132. publikaci v edici Nové obzory (sv. 17)
vydalo nakladatelství

Stará 18/20, 602 00 Brno
tel.: 05/4521 5651, 4524 2452; fax: 05/4524 2453

v Brně roku 1997

Vydání první

Stran 216

ISBN 80-7217-013-9

Timothy Leary byl filozof-buňák, psychedelický experimentátor, věrozděšitel vývoje člověka, ale především psycholog. Ačkoli zpočátku ceněn i odbornou veřejností, pro své sklony ke zkoumání tabuizovaného je tentýž Leary o několik let později „larválními“ psychology zatracován. Mířit za hranice omezených lidských možností se zkrátka nevyplácí. Learyho asociace spojují zdánlivě nespojitelné a „člověka mechanického“ šokují, ale i když jeho vize nepostrádají fantastičnost, nelze jim zároveň upřít vědeckou bázi.

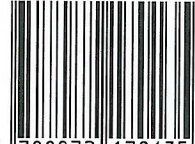
INFOPSYCHOLOGIE předestírá autorovu evoluční teorii, jež člověku předurčuje migraci do jiného prostoru, ovšem zatímco v letech sedmdesátých jím podle něj měl být vesmír (původní titul knihy zněl *Exopsychologie*), koncem let osmdesátých již vidí existenci lidstva zcela jednoznačně v kyberprostoru. Lidský vývoj je zde prezentován ve čtyřiašedesáti fázích, z nichž prvních dvanáct přibližně pokrývá náš dosavadní vývoj, kdežto druhých dvanáct fází je naším vývojem budoucím. První část knihy-manuálu je spíše obecnou studií vývoje nervového systému a druhá část pak obsahuje podrobný popis jednotlivých fází včetně jejich schematického znázornění. Avšak pozor! Tato „kyberskripta“ oplývají i bizarně komickými postřehy o současné civilizaci, šokují nás mnohým přirovnáním v duchu Learyho lecky neurvalého humoru (patří nám to!) — a zklame se ten, kdo v nich bude hledat jen suchou vědu.

Nemůže být pochyb o tom, že lidstvo započalo migraci vstříc své meziplanetární a případně mezihvězdné existenci. Účinky této změny na nervový systém a kód DNA budou obrovské. Stejně jako obojživelné organismy musejí při přechodu na souš projít metamorfózou a vyvinout nervové a fyziologické vybavení pro své nové prostředí, tak i člověka čeká ve vesmíru rychlá proměna.

Pomocná příručka usměrnění rozvoje lidského jedince

ISBN 80-7217-013-9

9 788072 170135